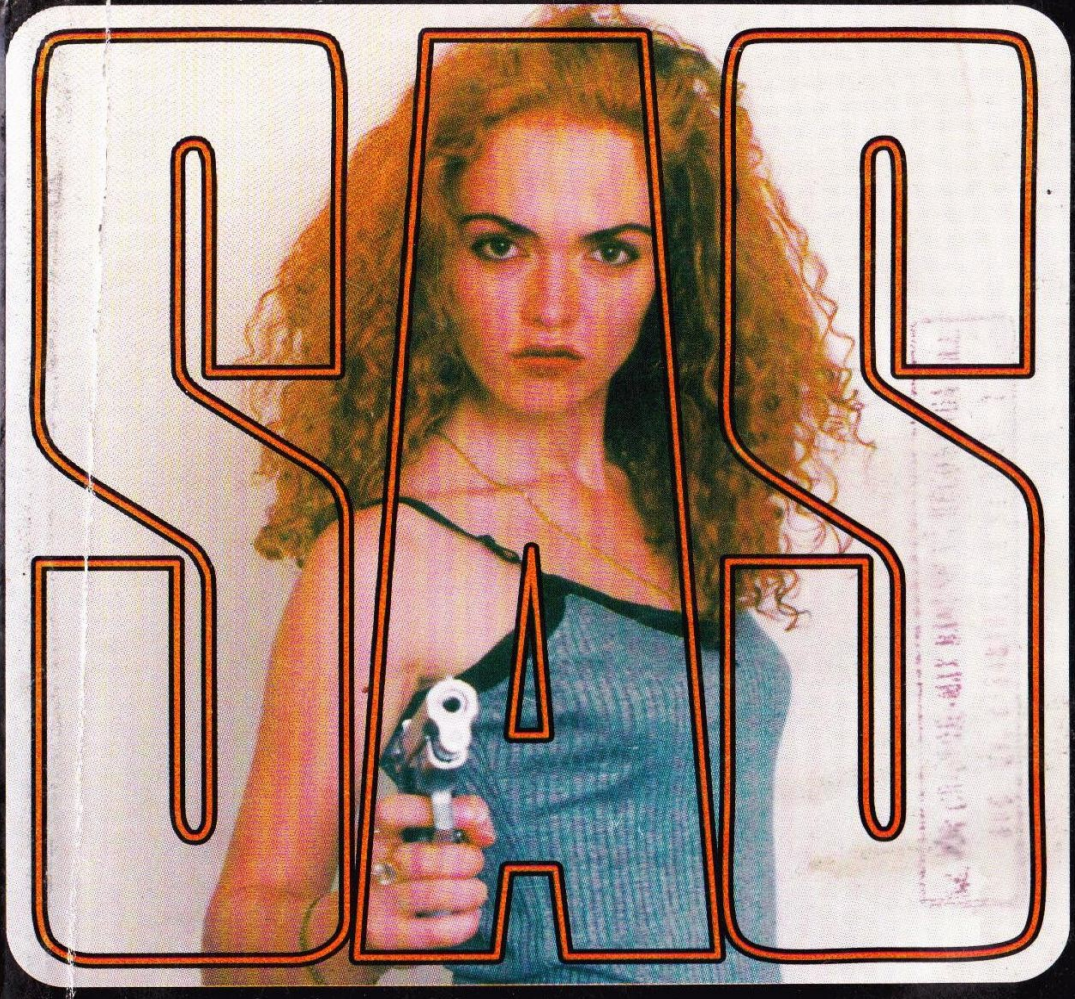

LOVITURĂ DE STAT ÎN YEMEN

Tinerama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Lovitură de stat în Yemen

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-597-105-4.

Malko Productions Paris,
Coup d'etat au Yemen
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA 2002

Gérard de Villiers

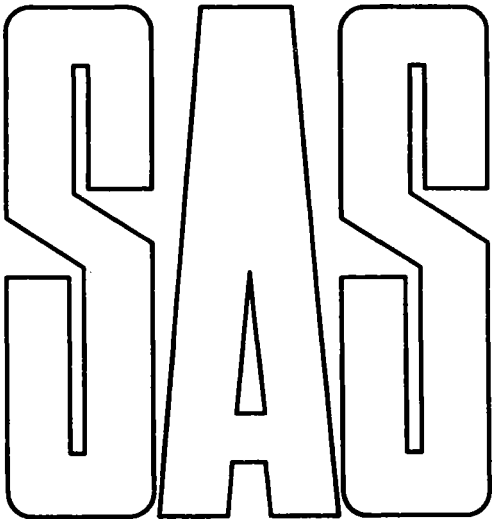

Lovitură de stat în Yemen

În româneşte de:
Maria Măciucă.

2002

Capitolul I.

Pe o pubelă în jurul căreia roiau muştele, stătea în echilibru o pisică neagră, fără coadă. Oleg Kopecki întoarse capul şi se opri în dreptul unei pasarele aflate deasupra canalului ce separa Ring Road în două. Era un canal de evacuare adânc de mai mult de doi metri, ce nu mai era utilizat. Rămânea însă o capcană ideală pentru automobiliştii neatenţi la volan.

Un panou fixat alături de pasarelă indica „Al Ghaledi Group" şi o săgeată arăta către cealaltă parte a drumului, unde se ridica o clădire modernă, de patru etaje.

Magazinele de la parter erau prevăzute cu obloane din fier.

Oleg Kopecki aşteptă să se mai descongestioneze circulaţia. El îşi şterse fruntea cu o batistă imensă cu carouri. Soarele ardea încă şi cascheta din pânză albă nu reuşea să-l protejeze. Îşi lăsase Mercedes-ul 200 de culoare cenuşie în colţul străzii Zubayri, la o distanţă de două sute de metri.

În mod automat, el se uită în jur. Pe trotuarul din spatele său nu se vedea decât un vânzător tolănit pe un sac cu arpacaş. Aşezat în faţa prăvăliei. Acesta avea obrazul stâng deformat de un ghemotoc. Iar privirea îi era îndreptată în gol. Bărbatul era rupt de lumea exterioară Mesteca frunzele visării şi ale uitării de toate…

Erau frunzele de un verde crud ale arbustului qat, ce creştea cam peste tot în Sanaa, pe care oamenii le mestecau ore în şir şi al căror suc le procura o senzaţie asemănătoare celei oferite de opiu. Era nebunia Yemenului. În fiecare amiază, ritmul vieţii devenea mai lent sau se oprea definitiv. Toţi mestecau frunzele qat. Oamenii deveniseră atât de dependenţi de drogul acestei plante. Încât nu se puteau lipsi de el nici în timpul lucrului. Un taximetrist aflat în stare de euforie intrase cu maşina drept

într-un zid, cu pasageri cu tot. O legăturică de qat putea fi procurată contra unei sume mici de bani, între cincizeci şi o sută de riali. Comerţul cu acest drog era o sursă excelentă de câştig. Grija esenţială a celor mai mulţi funcţionari în fiecare dimineaţă era cum să-şi procure drogul zilnic.

Nimeni nu înţelegea cum de ţara continua să meargă. Aproape toţi yemeniţii rumegau fericiţi frunzele verzi. Cei mai serioşi se mulţumeau să facă acest lucru numai în zilele de joi şi vineri…

În vreme ce rusul îl observa, vânzătorul scoase din brâul lat o sticluţă cu apă minerală şi bău o înghiţitură bună. Qat-ul făcea sete, aşa că pe străzile din Sanaa se puteau găsi sticle cu apă Shamran. Un fel de Perrier local.

Oleg Kopecki aruncă o privire plină de dezgust către yemenit şi se îndepărtă pe şosea. Circulaţia era acum ceva mai fluentă.

Ruşii puteau fi recunoscuţi de la o poştă… Purtau caschete albe, pantaloni cu mult prea largi şi cămăşi lipsite de eleganţă, în Sanaa, erau cu miile: consilieri militari şi civili, diplomaţi, ingineri…

Oleg Kopecki depăşi un Mercedes negru cu ferestrele fumurii, ce staţiona în faţa unui imobil şi pătrunse în holul întunecat. Imediat fu interceptat de către un soldat care-i tăie calea, cu mâna dreaptă ridicată. Asta însemna „stop”. Un al doilea soldat îşi făcu apariţia, îi şopti primului câteva cuvinte şi se îndepărtă. Amândoi erau înarmaţi. Câte un pistol imens se vedea vârât la cingătoare. Yemeniţii nu puteau suferi tecile. Oleg Kopecki apăsă pe un buton al interfonului din stânga scărilor. Gâfâia deja.

Sanaa se afla la o altitudine de 2200 metri, iar inima lui. Învelită într-un strat gros de osânză, era pusă la grea încercare. În plus, reuniunea la care fusese chemat în grabă nu avea nimic liniştitor…

*

* *

Colonelul Mohammed Bazară avea un tic destul de enervant: clipea din ochi fără să se poată controla, dând impresia că îşi ascunde gândurile. De altfel chiar acesta era adevărul. Cu ochelarii de soare la ochi, cu părul frizat cu

grijă şi cu gura sa senzuală, colonelul părea mai degrabă un play-boy.

El îl întâmpină pe Oleg Kopecki cu o îmbrăţişare călduroasă şi îl salută în ruseşte. Înainte de a fi numit şef în Elham El Makasi[1], el urmase o şcoală de ofiţeri în Sevastopol şi făcuse mai multe călătorii în Uniunea Sovietică.

O femeie obeză cu un chip ingrat, îmbrăcată ca o cerşetoare, aduse o tavă cu ceşti cu ceai şi apoi se retrase. Oleg Kopecki se aşeză pe canapeaua ponosită, cu un suspin de uşurare. Se resimţea în urma efortului depus ca să urce pe scări patru etaje…

Sorbi niţel ceai şi întrebă pe un ton ce se voia jovial:

— Spune-mi, Mohammed, de ce ai vrut să mă vezi? S-a întâmplat ceva cu proiectul nostru?

Kopecki – ofiţer în KGB, aflat în Sanaa sub acoperire, în funcţia de director al Postului de Expansiune Economică – nu utiliza niciodată acest „safe-huse” decât în situaţii ultrasecrete.

Colonelul Bazară clipi furios de mai multe ori.

— Nu, nu, nu s-a întâmplat nimic. Vreau însă ca mai întâi să-ţi dau ceva.

El îi dădu sovieticului o servietă-diplomat de culoare neagră, nou-nouţă. Era încă în ambalajul din plastic. O servietă superbă, marca Asprey, cu două închizători cifrate.

Oleg Kopecki o privi şi întrebă repede:

— Cealaltă a fost trimisă destinatarului?

— Da.

— Înseamnă că totul este în regulă…

Ofiţerul yemenit îşi umezi buzele cu limba Din cauza prafului şi a altitudinii. În Sanaa îţi era mereu sete. Cu atât mai mult dacă se mai adăuga şi angoasa…

— Mă întreb dacă nu cumva am comis o imprudenţă… făcu el gânditor.

Oleg Kopecki tresări.

— Cum? întrebă el cu o voce ciudat de calmă.

Mohammed Bazară se aplecă înspre el ca şi cum nu ar fi înţeles, deşi erau singuri în încăpere.

[1] Securitatea de Stat (n.a.).

— Ştii prea bine că am comandat servietele prin intermediul unei prietene. Când aceasta le-a primit, le-a depozitat la etiopiana care…

— Ştiu, ştiu, îi tăie vorba rusul. Da şi ce-i cu asta?

— Eu am autorizat-o pe etiopiana ca să-l întâlnească pe unul dintre omologii tăi. Înţelegi ce vreau să zic, nu?

— Da şi?

Grea încercare pentru colonel. Ochii rusului îl sfredeleau nemiloşi, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Ei bine, când acel bărbat a vizitat-o ieri, a văzut cele două serviete-diplomat şi a întrebat-o ce destinaţie au. Ea a răspuns că una este pentru mine şi cealaltă, pentru căpitanul Sharjaq. Tipul a părut mulţumit cu răspunsul. Eu cred că nu va menţiona nimic despre ele în raportul său. Cândva însă, mai târziu, s-ar putea să-şi aducă aminte…

Oleg Kopecki clătină încet din cap, ca un elefant obosit şi spuse cu o voce stinsă:

— Întotdeauna am fost de părere că poveştile astea cu agenţi dubli se termină prost…

— Crezi că e grav? făcu speriat Bazară.

— Nu este grav. Este catastrofal!

În încăpere se lăsă o linişte apăsătoare. Bazară nu mai îndrăznea să se uite în ochii rusului şi nici să-şi aprindă o ţigară.

Oleg Kopecki se rezemă de speteaza canapelei. Clocotea de furie. Ce dobitoc! Dacă Bazară s-ar fi aflat în subordinea lui. L-ar fi urcat în primul avion ce pleca la Moscova, cu ordinul de a-şi încheia cariera în Nijni-Novgorod… Din păcate, nu era cazul şi mai avea încă nevoie de el.

— Poate că-ţi dai seama că va trebui să renunţăm la întreaga operaţiune, făcu el pe un ton tăios ca briciul. Nici nu se mai pune problema să riscăm. Doar dacă nu…

— Dacă nu. Ce?

Rusul nu răspunse, dar cei doi se priviră în ochi şi se înţeleseră de minune. Ofiţerul yemenit se ridică de parcă ar fi fost străbătut de un şoc electric.

— Mă voi ocupa imediat de tot!

— Stai jos şi ascultă-mă cu atenţie, ordonă cu răceală Oleg Kopecki. Tot ce trebuie să facem e să punem la cale o

asemenea stratagemă, încât să nu putem fi acuzaţi de nimeni. Omologii noştri nu sunt tâmpiţi. Chiar dacă nu vor crede spusele noastre, nu trebuie să aibă nici un fel de probă solidă.

— Am o idee, făcu Bazară.

El îi explică sovieticului ce plan are. În cele din urmă, Kopecki spuse din vârful buzelor:

— S-ar putea să funcţioneze. Lucrează repede. Fiecare minut de întârziere poate atrage riscuri imense. Pentru moment să nu te atingi de cealaltă fată. Este suficient să o sperii.

— Până mâine după-amiază nu pot să fac nimic. Îl avertiză Bazară.

Oleg Kopecki se uită la ceas, luă servieta-diplomat şi se ridică în picioare.

— Pe săptămâna viitoare.

Mohammed Bazară îl acompanie până pe palier. Cei doi se îmbrăţişară din nou, apoi rusul părăsi biroul. Coborând cele patru etaje, el se întreba dacă e cazul să comunice celor din Moscova cele aflate la această întâlnire…

Dacă raporta totul, exista riscul ca Centrul să interzică definitiv operaţiunea la care lucra el de luni de zile.

Dacă nu raporta şi se întâmpla vreo nenorocire, risca să fie chemat la Moscova şi să fie aruncat într-o arhivă prăfuită până la pensie…

În timp ce străbătea Ring Road. Auzi zbieretele unui muezin care chema credincioşii la slujba de seară. Alţi muezini îi răspunseră ca un ecou ce se multiplici l, i nesfârşit. În Sanaa. Nimeni nu putea să uite că Dumnezeu este Allah. Iar Mohamed este profetul lui.

*

* *

Jack Penny ieşi din clădirea nou-nouţă a USIS[2], o capodoperă arhitectonică în stil yemenit. Nu lipseau fântânile interioare şi nici bolţile în formă de ogive cu motive florale sculptate de artizani. Era un bărbat solid, înalt de un metru nouăzeci care intra cu greu în maşina sa

[2] United States Information Service (o acoperire pentru CIA) (n.a.).

de serviciu, marca Pajero.

Unul dintre adjuncţii săi, un negru originar din Georgia. Îl întrebă:

— Unde mergi?

— La tenis, făcu Jack Penny. Celălalt râse complice.

— *Bullshit*! Ştiu eu că ai găsit o puicuţă! Ticălosule!

Tânărul american era un fustangiu renumit în Sanaa. Statura sa atletică, profilul de gladiator, dinţii strălucitori şi gesturile reţinute, toate îi dădeau un aer de un şarm nebun.

Penny porni maşina şi reuşi să ocolească toate gropile şi movilele din drum. Precum şi o turmă de capre. USIS se afla în partea de sud a oraşului, acolo unde începea deşertul.

În spatele lui, o Toyota Land Cruiser Saloon se lupta şi ea cu praful galben. Era culmea luxului în materie de automobile în Yemen. Şi asta, datorită faptului că avea caroseria înălţată pe roţi, era puternică, confortabilă şi rapidă. Beduinii îşi dădeau şi sufletul ca să cumpere o asemenea marcă. Sanaa era plină cu Toyote. Yemenul de Nord, considerat în mod oficial o ţară săracă, era plin de bogătaşi…

În cele din urmă, ajunse în Haddah Road şi continuă ruta spre sud. Parcurse un kilometru, după care viră la stânga pe un drum îngrozitor.

În timp ce maşina se hurduca din groapă în groapă, Jack Penny se întrebă deodată dacă nu cumva yemeniţii ghiciseră că era un agent CIA. Era la post de şase luni şi nu stabilise încă multe contacte. Deocamdată se ocupa de analize de tot soiul. Persoana cu care trebuia să se întâlnească acum era primul său informator şi se simţea extrem de mândru. Oswald Byrnes. Şeful centralei CIA din Sanaa. Îi recomandase să fie extrem de prudent.

Oficialităţile din Sanaa nu-i vedeau cu ochi buni pe americani din cauza influenţei sovietice şi din cauza relaţiilor lor cu saudiţii pe care îi urau cu înverşunare. Cu toate acestea nu se arătaseră încă ostili pe faţă. Guvernul yemenit se specializase să păstreze o poziţie pe muchie de cuţit între Vest şi Est.

Pe lângă el trecu o maşină cu un zgomot surzitor. Şoferul ei era un musulman cu turban şi conducea ascultând

versetele Coranului date la putere maximă. El îi adresă lui Jack Penny un surâs deformat de o cantitate enormă de qat. Yemeniţii toţi semănau cu nişte rumegătoare…

Întunericul se lăsase aproape complet, iar muezinul unei moschei din apropiere se dezlănţui într-o predică asurzitoare.

Jack Penny făcu un scurt zigzag pe nişte străduţe ca să vadă dacă nu este cumva urmărit, apoi se îndreptă către nord utilizând un drum paralel cu Haddah Road. Era un drum plin de gropi şi dâmburi, extrem de periculos pentru pneuri şi amortizoare.

Fu nevoit să ocolească o băltoacă uriaşă rămasă în urma unei tornade. Maşina se zgâlţâia înfiorător. Cât cuprindea privirea, nu se zărea nici o lumină. În zona aceea nu erau decât depozite şi câteva case izolate. Undeva, în stânga, se ridica silueta sumbră a unui *djebel,* ale cărui acoperişuri erau pline de DEA. Palatul prezidenţial se afla în apropiere, lângă vechiul aeroport. Preşedintele Yemenului de Nord se temea de toată lumea: de sud-yemeniţi, de saudiţi şi chiar şi de propriii lui piloţi, care ar fi putut pune la cale o lovitură de stat. Cei doi predecesori ai săi avuseseră mandatul scurtat şi mulţi oameni muriseră împuşcaţi apărându-i. În Yemen, politica avea gust de sânge şi miros de praf de puşcă.

Cei şapte ani de război civil feroce nu îi calmaseră pe beduini, care erau oricând gata să se măcelărească între ei în numele lui Allah cel Preamilostiv.

Tânărul american opri maşina alături de o casă în construcţie. El coborî şi plecă pe jos fluierând Aerul era proaspăt şi răcoros, iar liniştea absolută. În acel cartier, casele păreau aşezate la întâmplare, iar terenurile virane dintre ele erau pline de gunoaie. Din fericire, uscăciunea aerului diminua mirosurile emanate de acestea.

Ajuns în faţa unei porţi din fier vopsit în albastru, el apăsă pe butonul unui interfon. Răspunse imediat o voce de femeie:

— Aiwa[3]*?*

Pe pietrişul aleii se auziră paşi şi grilajul se deschise. Jack

[3] Da? (n.a.).

Penny se aplecă puţin ca să poată intra:

— *Good evening.* Jack! spuse un glas dulce de femeie. Chiar stând în vârful picioarelor, Assageth îi ajungea cu greu până la umăr. Cu un gest hotărât, Jack o apucă de subsuori şi o ridică să o sărute. Tânăra etiopiana se zbătu murmurând:

— Nu, nu aici! Vino înăuntru.

Jack Penny îşi spuse că se comporta ca un yemenit. Aceştia erau nişte obsedaţi sexuali din cauză că femeile erau puţine la număr, iar cei săraci nu-şi puteau permite să le plătească.

Etiopiana îl conduse într-un *mofrech*[4], o încăpere sărăcăcios mobilată. Pe jos erau câteva covoraşe, cu multe perne pe lângă pereţi şi un televizor. În aer domnea încă un miros fad. Assageth tocmai se despărţise de un alt bărbat…

Jack Penny se instala confortabil între perne. Imediat, femeia se aşeză lângă el şi începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă.

Avea o figură triunghiulară, cu nişte ochi negri imenşi, plini de timiditate şi o gură mare cu buze groase. Dinţii ei albi contrastau puternic cu pielea de culoare închisă. Trupul ei înfăşurat într-o *djellaba* albă semăna cu al unui copil, atât era de mic şi firav. Cu toate astea, Jack era înnebunit după sânii rotunzi şi tari, precum şi după fesele ei curbate în mod extrem de excitant.

El strecură o mână pe sub *djellaba* şi îi mângâie crupa.

Assageth închisese ochii şi se freca de el ca o pisică, în timp ce continua să-l dezbrace cu gesturi blânde. După ce îi scoase cămaşa, începu să-l sărute pe piept, centimetru cu centimetru. Înfiorându-l din cap până-n picioare.

— O ce puternic eşti! şopti ea.

Fusese de la început fascinată de talia lui impresionantă, de umerii laţi ca ai unui luptător, de zâmbetul lui strălucitor. El o întâlnise la Aber Az Ozhoor, un bazar uriaş în care se vindeau produse occidentale. Bazarul se afla vizavi de *Taj Sheba,* pe bulevardul Ali Abdul Mughri, care tăia oraşul Sanaa în două, de la nord la sud. Jack Penny venise acolo să-şi cumpere un *after shave.* Tocmai se târguia cu

[4] Salon (n.a.).

vânzătoarea strident machiată, când îşi făcuse apariţia Assageth. Femeile păreau să se cunoască. Ele începură să vorbească în *aymara,* iar tânărul american, profitase de ocazie ca să le spună că fusese în ţara lor, în Etiopia.

El ieşi din magazin o dată cu Assageth. Atunci îi propuse să o însoţească şi, spre marea lui surpriză, fata acceptase. Îl rugase însă să o lase la o anumită distanţă de casă.

Jack Penny nu putea să-şi creadă ochilor. Era pentru prima oară când reuşea să vorbească cu o femeie care nu făcea parte din corpul diplomatic. În Sanaa, femeile erau absente din viaţa socială: yemenitele se deplasau protejate de un *marmouk*[5] ca nişte fantome multicolore.

Assageth îşi dezvăluise numele, dar refuzase să-i dea numărul ei de telefon. În schimb, acceptase să-şi noteze numărul lui, cu o oarecare reticenţă la început... îi promise că îl va suna.

Tânărul american îi pusese cruce. Însă după câteva zile, telefonul sunase şi auzi o voce timidă ce vorbea o engleză destul de colţuroasă.

— It's me, Assageth.

Bucuros la culme, Jack Penny închisese combina Akai cu o lovitură de picior şi, după o discuţie plină de ezitări şi ocolişuri, reuşise să obţină o întâlnire cu ea.

Assageth îi explicase cum poate să o găsească. „Veniţi pe Az Zubayri până la intersecţia cu *Kentucky Fried Chicken.* Apoi intraţi pe primul drum la stânga Locuiesc în ultima casă de pe partea dreaptă a străzii, care are un zid alb. Cu o poartă albastră..."

A doua zi de dimineaţă, Jack îi povestise şefului său despre norocul ce căzuse pe capul lui. Oswald Byrnes. Venit la post de trei ani, îi domoli repede entuziasmul după ce cercetă nişte dosare.

— Tocmai ai fost „racolat", bătrâne! spusese el cu un ton compătimitor. Ştiu prea bine cine este fata asta. A venit în Sanaa ca secretară a Ambasadei Etiopiei şi a găsit imediat amanţi yemeniţi. Ultimul ei protector cunoscut este colonelul Mohammed Bazară. Nu cred că pot să te autorizez să o mai întâlneşti. Este un risc mare pentru securitatea

[5] Voal (n. a.).

noastră…

Aceste revelaţii avură efectul unui duş rece asupra bietului Jack Penny. Curând însă, tânărul şi-a mai revenit spunându-şi această apreciere pesimistă are la bază neînţelegerile conjugale din viaţa şefului său. Soţia acestuia refuzase să rămână în Sanaa cu el, iar gurile rele spuneau că atitudinea ei nu era cauzată numai de clima oraşului. Oswald Byrnes. De îndată ce avea la îndemână trei sticle cu whisky, proclama sus şi tare că nu avea nevoie de afecţiune pentru că se simţea prea bine în faţa calculatorului său…

În cele din urmă, Penny reuşise să-i smulgă autorizaţia pentru a o putea întâlni pe Assageth. Spera să-şi procure o informatoare valoroasă având în vedere faptul că fata era intimă cu colonelul Bazară.

Şeful centralei CIA s-a lăsat convins şi a precizat fără prea mult entuziasm:

— O.K., vreau însă să-mi faci câte un raport detaliat despre fiecare întâlnire. Nu vei primi mai mult de două sute de dolari pe lună şi, cum fetiţa asta nu funcţionează decât bine unsă, nu prea văd ce şanse poţi avea…

Într-adevăr, Assageth funcţiona numai în schimbul banilor. Jack Penny îşi dădu seama de acest lucru chiar de la prima lor întâlnire. Ea îl primise în încăperea în care se aflau şi acum. Discutaseră câteva momente şi. După o scurtă tăcere, el se aplecase spre ea ca să o sărute. Imediat. Assageth îl îmbrăţişase cu putere şi cei doi se rostogoliseră înlănţuiţi pe perne. Jack Penny încercase un soi de reţinere în faţa trupuşorului ei infantil şi se mulţumise cu nişte mângâieri ceva mai caste care avură asupra sa un efect nebănuit de mare.

Assageth luase prima iniţiativa de a-l dezbrăca încetul cu încetul, la fel ca acum, descoperindu-i sexul cu un fel de uimire extaziată. Îl mângâiase şi îl masase îndelung, uitându-se în ochii lui cu ochii negri plini de dorinţă.

Şi tot ea îi şoptise:

— *I want you*[6]*.*

Se lipise de trupul lui şi îi ghidase sexul cu mişcări experte.

[6] Te doresc (n.a.).

El era speriat de disproporţia uriaşă existentă între trupurile lor şi îşi spusese că dacă o penetrează îi poate străpunge şi stomacul. Assageth se mulţumise să scoată un geamăt răguşit.

Făcuseră dragoste mişcându-se cu multă grijă, uşurel, până ce fata ajunsese la orgasm. Atunci se declanşase şi orgasmul lui Jack... După aceea, Assageth rămăsese ore întregi lipită de el şi îl mângâiase pe tot corpul, repetându-i la nesfârşit că adora fiecare părticică a trupului lui...

Jack Penny plecase de la ea în plină noapte. Încântat la culme şi stupefiat de recomandarea pe care i-o făcuse minunata sa amantă:

— Să te întorci peste o săptămână la aceeaşi oră. Să nu mă suni niciodată şi să nu vii niciodată la altă oră, căci ar fi periculos pentru amândoi...

Jack redactase un raport cu lux de amănunte şi primise undă verde de la Oswald Byrnes ca să o vadă în continuare pe tânăra etiopiana. Încetul cu încetul, aceasta începu să-i facă tot felul de confidenţe. Povestea era clasică. Fata voia să plece în vacanţă în Etiopia şi să se întoarcă apoi în Sanaa.

Yemeniţii refuzaseră să-i acorde viza. Colonelul Bazară fusese cel care intervenise în favoarea ei şi ceru să i se plătească în natură. Colonelul o luase cu el la petrecerile care aveau loc la clubul ofiţerilor Securităţii, dintr-un imobil micuţ aflat alături de un *djebel.* Mai era invitată şi prietena ei. Vânzătoarea din Aber Az Ozhoor. În curând. Bazară se îndrăgosti de Assageth şi o instala în căsuţa aceea în care o vizita zilnic, cu excepţia zilei de joi.

Idila lor continuă în acest fel mai multe luni. Jack Penny făcuse rost de anumite informaţii fără importanţă. Assageth îl chestionase şi ea. Cu o anumită stângăcie. Voia să ştie o grămadă de lucruri despre americanii din Sanaa, iar el îi aranja cu plăcere ceva istorioare...

Cea mai interesantă parte a întâlnirilor lor era momentul în care făceau dragoste.

Jack continua să încaseze cu regularitate cei două sute de dolari lunari şi să întocmească rapoartele pe care nu le citea nimeni. Era fericit. Totuşi, de când o văzuse ultima

oară, simţea că ceva se schimbase.

*

* *

Jack Penny închise ochii. Assageth tocmai îi administra o felaţie cu gingăşia ei obişnuită, iar el se concentra asupra minunatei senzaţii.

Vocea muezinului răsună brusc din toate difuzoarele, făcând să tremure vitraliile colorate. Assageth nu-şi întrerupse îndeletnicirea. Jack se smulse din gura ei şi începu să-i scoată *djellaba* de-a lungul corpului ei gingaş şi graţios dezvelind pielea catifelată şi brună. Assageth se lăsă în voia lui, oferindu-i-se toată.

Sexul americanului, dur ca un drug de fier, o străpunse, iar trupul etiopienei fu scuturat de un spasm. În clipa în care el o penetra până la rădăcină, femeia scoase un ţipăt uşor.

Muezinul îşi dublase eforturile. La fel şi Jack. Fata gemea şi striga, când în engleză, când în *aymara,* rugându-l să rămână în ea cât mai mult…

În cele din urmă, Assageth se desprinse de el. Ochii negri aveau cearcăne adânci.

Jack ştia că ea avea oroare să vorbească despre lucruri serioase după ce făcea dragoste. Trecu astfel aproape o oră fără ca să scoată mai mult de zece cuvinte.

Assageth îl mângâia fără încetare, cu mişcări feline. Pe un ton detaşat, Jack puse întrebarea care îl interesa:

— Erau superbe servietele diplomatice care erau la tine săptămâna trecută. De unde erau?

El simţi cum Assageth încremeneşte. După câteva clipe de tăcere, ea spuse cu o voce nesigură:

— Le-a adus de la Londra prietena mea care lucrează în Az Ozhoor.

— Prietenii tăi au un gust special pentru lux, remarcă el. Assageth păru tulburată.

— Nu ştiu. Nu cred că au costat prea mult.

Erau serviete cu iscălitura Asprey… Jack Penny îşi spuse că ceva era ciudat în povestea asta.

Ca pentru a pune capăt conversaţiei, Assageth începu să-l mângâie într-un mod mai excitant. Valul de plăcere care îi invada trupul nu-l împiedica pe american să reflecteze.

În lumea arabă şi în mod special în rândul militarilor, simţul ierarhiei era extrem de dezvoltat. I se părea foarte ciudat ca Mohammed Bazară să accepte o servietă diplomatică identică celei pe care o avea subordonatul său…

Simţea că trebuie să aprofundeze acest subiect. După atitudinea stânjenită a fetei, el simţea că ceva nu este clar în povestea asta. Însă eforturile ei îşi făcură curând efectul şi se lăsă în voia valului.

Câteva minute mai târziu, el explodă. Trupul lui uriaş era arcuit de plăcere.

Din nou, Assageth rămase lipită de el ca un animăluţ fericit. Jack Penny rămase iar pe gânduri. Cum ar fi putut oare să afle mai multe despre afurisitele alea de serviete? El se ridică şi se întinse.

— Vrei să o întrebi pe prietena ta dacă poate să-mi facă şi mie rost de o servietă la fel cu acelea? insistă el.

— Da, desigur, spuse fata pe un ton distrat.

Ea îşi îmbrăcă *djellaba* şi, cu tristeţe în priviri, adăugă:

— Aş vrea să ne vedem mai des.

— De ce nu vii tu la mine?

Fata clătină din cap.

— Ar fi prea periculos.

El termină cu îmbrăcatul, iar Assageth il conduse până la uşă.

Se întunecase şi pe cer apăruseră stelele. De departe se auzeau câinii lătrând. Din cauza altitudinii atmosfera era foarte limpede. Din nou. Etiopiana se ridică în vârful picioarelor ca să-l sărute. Jack o prinse de talie şi o ridică de la pământ, strângând-o la pieptului lui.

— Te iubesc din toată inima, spuse el.

— Şi eu te iubesc, şopti fata. Îmi place la nebunie să fac dragoste cu tine. Pe săptămâna viitoare.

— Nu uita de servieta mea!

Grilajul se închise în urma lui. Jack se îndreptă spre maşină. Pietrişul de pe drum scrâşnea sub paşii săi. În jur nu se vedea nici ţipenie de om. El deschise portiera maşinii şi se lăsă pe canapea. Imediat scoase un urlet de durere. Vru să se ridice, dar ghearele de oţel ce-i pătrunseseră în

carne îl ţineau ca nişte harpoane... Un frig îngrozitor i se răspândi în tot trupul de parcă ar fi plonjat într-un lac îngheţat.

Cu mâinile crispate pe volan, el căzu mort, cu capul pe volan.

Capitolul II.

— Ticăloşii! Au folosit curara! Vă daţi seama? Curara! Oswald Byrnes vorbise atât de tare, încât Malko se întoarse ca să vadă dacă pasagerii din Airbus Air France nu îl auziseră.

Din fericire, în clasa Club, recent introdusă pentru Orientul Mijlociu, nu era înghesuială prea mare. Iar vecinii lor dormeau.

Cei doi bărbaţi se întâlniseră în Paris. Oswald Byrnes, şeful Centralei CIA din Sanaa, venise din Londra, iar Malko, din Austria, ca de obicei, fusese smuls încă o dată din iubitul său castel din Liezen. Nu-i displăcea ideea de a cunoaşte Yemenul, o ţară încă medievală, izolată de restul lumii civilizate.

Yemenul era despărţit în două de treizeci de ani. Yemenul de Sud, un vechi protectorat britanic, devenise un satelit al URSS, marxist şi înfometat. Yemenul de Nord rămăsese în circuitul occidental, susţinut de Arabia Saudită. Era un stat feudal în care sovieticii reuşeau să exercite o puternică influenţă prin intermediul a numeroşi consilieri militari. Cele două ţări se aflau pe picior de război, fiecare vrând să o înghită pe cealaltă.

Malko îl observa pe bărbatul de lângă el ce părea extrem de vexat din pricină că adjunctul lui fusese ucis în acel mod.

— Oswald, ce diferenţă este între a fi otrăvit şi a primi două gloanţe în cap?

Americanul dădu din cap, şocat.

— Dar nu este deloc acelaşi lucru... Numai nişte sălbatici nenorociţi mai folosesc curara. Cei din triburile Jivaros, de exemplu.

Cu ochelarii cu rame din material plastic alb şi cu părul cărunt şi rar pieptănat pe spate, americanul semăna cu un obscur funcţionar aflat în pragul pensionării. Cu toate acestea era cotat ca unul dintre cei mai buni şefi de agenţie din cadrul CIA-ei. Cu un gest, Byrnes îi ceru stewardesei să-i

aducă un alt pahar. De când plecase din Paris, nu băuse decât whisky sec.

— Jack Penny nu bănuia nimic? îl întrebă Malko. Oswald Byrnes bău o înghiţitură înainte să răspundă:

— I-au deschis maşina în timp ce se afla la informatoarea sa. L-au decupat canapeaua şi au căptuşit-o cu patru seringi pline cu venin curara, cam patru centimetri cubi de otravă în fiecare. Suficient să omori fulgerător un elefant. Seringile au fost puse vertical, cu pistoanele prinse pe o plăcuţă de oţel pusă în partea inferioară a scaunului. Când Jack s-a aşezat, cele patru seringi i-au injectat otrava în fese... Nu a avut nici cea mai mică şansă de scăpare! A murit în câteva secunde...

— Avionul coboară deja spre Cairo, anunţă stewardesa. Vă rugăm să vă puneţi centurile.

Aparatul Airbus Air France se îndrepta către piramidele luminate la fel ca Turnul Eiffel.

Oswald Byrnes rămase tăcut, cu privirea fixă, un pic sticloasă. J&B îşi făcea efectul. El tresări când auzi glasul lui Malko.

— A fost nevoie de ceva timp pentru a pune la cale uciderea lui...

— Au avut timp din belşug. De fiecare dată, el rămânea acolo ceasuri întregi...

El adăugă după un moment de tăcere:

— Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul şi să nu-l las pe Jack să se mai întâlnească cu fata aceea. Oricum nu ne aducea nici un serviciu deosebit. Aţi văzut rapoartele? Nici măcar o informaţie nu este veritabilă.

— Atunci de ce a continuat să lucreze cu ea?

Americanul ridică din umeri.

— I se urase în Sanaa. Cred că era mort după fata asta. Eu am dat dovadă de slăbiciune.

— Uciderea lui a fost premeditată cu mult timp înainte, spuse Malko. Curara nu se găseşte la orice colţ de stradă. Trebuiau să deschidă automobilul, să-l supravegheze şi să folosească nişte tehnicieni specializaţi.

Avionul atinse solul într-un *kiss-landing*[7] impecabil şi

[7] Aterizare foarte fină (n.a.).

începu să ruleze către aerogara. În jurul lor se îngrămădeau pasagerii ce călătoriseră la clasa Club. Malko se gândea la acea moarte ciudată. Ştia că veninul curara fusese utilizat în Beirut de anumite grupări palestiniene. Dar în Yemen... Oswald Byrnes avea răsuflarea îmbibată de alcool.

— M-am gândit şi eu la toate astea! Am citit şi am tot recitit rapoartele făcute de el. Dacă Jack ar fi descoperit ceva la ultima sa vizită, nu ar fi avut timp să se organizeze o asasinare atât de sofisticată.

— În cazul acesta, misterul este total, făcu Malko.

— Nu în totalitate. După moartea lui Jack. Au început să apară tot felul de zvonuri care mi-au ajuns la ureche. Veneau de la informatori de încredere. Se pare că ar fi vorba de o crimă pasională. Fata era amanta colonelului Mohammed Bazară, şeful Securităţii.

— Ştiu asta şi?

— Cuprins de gelozie, el ar fi cerut unui grup de palestinieni care se aflau în Sanaa să-l scape de rivalul său.

— Pare destul de plauzibil, admise Malko. Oswald Byrnes scoase un oftat:

— *Yeah...*

Avionul se opri şi se deschiseră uşile. În interior pătrunse un miros pătrunzător de benzină, specific aeroporturilor din Orientul Mijlociu. Aerul era răcoros şi domnea o atmosferă calmă. Malko îşi aminti de misiunea sa din Egipt. Ce păcat că israelienii şi americanii lăsaseră ca Sadat să fie asasinat. Nu vor mai întâlni niciodată un om ca el.

— Aţi reuşit să staţi de vorba cu acea etiopiana? Întrebă el.

— Fata a dispărut imediat după moartea lui Jack. Yemeniţii declară că habar nu au unde se află. Dar eu ştiu că ne mint cu neruşinare. Maşina lui Jack fiind parcată destul de departe de casa ei. Ei spun că fata nu avea nici o legătură cu moartea lui.

— Dar nu ar putea fi vorba de un simplu atentat anti-american?

— Nu, nu cred. Ar fi fost cu siguranţă revendicat.

În jurul lor se agitau cei din personalul de serviciu. Malko rămase tăcut. I se făcuse somn.

Cei din Centrala din Viena îl avertizaseră că va avea o misiune delicată în Yemen. Dosarul primit de la Oswald Byrnes în Paris nu conţinea decât rapoartele întocmite de Jack Penny şi o scurtă sinteză privind moartea acestuia.

— Ce ştiţi despre cealaltă fată? Despre cea care lucrează la parfumerie. Aţi putut vorbi cu ea?

— Nu. Nu am avut timp. Am fost imediat chemat la Londra. Va trebui să ne ocupăm cât mai curând şi de ea.

— Atunci nu credeţi în teoria crimei pasionale, nu-i aşa?

— *Nope!*

— De ce?

Oswald Byrnes se apropie de urechea lui Malko. Cu un aer misterios.

— Dintr-un motiv cunoscut numai de mine. Cu două zile înainte de a fi asasinat, Jack mi-a spus că a descoperit ceva interesant la această Assageth. A refuzat să-mi spună mai mult, pretinzând că s-ar putea să nu fie ceva important. Ca un tâmpit, nu am mai insistat. Eram grăbit să fac raportul săptămânal pentru Langley. Jack mi-a spus că spera să afle ceva mai mult la următoarea sa vizită, aşa că am aşteptat. Acum însă, sunt convins că descoperise într-adevăr ceva. Altfel nu ar fi fost lichidat. Nu ştiu însă dacă am reuşit să-i conving şi pe şefii cei mari de la Langley. Mi-au spus să vă aduc pe dumneavoastră. Eu ţin legătura cu Ali Nasser, expreşedintele Yemenului de Sud care vine adesea în Sanaa. Ne-am hotărât să-i furnizăm armament şi să-l ajutăm să organizeze forţele de gherilă în Yemenul de Sud. Aveam nevoie de un „operator” ca să nu ies eu în evidenţă.

*

* *

Cu două luni în urmă. În Yemenul de Sud izbucnise o revoluţie de palat, ce alungase de la putere pe preşedintele Ali Nasser. Învinuit că s-ar fi îndepărtat de învăţăturile marxiste şi adusese în locul lui o junta mai fidelă Uniunii Sovietice. Bineînţeles că preşedintele expulzat fusese curând „recuperat”.

— De la dumneavoastră aştept să aflaţi motivul pentru care a fost asasinat Jack Penny. Mă aflu la ultimul meu post. După asta îmi iau la revedere! Nu vreau însă să mă

pensionez împroşcat cu noroi. Vă sfătuiesc să fiţi foarte atent…

El lăsă fraza neterminată din cauza unei egiptence care făcea curat lângă scaunul său. Continuă imediat cu glas şoptit:

— Vă amintiţi de filmul „Salariul groazei”?

— Desigur.

— Ei bine, eu consider că încercarea de a aduce lumină în acest caz este echivalentul cu a conduce un camion încărcat cu dinamită pe un drum plin de gropi. Oricând vă poate arunca în aer. Dacă reuşiţi să descoperiţi ceva, promit că voi pune la bătaie toate fondurile secrete.

Malko simţi un fior rece pe şira spinării. Rareori era avertizat într-un mod atât de direct.

Oswald Byrnes se apropie de urechea lui.

— Vă cunosc şi vă apreciez nespus de mult. Eu nu sunt unul dintre nemernicii care îşi trimit oamenii în gura lupului promiţându-le verzi şi uscate.

Malko îşi zise că francheţea americanului se datora în mare parte acţiunii alcoolului…

— De ce nu aţi cerut ca această anchetă să fie făcută de un membru al centralei dumneavoastră?

Privirea americanului deveni reprobatoare.

— În primul rând, pentru că nici unul nu ar fi capabil. În al doilea rând. Poziţia noastră aici este prea fragilă. Dumneavoastră sunteţi austriac şi. Dacă se întâmplă vreo sincopă, o să vă lase mai uşor în pace. Se vor debarasa de serviciile dumneavoastră ca de un ciorap uzat. Se vor face că nu v-au cunoscut vreodată. În caz de deces, nu se vor osteni nici să vă repatrieze rămăşiţele pământeşti…

Înţelegând greşit tăcerea lui Malko. Americanul adăuga făcând un semn către uşa deschisă.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş ieşi ca un glonţ pe uşa aceea şi nu m-aş mai opri până la Atena.

Malko zâmbi evaziv. Sângele lui slav îl făcea să fie un pic fatalist. Era convins că moartea putea să-l surprindă acolo unde se aştepta cel mai puţin. Iar castelul său era ca un puţ fără fund care înghiţea tot ceea ce câştiga. Îi plăceau nespus aceste momente de răscruce în care trebuia să-şi

decidă soarta.

— Am încredere în steaua mea, zise el. De ce ar fi o misiune atât de periculoasă?

Oswald Byrnes se uită îngrozit la el.

— Cum de ce? Bărbatul care o iubeşte pe Assageth este omul cel mai puternic din Sanaa. Face tot ce vrea aici, în mod legal sau ilegal. Nimeni nu va voi să vă ajute.

Malko ştia acest lucru. Sosise în Yemen în calitate de „consultant” pentru Hunt Oil, fapt ce-i dădea posibilitate de a se deplasa fără să atragă atenţia.

Hunt Oil descoperise un zăcământ petrolier în deşert, la nord-est de Mareeb. Şi se pregătea să-l exploateze construind o conductă până la mare. La acest proiect lucrau şi tehnicieni străini.

— Cei care lucrează pentru Hunt Oil trebuie să fie respectaţi pe aici. Doar ei sunt cei care se ocupă de rafinarea petrolului.

Şeful centralei CIA simţi că se sufocă.

— Pe naiba! Cei din Hunt se c... pe ei! Se tem că yemeniţii se pot debarasa de ei, aducând altă companie...

Încurcate erau iţele în lumea petrolului. Încurcate şi primejdioase. Malko se întinse. Nu era deloc încurajatoare perspectiva misiunii sale. Oswald Byrnes îi era simpatic. Cel puţin vorbea pe şleau. Americanul îl pândea cu coada ochiului. Imediat ce uşile avionului se închiseră, el ridică paharul închinând în direcţia lui Malko.

— Bun venit în Yemen. Fie ca diavolul să vă protejeze!

— Nu comiteţi o blasfemie ca asta, vă rog. Apropo, în povestea cu Ali Nasser, care sunt adversarii noştri?

— Ruşii. Sunt furioşi că preşedintele Yemenului de Nord. Abdulah Saleh l-a primit cu braţele deschise:

— Dar nord-yemeniţii cum reacţionează?

— Aceştia ne lasă în pace. Faptul că preşedintele lor este prietenul personal al lui Ali Nasser este de ajuns ca să-i potolească. Probabil că au pregătit deja următoarea sosire a lui în Sanaa, care va fi peste zece zile. Acum se află în Etiopia.

Vocea americanului fu acoperită de zgomotul reactoarelor. Avionul se afla în plină manevră de decolare.

Treptat, aparatul luă viteză în zborul său deasupra Mării Roşii. Malko se relaxa în fotoliul confortabil al clasei Club. Dacă tot avea să moară, măcar să moară odihnit. Reuşi să aţipească în timp ce parcurgea cu privirea un pliant ce prezenta noile zboruri ale companiei Air France Paris-Londra la preţul de 595 de franci dus-întors, cu masa şi şampania incluse în tarif. Oswald Byrnes îl lăsă să doarmă.

*

* *

Glasurile muezinilor izbucniră din slavă în acelaşi timp. Amplificate de staţiile de mare putere. Încât ai fi zis că din ceruri se aude însuşi glasul lui Allah. Repetat de mii de ecouri. Era aproape ora patru în zori. Ţipetele guturale ale molohilor se amestecau făcând oraşul adormit să vibreze în întunericul nopţii.

Nicăieri în lumea islamică nu mai întâlnise Malko o concentraţie mai mare de moschei... Şoferul puse o frână puternică în faţa unui soldat îmbrăcat cu o uniformă kaki şi înarmat cu un Kalaşnikov. Acesta schimbă câteva cuvinte cu şoferul taxiului, care îi dădu o ţigară şi plecă din nou... Era al şaselea baraj de când plecaseră din aeroportul din Sanaa. Toate însă fuseseră la fel de ineficace.

Ţipetele muezinilor se mai auzeau încă atunci când maşina se opri în faţa clădirii sumbre a hotelului *Taj Sheba* Toate magazinele erau protejate de aceleaşi obloane vopsite în albastru. Câţiva vagabonzi dormeau direct pe trotuarul bulevardului Ali Abdul Mughm.

Malko îi dădu şoferului douăzeci de dolari şi intră în holul clădirii. Un funcţionar somnoros completă o fişă şi îl conduse până în cameră. Hotelul parcă fusese construit pentru pitici. Putea să atingă plafonul cu mâna.

Pe o masă avea nişte pâine... Şi trei ore ca să se odihnească.

El se întrebă dacă Securitatea yemenită începuse deja să-i analizeze fişa de „consultant” ...

*

* *

Un şofer de taxi se repezi pe peronul hotelului *Taj Sheba* ca să-şi ofere serviciile lui Malko. Avea turban şi, peste

cămaşă, purta o haină europeană. I se vedeau picioarele păroase şi *jambia* strecurată în centură, lângă sticluţa cu apă minerală ce stingea setea provocată de qat. Bărbatul era ştirb şi surâdea.

— *Sanabany Station on the Ring Road*, spuse Malko.

Sunetul claxoanelor înlocuise vacarmul produs de glasurile muezinilor. Vehiculele defilau în şir neîntrerupt prin faţa hotelului *Taj Sheba.* Erau o mulţime cu marca Toyota Land-Cruiser ridicate pe roţile înalte, precum şi automobile Nissan şi Daihatsu. Toată producţia de maşini japoneze se îngrămădea parcă pe drumurile din Sanaa. Ciudat lucru pentru o ţară atât de săracă… Soarele ardea fără milă.

Taxiul demară şi viră la dreapta în dreptul Băncii de Stat, o clădire superbă. Înconjurată de o grădină, dar ale cărei seifuri nu conţineau nici măcar un singur dolar.

După ce se trezise, Malko studiase temeinic topografia acestui oraş plat şi prăfuit. Era destul de simplistă: şoseaua Ring forma un careu în interiorul căruia se dezvoltase oraşul muşcând din deşert. În partea estică se afla bazarul brăzdat de râul care nu curgea decât trei sau patru zile pe an. În partea de vest se afla vechiul oraş construit de către turci, un labirint de străduţe înguste şi întortocheate, cu ziduri fără ferestre, în spatele cărora se ascundeau sute de grădini. Un cerc format din munţi despăduriţi înconjura oraşul. Nu existau trotuare, numai clădiri moderne, din beton, adevărate cuburi lipsite de frumuseţe, sau case vechi cu faţadele decorate cu stucaturi, cu ferestrele obturate cu vitralii şi cu porţi masive din lemn.

Aici toate femeile purtau văl peste chip.

Taxiul se opri după douăzeci de minute în faţa unui teren înconjurat cu un grilaj unde se aliniau câteva automobile. Acolo se afla un centru de închiriat maşini, indicat de Oswald Byrnes. Americanul îi dăduse lui Malko o carte de vizită, pe care scrisese câteva cuvinte în arabă.

Un băiat cu dinţi strălucitori îl întâmpină pe Malko.

— *Salam alleikum!*

— *Alleikum salam*! răspunse Malko politicos. Conversaţia se opri aici… Arabul nu ştia nici o boabă de engleză. Cartea de vizită a lui Oswald Byrnes reuşi însă să facă minuni.

Malko semnă un impresionant formular redactat în limba arabă, apoi primi un automobil Suzuki de culoare roşie-pompier, cu nişte scaune de o murdărie respingătoare şi cu pneurile lustruite ca obrajii unui bebeluş. Era parcă cea mai preţioasă piesă din colecţie! Funcţionarul numără anvelopele cu mare emfază şi îi arătă cu mândrie roata de rezervă uzată până la structura de rezistenţă. În cele din urmă. Cu ajutorul unui coleg, reuşi să alcătuiască o frază în limba engleză:

— *You no go in the North. They kill you and steal the car*[8]*.*

Ca să dea mai multă greutate spuselor sale. El îşi trecu degetul pe la beregată cu o mimică expresivă. Era o ţară ospitalieră. Malko se jură că nu va încălca hotarele Sanaa-ei uitând să spună că locul acesta era mai periculos decât triburile nesupuse din nord.

Acum nu-i mai rămânea decât să-l găsească pe Oswald Byrnes şi să se arunce în gura lupului.

*

* *

Haddah Road şerpuia către sud. De o parte şi de alta a drumului se ridicau clădiri moderne cu spaţii din ce în ce mai generoase între ele. Malko se întreba dacă nu mersese prea departe. Rula deja în mijlocul deşertului, iar centrul oraşului Sanaa se afla în urma sa la mulţi kilometri depărtare În cele din urmă. Observă *Haddah Hotel,* iar în faţa lui. Un lot de bungalovuri din materiale prefabricate. O placă anunţa „Koweiti Yemen Realty Co". Baraca cu numărul 38 era chiar în partea din spate a lotului. O superbă secretară filipineză ridică privirea de la maşina de scris.

— Pot să vorbesc cu Mr. Byrnes? întrebă Malko.

Fata fusese probabil prevenită, pentru că se sculă imediat de la birou şi îl conduse într-un birou prevăzut cu aer condiţionat.

Americanul, proaspăt bărbierit, era verde la faţă din cauza oboselii.

— Cu ce trebuie să încep? îl întrebă Malko. Cu Ali Nasser,

[8] Nu mergeţi în nord. Acolo vă vor ucide şi vor tura maşina (n.a.).

ori cu fata?

— Cu fata, zise americanul. Trebuie să verificăm dacă a dispărut cu adevărat.

— Acest lucru mi se pare destul de delicat.

Oswald Byrnes scoase din sertarul biroului un plic pe care i-l întinse lui Malko.

— Aveţi aici o scrisoare adresată lui Assageth de către o prietenă din Adis-Abeba. Este scrisă în limba *aymara.* Trebuie să spuneţi că v-a fost dată în Cairo cu rugămintea de a i-o înmâna personal lui Assageth.

— Vă rog să-mi explicaţi cine a scris-o.

— Păi, a fost compusă la centrala noastră din Adis-Abeba… O să vă duceţi până la vila ei. Dacă este acasă, veţi încerca să vorbiţi cu ea.

— Nu v-aţi gândit niciodată ca această fată ar fi putut juca un anumit rol în uciderea lui Jack Penny?

— Cum să nu?

— Şi atunci?

— În cazul acesta, suntem siguri. Ştim că ea va apela la prietenii ei ca să le ceară ajutorul. În felul acesta, vom afla cine se află în spatele întregii poveşti.

— Dar ce fac dacă nu o găsesc acasă?

— Veţi merge să o vedeţi pe prietena ei. În Aber Az Ozhoor. Puteţi să-i predaţi şi ei scrisoarea pentru Assageth…

Ce interesant, totul fusese prevăzut… Totul în afară de situaţia în care lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă. În genul unui cataclism. Malko vârî plicul în buzunar. Era grăbit să treacă la treabă.

— Unde locuieşte fata?

— Păi, aproape în deşert. Nu veţi reuşi să o găsiţi de unul singur…

El întoarse capul şi strigă:

— Hassan!

Zâmbetul lui Hassan ar fi pus pe goană chiar şi o vulpe.

El îi întinse o mână moale şi catifelată lui Malko, aruncându-i nişte ocheade provocatoare. Chiar şi în ţările arabe, homosexualitatea era curentă. Se vedea de la o poştă că băiatul este homo. Era un adevărat personaj de

film.

— Hassan, spuse Byrnes. Tu ai să-l conduci pe domnul Linge în locul unde a fost omorât domnul Penny. Trebuie să-i arăţi casa…

— *Aiwa, f*ăcu yemenitul cu un zâmbet libidinos. Asta-i tot?

— Pentru moment, da.

Arabul ieşi din birou de-a-ndărătelea nedezlipindu-şi privirea de Malko. Definitiv lucru, era tipul său preferat de amant… Acesta din urmă se întoarse către Byrnes.

— Asta cine mai este?

— Este unul dintre colaboratorii mei. Un yemenit din Aden. Lucra pentru consulatul nostru pe timpuri… A fost scos basma curată dintr-o afacere cam încurcată…

Hassan strecură capul pe uşă şi întrebă timid.

— Domnule Byrnes, aţi putea să-mi daţi în avans vreo două mii de riali? Mătuşa mea este internată la spital şi…

— Îţi dau cinci sute, spuse americanul pe un ton ce nu admitea nici un fel de replică.

Hassan se făcu nevăzut.

— Numai anul ăsta şi-a îngropat nevasta de trei ori. Spuse oftând Byrnes. Cât despre mătuşi. Am pierdut deja socoteala… Tipul ăsta întreţine o grămadă de indivizi care îşi petrec zilele fumând qat aşteptându-l. Iar asta costa bani. Nu glumă…

— Aveţi încredere în el? întrebă Malko neliniştit.

— Nu întrutotul, spuse calm şeful centralei CIA, dar experienţa m-a învăţat că tipii de soiul acesta creează totuşi cele mai puţine probleme. În primul rând, tipul are nevoie continuu de bani. În al doilea rând, l-am avertizat de la început că dacă mă trădează se va trezi cu două gloanţe în tărtăcuţă. Aici o asemenea ameninţare este luată în serios…

Era amuzant să auzi asemenea cuvinte ieşind din gura unui bătrânel cu o înfăţişare atât de bonomă şi blândă. Oswald Byrnes avea însă nişte ochi reci. Lipsiţi de veselie.

— Sper că aţi analizat bine situaţia, spuse Malko. Este la fel de important pentru amândoi.

Americanul făcu un gest neputincios.

— *Inch' Allah… Hass*an spionează pentru Securitate ca şi

ceilalţi inşi care lucrează pentru străini. Are grijă însă să „filtreze” informaţiile. În felul acesta este mulţumită toată lumea, în plus. El cunoaşte multă lume în Sanaa. O să vedeţi că vă va face numeroase servicii importante. Pe curând!

Când părăsi biroul lui Byrnes. Malko îl găsi pe Hassan care îl aştepta rezemat cu spatele de o Toyota Cressida destul de ponosită. Surâdea complice.

— Sir, veniţi să vedeţi ceva!

El deschise portiera maşinii Suzuki închiriată. Malko nu observă nimic deosebit... Atunci Hassan îi luă mâna şi i-o ghidă pe sub scaun, cu un gest mângâietor. Atunci Malko simţi asperităţile unui pat de armă! Un revolver fusese fixat sub scaun cu bandă adezivă. Era suficient să tragi cu putere de el ca să se desprindă.

— Domnul Byrnes mi-a spus să am grijă de dumneavoastră, spuse el. Aici, oamenii sunt uneori violenţi.

— Sunteţi înarmat? îl întrebă Malko.

Hassan îşi desfăcu haina şi crosa unui revolver se văzu ieşind din centură.

— În Yemen, toată lumea este înarmată, spuse el.

El scoase dintr-o teacă *jambia* sa. Al cărei tăiş bine ascuţit strălucea ca un brici. Era un adevărat cuţit de măcelar.

Hassan o privi cu încântare. Malko avea în faţa ochilor un potenţial ucigaş.

— Să mergem, făcu el.

Suzuki urmărea cu greu Cressida care înainta către centrul oraşului Sanaa. După ce străbătură un kilometru, ei virară la dreapta într-un drum lăturalnic într-o stare jalnică. Casele erau răspândite haotic. Înconjurate de ziduri înalte şi mormane de gunoaie. Din loc în loc, se vedeau caroserii vechi de maşini abandonate printre sute de sticle din plastic.

Câteva capre păşteau în mijlocul gunoaielor. Cressida se opri în cele din urmă în faţa unei vile modeste, înconjurate de un zid alb. Iar Hassan claxona de două ori, după care demară din nou.

Malko se opri şi se dădu jos din maşină. Apăsă pe butonul

interfonului, dar fără rezultat. Atunci bătu în poarta din fier vopsită în albastru şi aşteptă.

Tocmai se gândea să plece, când de cealaltă parte a zidului se auzi zgomotul făcut de nişte paşi pe pietrişul din curte.

Capitolul III.

Poarta din fier se deschise şi în pragul ei apăru un bătrân cu straiele atât de peticite, încât semăna mai degrabă cu o sperietoare de ciori. De sub poalele cămeşoiului se zăreau picioarele slabe ca două scobitori. Era desculţ şi murdar. Cuţitul prins la cingătoare avea parcă rolul să-l ţină în picioare, ca un arac. El se uită curios la Malko.

— *Aiwa?*

— Miss Assageth? celălalt făcu un gest evaziv:

— *La, la*[9]*.*

Malko trecu pe lângă el şi pătrunse în grădină, cu scrisoarea în mână, la vedere. Bătrânul venea după el. Casa era încuiată şi părea nelocuită. Assageth, amanta lui Jack Penny, nu mai era acolo. Malko trebui să se retragă. Bătrânul servitor rămase în poartă, cu ochii aţintiţi la maşina Suzuki ce încerca să iasă în şosea.

Malko nu era surprins. Chiar dacă yemeniţii minţeau în legătură cu dispariţia fetei, cel puţin făcuseră în aşa fel încât să pară plauzibilă. Nu-i mai rămânea decât să o caute pe cealaltă etiopiana, prietena lui Assageth.

În ciuda eforturilor poliţiştilor de la trafic, circulaţia era atât de intensă. Încât îi trebuiră aproape douăzeci de minute ca să ajungă în centrul oraşului. Parcă maşina în parchingul hotelului *Taj* şi traversă pe jos bulevardul Ali Abdul Mughni. Firma magazinului Aber Az Ozhoor se etala în caractere imense, subliniate de neon. Acolo găseai orice, de la îmbrăcăminte, până la articole de cosmetică.

În stânga, se afla raionul pentru bărbaţi, cu doi vânzători. În partea dreaptă, un *cadi*[10] îmbrăcat în alb, cu o *jambia* argintie la cingătoare şi cu o umbrelă atârnând de braţ, tocmai cumpăra un săpun de la o vânzătoare micuţă, cu pielea arămie, trăsături delicate şi ochi mari, de căprioară. Cum fata nu purta văl, nu putea fi decât o etiopiana. Malko

[9] Nu, nu, (n.a.).

[10] Primarul unui sat (n.a.).

se apropie de ea după ce se îndepărtă cumpărătorul.

— Dumneavoastră sunteţi Amabeit? întrebă el cu vocea cât mai blândă cu putinţă.

Vânzătoarea îl privi înfricoşată.

— Yes, yes. Why?

Vocea ei răsuna ca o şoaptă.

— Ştiu că sunteţi prietenă cu Assageth, spuse Malko. Ea lăsă capul în jos.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Un prieten de-al ei. L-am adus un mesaj, o scrisoare. Ştiţi cumva unde o pot găsi?

— Nu, nu ştiu.

— Dar o cunoaşteţi, nu-i aşa?

— Puţin.

— Se află în Sanaa?

— Nu ştiu. Vă rog să mă scuzaţi.

Ea se strecură în celălalt capăt al magazinului şi se opri în faţa unei yemenite înveşmântate din cap până-n vârful picioarelor, arborând şi inevitabilul *marmuk* din pânză neagră.

Vânzătorii se uitară la Malko în mod ciudat. În Yemen, nimeni nu vorbea cu femeile… Acesta fu nevoit să plece din magazin cu gândul la atitudinea tinerei etiopiene.

Nemaiavând şi altceva de făcut, se întoarse la *Taj.* Toate magazinele se închideau la ora două Avea să o caute atunci pe Amabeit. Între timp putea să se relaxeze niţel în piscina hotelului.

*

* *

Mai mulţi yemeniţi se îngrămădeau înnebuniţi pe o schelă ridicată în faţa unui imobil în curs de construcţie. De acolo se putea vedea piscina hotelului *Taj Sheba* unde se bronza o creatură ieşită parcă din basmele din „O mie şi una de nopţi”.

Sutienul de la bikini părea că stă să plesnească sub presiunea sânilor. Avea nişte ochi albaştri ca seninul cerului, ce contrastau minunat cu părul negru, tuns cu breton pe frunte. Era lungită pe un şezlong şi citea o revistă.

Nu-i păsa de privirile celor din preajmă. Un chelner se împiedică şi cu greu reuşi să nu răstoarne tava pe care o ducea, atât era de concentrat asupra coapselor din faţa sa.

Malko se instala în apropiere de fata cu chip de înger.

În ochii yemeniţilor, asemenea apariţie era un adevărat scandal. În Arabia Saudită, femeia aceea ar fi fost ucisă cu pietre.

Fata îi zâmbi lui Malko. Apoi reluă lectura cu un aer nepăsător. Făcu apoi o mişcare languroasă lăsându-l să-i admire toate curbele unui trup fără cusur.

După un timp, se ridică din şezlong şi se întinse leneşă, scoţând în afară sânii ţanţoşi.

Schela din apropiere ameninţa să se prăbuşească sub povara ei. Yemeniţii priveau cu ochii ieşiţi din orbite. Malko întâlni privirea necunoscutei.

— Dacă mai staţi pe aici în ţinuta asta, riscaţi să fiţi violată, spuse el zâmbind.

— O nu! Yemeniţii sunt foarte respectuoşi faţă de străini. Cel mult pot risca să-mi atingă fesele pe stradă. Mai departe de atât nu merg…

Ochii albaştri ai fetei îl priveau cu interes vădit pe Malko. Deşi vorbea bine engleza, era clar că nu era limba ei maternă. Malko îi întinse mâna.

— Mă numesc Malko Linge şi sunt austriac. Fata se lumină.

— Ce interesant! Pe mine mă cheamă Andreea şi sunt unguroaică. Locuiesc la Budapesta şi merg foarte des la Viena.

— Ce naiba căutaţi aici?

— Sunt infirmieră la Spitalul Revoluţiei. Lucrez în cadrul unui program de asistenţă medicală a COMECOM[11].

Cu un gest brusc, ea îşi desfăcu sutienul dezvelind pentru o fracţiune de secundă sânii bronzaţi şi tari, apoi se înfăşură cu un prosop. Era un număr de *striptease* demn de *Crazy Horse.* Apoi îşi puse un pulover strâmt şi o fustiţă din piele neagră, incredibil de mulată care ridică şi mai mult tensiunea asistenţei.

— Plecaţi? o întrebă Malko.

[11] Echivalent al CEE (n.a.).

Andreea scoase un oftat.

— Da, trebuie să plec la lucru.

El se ridică imediat.

— Nu am nimic de făcut. Mi-ar face plăcere să vă conduc. Nefericiţii de pe schela de acolo ar fi în stare să încerce să-şi concretizeze fanteziile.

Privirea albastră ca cerul se umbri tulburată.

— Chiar credeţi asta?

S-ar fi părut că ideea nu-i displăcea deloc. Ea îşi puse nişte ochelari de soare şi plecă însoţită de Malko. În maşină era o căldură ca într-un cuptor încins.

— Trebuie să merg în Bab el Yemen, la intrarea în oraşul vechi, spuse ea.

Maşina străbătu Az Zubayri Road. Peste tot se înălţau minaretele moscheilor, printre casele vechi în formă de turnuri pătrate şi cu acoperişuri în formă de terasă, construite din blocuri de piatră şi decorate cu stucaturi.

Spitalul Revoluţiei era o clădire impresionantă, modernă, înconjurată de o frumoasă grădină. Andreea se strâmbă.

— Nu am nici un chef să mă închid acolo. Nu avem medicamentele necesare, iar doctorii sovietici sunt veterinari... Vă mulţumesc că m-aţi condus. Maşina dumneavoastră a fost mai plăcută decât autobuzul.

— Nu aţi vrea să cinaţi împreună cu mine în seara asta?

Fata scuturǎ bretonul negru.

— Termin serviciul la ora unsprezece...

— Nu-i nimic.

— Cum să nu? La ora aceea, toată lumea doarme în Sanaa. Singurul local deschis este la *Sheraton...* Dar acolo sunt nişte preţuri...

— Bine, atunci vom merge la *Sheraton.*

Fata era impresionată de nonşalanţa lui Malko.

— Staţi la *Taj Sheba?*

— Da. În camera 824.

— Dacă pot să scap mai devreme, vă sun. *Ceauo!*

— Dar eu nu pot să vă caut?

— Nu, pentru că nu am telefon personal, iar la spital nu poţi şti în ce salon mă aflu.

Malko făcu cale-ntoarsă. Era ora unu şi zece. Trebuia să

se apuce de treabă. CIA nu-l plătea ca să-i facă curte unei unguroaice. Chiar dacă era o splendoare de femeie.

*

* *

Malko era deja bine copt în căldura sufocantă a maşinii în clipa când Amabeit îşi făcu apariţia din magazin. Ea plecă pe jos către parcul Al Tahir. Amestecându-se în mulţime. Malko o urmări cu uşurinţă. Când ajunse în faţa poştei, fata o luă la stânga, traversând piaţa în diagonală. Malko ocoli monumentul sovietic cu un tanc aşezat pe un soclu din piatră, ce comemora victoria repurtată de republicani asupra regaliştilor în timpul războiului civil din anii ’62-’69. Ieşi în faţa fetei în clipa în care ea se pregătea să intre pe o străduţă fără trotuare.

Amabeit întoarse brusc capul când maşina ajunse în dreptul ei. Malko îşi dădu seama că fusese recunoscut.

— Urcaţi în maşină, aş vrea să vă vorbesc, spuse el.

— Nu, nu vreau, făcu ea speriată.

Suzuki bloca trecerea, iar maşinile din spate începură să claxoneze.

Amabeit ezită puţin, apoi se decise să se urce în maşină. Malko plecă la întâmplare intrând în vechiul oraş turcesc şi evitând gropile pline cu apă. Ori de câte ori ploua, acest oraş prăfuit se transforma într-o adevărată cloacă.

— Ce doriţi de la mine? îl întrebă Amabeit. Cum m-aţi găsit?

— V-am urmărit, îi spuse Malko. Trebuie să vă vorbesc. Unde am putea să mergem?

Câteva clipe ea rămase mută. Apoi şopti „la dreapta”. Se aflau în faţa Ambasadei URSS şi pe un panou era semnul „sens interzis”.

— Nu putem merge la dreapta.

— Ba da, insistă Amabeit.

Se pare că anumite străzi erau mai puţin interzise decât altele.

Ei ajunseră în faţa unui palat vechi, izolat în mijlocul unei grădini. Era hotelul *Dar al Hamd.* Cei doi intrară într-un hol cu arhitectură tipic arabă, iar Malko o urmă pe fată într-un salon pustiu. De altfel, întreg hotelul părea destul de pustiu.

Amabeit îl privi întrebătoare.

— Unde se află Assageth? Trebuie neapărat să aflu.

Amabeit lăsă privirea în jos.

— V-am spus deja că nu ştiu... De ce doriţi atât de mult să o vedeţi? Eu nu vreau să am necazuri.

— Din partea cui?

Fata nu-i răspunse. Glasul unui muezin chema credincioşii la rugăciune. Malko o privi pe etiopiana. Era graţioasă, bine făcută, cu nişte ochi extraordinari. Părea o căprioară hăituită.

— Assageth nu mi-o vorbit niciodată despre dumneavoastră.

Malko înţelese că trebuia să facă următorul pas.

— V-a vorbit însă despre Jack Penny, nu-i aşa?

Se auzi un „da” ca o adiere. Amabeit îl privea cu ochii măriţi de groază.

— Îl cunoaşteţi?

— Da. Ştiţi ce i s-a întâmplat?

Fata făcu semn că da. Stătea ghemuită, copleşită. Îţi făcea milă să te uiţi la ea.

Malko o luă de mână mică. Brună, pe care strălucea un inel de argint.

— Tot ce vreau e să o întâlnesc pe Assageth, spuse el.

— A plecat, dar nu ştiu unde s-a dus. Vă jur!

Părea sincer înspăimântată.

— I s-a întâmplat vreo nenorocire?

— Nu ştiu.

— Trebuie să o găsesc cu orice preţ, insistă Malko. Este foarte important.

Amabeit se ridică.

— Trebuie să plec. Nu încercaţi să mă mai căutaţi, vă rog frumos.

Lui Malko nu-i mai rămăsese decât o carte de jucat. Scoase din portofel cinci bancnote a câte o sută de dolari şi le strecură în poşeta fetei.

Ea protestă cu moliciune, dar nu-i înapoie. Asta îi dădu curaj lui Malko.

— Căutaţi-o! Sunt sigur că veţi reuşi să mă ajutaţi. Ea coborî privirea fără să-i răspundă.

— Vin să vă văd la magazin, spuse Malko.

— Nu, nu veniţi acolo! Este foarte periculos! Veşnicul laitmotiv.

— Atunci cum aş putea să vă găsesc? La dumneavoastră acasă?

— Nu. Mai bine vă telefonez eu. Daţi-mi numele şi numărul dumneavoastră.

El notă adresa şi numărul hotelului pe o bucată de hârtie. Amabeit îi adresă o privire rugătoare.

— Acum trebuie să plec. Vă rog, nu mai veniţi după mine! Apoi fugi ca un şoricel speriat. El o urmări gânditor. Avea impresia că se află pe o pistă bună, dar minată…

*

* *

Colonelul Mohammed Bazară avea poftă de o femeie. Ideea asta nu-i dădea pace de câteva ceasuri. Muezinii începuseră să zbiere, anunţând slujba de seară, dar nu reuşiră să-l sustragă. Foarte elegant în sahariană sa bej. El se simţea într-o formă excelentă. Ce păcat că nu avea amanta lângă el…

La volanul unui Mercedes negru cu geamuri fumurii, el ieşi din Elham El Makasi. O zonă îngrădită cu sârmă ghimpată. În formă de dreptunghi, păzită zi şi noapte de oameni înarmaţi, de proiectoare şi chiar de un întreg sistem electronic.

El se îndreptă spre Ambasada Algeriei, apoi intră pe Ring Road şi se întoarse într-o mică fundătură ca să se oprească în faţa unei băcănii.

Abdul le Borgne se grăbi să-l întâmpine. Bazară îi şopti ceva la ureche. Băcanul dispăru o clipă şi reapăru cu un pachet înfăşurat în ziare, pe care îl puse în braţele colonelului.

În pachet era o sticlă J&B – un whisky vechi de douăzeci de ani. Pe piaţa neagră, costa optsprezece mii de riali.

Însă prietenul colonelului, conducătorul „Fraţilor musulmani” nu suporta alt gen de băutură…

Mohammed Bazară urcă în maşină, dar îşi dădu seama că nu avea deloc chef să se îmbete în tovărăşia prietenului său.

Tot ce dorea acum cu ardoare era o femeie.

În mod automat, el se îndreptă către şoseaua Hodeyda, dar când dădu cu ochii de bietele făpturi decrepite care se ofereau trecătorilor, făcu cale-ntoarsă către Nasser Street, strada bijutierilor. Acolo se găseau o mulţime de femei voalate, care însă tânjeau după o bijuterie. Lăsă maşina lângă Ambasada Italiei şi porni pe jos.

Din nefericire, mai toate magazinele erau închise, iar rarele femei care mai rătăceau pe acolo, erau în grupuri. Se sui deci în Mercedes şi coborî în piaţa Al Tahrir, întorcându-se în Ali Abdul Mughni ca să plece apoi spre sud. Când zări firma luminoasă a magazinului lui Aber Az Ozhoor, chipul i se lumină. Parcă maşina şi intră în magazin. Era deja ora închiderii. Amabeit se mai afla acolo, cu siguranţă. Desigur, în mod oficial, era „logodnica" adjunctului său, căpitanul Sharjaq, dar acesta nu s-ar fi formalizat. În plus, colonelul Bazară ar fi profitat de ocazie ca să o terorizeze niţel, că nu-i strica deloc.

*

* *

Mohamed Bazară opri maşina la stop. În faţa cinematografului Haddah şi întinse mana către coapsa nervoasă a lui Amabeit. Fata nu se împotrivi şi-l lăsă să o mângâie. El o pipăi cu neruşinare, plimbându-şi mâna către sânii şi către coapse. Explora cu plăcere un teren nou. Două lucruri adora yemenitul: fetele minione, cu carnea tare şi sâni enormi, aşa ca micuţa etiopiana.

Mercedesul negru se îndrepta acum către clubul ofiţerilor din Securitate, un loc interzis restului armatei. Acolo se desfăşurau cele mai nebuneşti orgii din Sanaa. Băutura fină curgea în valuri, iar femeile nu purtau văl.

Din cauza hurducăturilor, Amabeit nimeri peste colonel. El fu nevoit să încetinească. Îi venise o idee. Luă mâna dreaptă a fetei şi o puse pe pântecele său. Docilă, aceasta începu să-l mângâie trezindu-i dorinţele.

Cu o mişcare bruscă de volan, ofiţerul yemenit se gară pe un mic promotoriu de unde se puteau vedea toate luminile oraşului. Cu gesturi febrile el se desfăcu la pantalon şi o sili pe Amabeit să-l ia în gură. Membrul său era deja de

dimensiuni alarmante. Felaţia era rar practicată la arabi, fiind considerată o specialitate a străinilor, dar atunci când aveau prilejul, erau mai mult decât încântaţi să-i simtă deliciile. Arabul şopti cu o voce răguşită:

— *Tayeb, tayeb!*[12]

Amabeit se străduia să-l mulţumească. El o apăsă pe ceafă.

— *Zoud!*[13]

Fata se supuse, iar el simţi că explodează. Atunci Amabeit îi dădu drumul. Era o catastrofă! Furios colonelul urlă:

— Dă-mi o batistă, nenorocito!

În grabă, cu mâinile tremurânde, fata scăpă din mâini geanta.

Bazară aprinse plafoniera. Privirea îi căzu pe bancnotele verzi îndoite, risipite pe jos. El le ridică şi le examina la lumină. Era stupefiat. Simţi cum dorinţa i se spulberase.

— Cine ţi-a dat dolarii ăştia?

Paralizată de teroare, Amabeit articula câteva cuvinte neinteligibile. Colonelul o prinse de gât şi o scutură.

— Cine ţi-a dat banii ăştia?

— Un prieten, bolborosi fata.

— Cine?

— Nu-l cunosc.

Cuprinsă de panică, fata deschise portiera maşinii şi sări din ea.

Colonelul sări şi el jos şi din trei paşi o ajunse din urmă. Fără să scoată o vorbă, el o luă la palme şi începu să o lovească şi cu picioarele. Dădea unde nimerea.

Amabeit se îndoi din şale şi se prăvăli ţipând la pământ. În Yemen, ea nu era decât o sclavă fără nici un drept. Bazară îi putea trage un glonţ în cap, putea să o arunce într-o râpă. Să o tortureze, căci nimeni n-ar fi reacţionat în favoarea ei.

Un Jeep trecu pe lângă ei, iar yemenitul, de teamă că ar putea fi văzut, o trase pe fată iar în Mercedes. Aceasta plângea în hohote.

---

[12] Încă, încă!. (n.a.).

[13] Repede! (n.a.).

— Ai să-mi spui imediat adevărul, altfel te omor! urlă ca scos din minţi arabul.

El opri maşina în faţa esplanadei iluminate a clubului păzit de oameni de încredere şi o trase pe Amabeit în spatele clădirii. Acolo era o celulă care servea pentru interogatorii, înăuntru nu era decât o saltea pusă direct pe pardoseală, iar în pereţi erau montate inele de fier ca în închisorile medievale, cu lanţuri şi cătuşe.

Bazară o împinse pe etiopiana către zid şi o prinse în cătuşe cu mâinile îndepărtate de trup. Apoi îşi scoase veşmântul şi rămase într-o vestă de corp. El apucă o vână de bou întărită cu piele de cămilă. Era un instrument de tortură îngrozitor. La fiecare lovitură, smulgea şi câte o fâşie de piele din trupul victimei.

În timpul ultimului complot, colonelul jupuise de viu un suspect. Acesta murise în chinuri atroce după ce Bazară şi fidelul său adjunct, căpitanul Sharjaq se amuzaseră urinând pe rănile sale. În Yemen învinşii erau întotdeauna vinovaţi.

— Nu! urlă Amabeit.

Prima lovitură îi sfâşie bluza şi îi brazdă pieptul ca o arsură cumplită. Bazară ridică din nou braţul vrând să o lovească peste pântece. Aceasta ţipă:

— Opreşte! Opreşte-te! O să vorbesc!

Ofiţerul yemenit lăsă încet braţul în jos şi se apropie de ea.

Capitolul IV.

Întins pe patul său, Malko aştepta problematicul telefon al Andreei. Era deja ora zece şi el murea de foame. Se gândi să mai aştepte un sfert de oră. Ceva mai devreme luase maşina şi dăduse câteva ocoluri casei în care locuise Assageth.

La adăpostul întunericului, el escaladase zidul grădinii, dar nu zărise nici un semn de viaţă.

Soneria telefonului îl făcu să tresară. El ridică receptorul. Abia se auzea ceva vag. Cu greu, reuşi să recunoască vocea unguroaicei.

— Mai sunteţi acolo? Sunt liberă într-o jumătate de oră…

— Vin să vă iau, făcu Malko.

El puse receptorul în furcă. Era în al nouălea cer. Cu ajutorul Andreei ar fi putut să afle mai multe despre universul sovietic din Sanaa şi. Oricum, nu avea să cineze de unul singur. Se grăbi să plece la Spitalul Revoluţiei.

În jurul clădirii era destul de pustiu. Doar câteva familii campaseră direct pe trotuar sub corturi improvizate unde trăiau cu caprele lor la un loc…

Andreea îşi făcu apariţia după vreo douăzeci de minute din marea clădire cu ziduri verzui şi veni în fugă către Suzuki. În cinstea lui Malko purta acum nişte ciorapi negri la ţinuta ei extrem de sexy.

— Am avut un bolnav operat care nu reuşea să le trezească din anestezie.

— Aţi reuşit până la urmă să-l salvaţi?

— Nu. A murit…

Urmă un moment de tăcere.

— Unde se află *Sheraton*? întrebă Malko.

— O luăm drept înainte pe Wadi Al Qasr Road, ca să intrăm în Ring Road, în nord. După aceea apare hotelul, pe partea dreaptă.

Curând părăsiră şoseaua asfaltată. Ei străbătură un drum desfundat până să ajungă în Ring Road. Circulaţia era nulă şi barajele lipseau cu desăvârşire.

În timpul nopţi, Sanaa părea aproape frumoasă.

Firma luminoasă a hotelului *Sheraton* părea lipită pe munte, în interiorul hotelului, parcă intrai în altă lume: o imensă lustră lumina holul plin de buticuri. O scară în formă de spirală urca din holul central. Se auzeau acordurile unei melodii.

— Să o luăm pe aici, îl ghidă tânăra unguroaică. Pătrunseră într-un restaurant gen cabaret. Localul era plin cu arabi şi japonezi. Găsiră o masă undeva mai în fund.

Tocmai făcuseră comanda, când pe scenă apăru o creatură sculpturală. Era o blondă înaltă, cu părul revărsat în cascade peste umeri. Pe trupul ei perfect se mula o rochie din lastex argintiu cu un decolteu extrem de generos. Cu un microfon în mână, ea începu să cânte în limba engleză, rotindu-şi corpul ca asistenţa să-i poată admira curbele din toate părţile…

— Este o româncă, Elvira Ploieşteanu, şopti Andreea. E frumoasă, nu?

Yemeniţii, cu siguranţă, erau înnebuniţi după ea… Cântăreaţa coborî în sală, apropiindu-se de fiecare masă. Ea se opri în faţa lui Malko şi, cu o voce răguşită. Începu să interpreteze New *York, New York.* La prima vedere, părea să aibă un chip banal, cu trăsături regulate, cu o gură mare şi ochi spălăciţi. Nu era ceea ce s-ar fi putut numi o frumuseţe provocatoare. Dar când îi întâlni privirea. Malko simţi un adevărat şoc.

Deşi Elvira avea trăsături fade. În ochii ei se putea citi toată perversitatea din lume. Reuşea să transmită un fluid ce îţi trecea prin stomac şi îţi ardea măruntaiele.

Malko îşi îndreptă privirea spre însoţitoarea sa.

Andreea golea paharul şi de şampanie Dom Perignon cu o expresie de încântare.

— Este minunat să te bucuri de o băutură ca asta! *Sheraton* este singurul loc din Sanaa unde se găseşte de vânzare alcool.

— Yemeniţii sunt chiar atât de stricţi în privinţa asta?

— O, nici vorbă de aşa ceva! Spitalul nostru este un adevărat alambic. La aproape toate seratele locale se bea alcool. Niciodată însă nu se bea în public. Este o lume de

ipocriţi. La fel e şi în privinţa femeilor. Sub pretextul religiei, femeile sunt transformate în sclave…

Andreea nu îi prea avea la inimă pe arabi. Blonda se făcuse nevăzută.

— Ce faceţi aici în Sanaa? întrebă Andreea ceva mai târziu.

— Petrol.

— A, lucraţi cu Hunt!

— Exact.

Era o acoperire plauzibilă. Tânăra unguroaică începu să-i pună o mulţime de întrebări. Din fericire, el învăţase bine lecţia. Brusc, se întrebă dacă ea era într-adevăr infirmieră. Jongla cu termenii tehnici specifici ca un vechi afacerist.

În jurul lor se dansa. Ei se îndreptară către ringul de dans. Femeia îl făcu să înţeleagă că nu-i displace compania lui.

Modul în care îşi unduia şoldurile transmitea un mesaj clar. Ea dansa lipită de el, cu faţa vârâtă în scobitura umărului său. Din nefericire, în timp ce se întorceau la masă. Ea se uită la ceas şi ţipă:

— Vai de mine! Trebuie să plec acasă. Mâine trebuie să mă scol la ora şase…

Goliră sticla cu şampanie. Afară se făcuse răcoare. Cum se văzu în Suzuki. Malko o îmbrăţişa şi o sărută. Andreea îi răspunse la sărut cu pasiune, apoi se trase îndărăt.

— Sunt destui gardieni pe aici. Nu vreau să am neplăceri.

Malko porni maşina. Drumurile erau pustii, la fel şi barajele.

În dreptul Ambasadei japoneze, ea îi spuse:

— Locuiesc acolo, imediat după semnalizatorul de trafic. Era o construcţie modernă cu patru etaje.

Ei intrară într-un hol deschis, plin cu prăvălii cu obloanele de fier trase. Andreea se opri în faţa unei uşi prevăzute cu interfon şi se răsuci către Malko.

— Trebuie să ne despărţim aici.

Nu asta era şi intenţia lui… O cuprinse din nou în braţe, o rezemă de uşă şi începu să o sărute. Fata i se smulse din braţe.

— Nu vreau să fim văzuţi. Câteodată apar gardieni. Pe

curând...

— Nu pot să vă însoţesc?

— Nu.

— Atunci veniţi cu mine la *Taj Sheba.*

— Îmi este imposibil. Hotelul este şi mai sever supravegheat.

— Atunci, ce facem?

— Îmi pare rău, dar nu avem încotro, spuse ea pe un ton ce nu admitea replică.

Vârî cheia în broască şi deschise uşa. Malko se strecură iute după ea înainte ca uşa să se închidă cu un zgomot. Andreea, care urcase câteva trepte, se întoarse.

— Sunteţi complet nebun.

Era întuneric. Malko o prinse de talie şi o lipi de trupul său. Ca astfel fata să-şi dea seama de starea în care se afla.

— Nu vreau şi nu pot să mă despart de tine, zise el.

— Dar trebuie să pleci, spuse oftând Andreea cu un glas mai puţin autoritar.

Deja nu mai încerca să se eschiveze. Gurile lor se atinseră, încet, încet, Malko reuşi să-i deschidă buzele iar ea îi răspunse cu timiditate.

El începu să-i exploreze trupul cu mişcări voit lente, întârziind în dreptul sânilor înfioraţi şi coborând apoi către pântece. El începu să o maseze prin fusta din piele fină.

La început. Andreea părea că rezistă, apoi. Încetul cu încetul, bazinul ei se însufleţi iar respiraţia i se acceleră.

Malko îşi continua manejul fiind convins că de data asta nu-l va mai respinge. Îmbrăţişarea lor deveni din ce în ce mai înfocată. El îşi reprimă o exclamaţie de plăcere când simţi mâna Andreei care-i desfăcea fermoarul pantalonului, încercând să-l elibereze. Femeia începu să-l mângâie cu mişcări ample. Acum era ea cea care îşi scoase pubisul în întâmpinarea lui. Amândoi se legănau în umbra scărilor ca doi beţivi.

— Să urcăm la tine, îi şopti Malko la ureche.

În loc să-i răspundă, Andreea îşi vârî mâna pe sub fustă şi îşi scoase slipul, răsucindu-se pentru a scăpa mai uşor de el. Apoi, cu amândouă mâinile, îl apucă pe Malko şi îl trase spre ea. Acesta îi penetra pântecul inundat de plăcere.

Tăcerea era totală. Se auzeau doar respiraţiile lor gâfâite şi foşnetul hainelor. Fusta Andreei era strânsă toată în talie, permiţându-i lui Malko să o pătrundă în profunzime în ciuda poziţiei inconfortabile. Cei doi ajunseră împreună la orgasm într-un concert de suspine şi gemete, apoi respiraţiile lor redeveniră normale. Cu grijă, Andreea se desprinse de el cu un ultim geamăt.

— Au trecut două luni de când nu am mai făcut dragoste. Ai profitat de slăbiciunea mea…

— Şi tu la fel…, remarcă Malko vesel. Sper că data viitoare o să ne bucurăm de mai mult confort.

— A fost foarte bine şi aşa, spuse visătoare Andreea. Nu ştiu însă când ne vom mai putea vedea. O să te sun. Deocamdată, chiar că trebuie să plec…

Ea îşi ridică slipul de pe jos şi îl îndesă în poşetă, îl sărută în fugă şi fugi în sus pe scări.

Malko părăsi imobilul uşurat şi vesel. Yemenul îi rezerva şi surprize plăcute. Spera ca acest lucru să se repete.

*

* *

Malko fu nevoit să tragă de volan ca să evite un accident, li ieşise brusc în cale un arab ce se împleticea pe drum strângând la piept legăturica de qat.

Când ajunse în Koweiti-Yemen Realty Co. El lăsă maşina Suzuki în parchingul rezervat firmei Hunt. Era util în cazul în care ar fi fost supravegheat. Apoi se îndreptă pe jos spre bungaloul şefului centralei CIA. Dormise bine şi se simţea în plină formă. Câţiva mecanici americani îşi făceau de lucru în jurul aparatelor Hercules, iar alţii jucau cărţi pe veranda bungaloului lor.

Oswald Byrnes îl întâmpină cu un zâmbet cam crispat.

— Eram îngrijorat. Cum s-a desfăşurat întâlnirea cu etiopiana?

Malko îi prezentă un raport complet. În care era inclusă şi întâlnirea sa cu Andreea. În acest timp. Consuma cafeaua insipidă adusă de secretara filipineză. Care îi arunca ocheade languroase.

— Mi se pare că i-aţi plăcut secretarei mele, făcu Byrnes. Mă nelinişteşte însă flirtul dumneavoastră cu unguroaica. În

afară de funcţia lor oficială, infirmierele au misiunea să se căsătorească cu yemeniţii. Aceştia devenind în acest fel o sursă de informaţii. De asemenea, obişnuiesc să agaţe străinii veniţi în ţară care ar putea reprezenta un oarecare interes în ochii ruşilor.

— Este posibil, recunoscu Malko. Dar nu uitaţi că şi eu aş putea să culeg ceva informaţii în felul ăsta…

Chipul lui Byrnes se împietri.

— S-a terminat cu agenţii dubli. Nu sunteţi aici pentru asta. Aţi văzut ce a păţit Jack Penny. Tot ce aţi putea să obţineţi de la tipa asta este să se culce cu dumneavoastră. Aceste fete nu posedă nici o informaţie care să ne intereseze.

— Am înţeles, zise Malko.

Oswald Byrnes cerceta nişte documente.

— Ali Nasser soseşte aici peste zece zile, anunţă el. Tocmai m-am întâlnit cu emisarul său. L-am promis că o să-i aranjez o livrare de armament. Până una alta aş vrea să vă ocupaţi de această problemă.

— Cum?

— O să vă fac cunoştinţă cu persoana care sper să poată rezolva problema asta. Se numeşte Zaghlool Mokha. Este un yemenit bogat care mi-a mai făcut nişte servicii.

— Când va fi asta?

— Cât de curând. Trebuie să-l sun.

— Perfect, făcu Malko. Eu mă întorc la hotel. Nu are sens să mai rămân pe aici.

Malko se învârtea la soare în jurul piscinei, când îşi auzi numele strigat la staţia de amplificare.

Trebuia să fie Oswald Byrnes sau Andreea. El ridică receptorul telefonului existent la recepţie.

— Alo?

— Mr. Linge? Aici este Amabeit.

Inima i se opri în piept.

— Aţi aflat cumva ceva?

— Poate că da, răspunse fata. Aţi putea să veniţi chiar acum?

— Unde?

— În Nasser Road. În faţa casei de schimb Al Romani,

alături de Muzeul Armatei.

— În cinci minute voi fi acolo, spuse Malko.

El se îmbrăcă iute, sări în Suzuki şi verifică dacă revolverul se afla tot sub scaun. Spera să nu fie vorba de o capcană. Strada Nasser era cu sens unic. Iar el fu obligat să facă un ocol mare prin străduţe înguste şi întortocheate.

Când ajunse în piaţa Al Tahrir. Zări firma casei de schimb Al Romani. Opri maşina şi, imediat de sub un portic, ieşi o femeie voalată. Ea se apropie de el şi întrebă:

— Pot să urc în maşină?

— De ce te-ai deghizat aşa? o întrebă Malko.

— Nu trebuie să ştie nimeni că mă întâlnesc cu dumneavoastră. Să plecăm de aici.

El se supuse. Amabeit îi ceru să oprească în faţa Poştei.

— Eu o să cobor aici. Am vrut să vă văd pentru că acum ştiu unde se află Assageth.

Capitolul V.

Malko era în al nouălea cer. Cei cinci sute de dolari nu fuseseră deloc o investiţie proastă. Dacă o găsea pe Assageth. Misterul asupra morţii lui Jack Penny urma să fie repede elucidat.

— Unde se află? întrebă el.

— În Hodeyda. A fost nevoită să fugă din Sanaa după cele întâmplate. Îi este frică. Lucrează la un hotel, *Ambassador.* Dar nu trebuie să-i telefonaţi. Este de acord să vă întâlniţi. Trebuie să fie însă cât mai curând, pentru că are de gând să se îmbarce pe un vapor şi să plece la Asmara.

— Unde se află *Ambassador?*

— De cum intraţi în Hodeyda, este imediat, pe partea stângă. E un hotel modern. Assageth se află la recepţie. Vă rog să nu vă mai întoarceţi la butic căci s-ar putea să dau de bucluc. Prietenul meu este foarte gelos.

Ea se dădu jos din Suzuki şi dispăru în mulţimea trecătorilor din faţa Poştei. Malko nu putu să-i mai pună şi alte întrebări.

El întoarse în Al Mughni şi reveni la hotel. Acolo cercetă harta ca să vadă unde este Hodeyda Era pe Coasta de Vest la circa trei sute de kilometri, de cealaltă parte a munţilor.

*

* *

— Nu-mi place să ştiu că plecaţi acolo, zise gânditor Oswald Byrnes. Mai ales singur. Nu avem însă cum să evităm acest lucru. Povestea lui Amabeit mi se pare verosimilă... Partea proastă este că pentru asta va trebui să străbateţi jumătate de ţară.

— Credeţi că s-ar putea să fie vorba de o capcană?

— Nu este exclus acest lucru. Dacă uciderea lui Penny a fost o crimă pasională, nu riscaţi nimic. Dacă însă este vorba de altceva, Bazară nu poate lichida pe faţă doi agenţi din CIA aflaţi în Sanaa. În altă parte ar fi mai discret.

Nu suna deloc încurajator...

— Pe de altă parte, Hodeyda este o placă turnantă pentru

foarte mulţi etiopieni.

— De cât timp am nevoie ca să ajung acolo?

— De cel puţin cinci ore. Traversarea munţilor ia destul timp. Drumul este plin cu camioane, dar este bun.

— Voi pleca imediat, spuse Malko.

— Nu acum, făcu Byrnes. Ci mâine dimineaţă în zori. Oricum, veţi avea nevoie de o autorizaţie pentru barajele rutiere. Treceţi pe la Biroul de Turism. Nu-i nici o problemă. Vă vor elibera un act pe loc. Să aveţi cu dumneavoastră şi câteva doze de qat. Este cel mai bun paspartu. Şi nu uitaţi *să vă şi întoarceţi!*

Cam asta era şi intenţia lui Malko. El se grăbi să ajungă în piaţa Alt Tahrir ca să obţină preţioasele autorizaţii, întrebându-se dacă nu ar putea să o ia cu el şi pe Andreea în Hoydeida. În afară de plăcerea companiei ei, ar fi fost şi un paravan destul de bun. Nu cunoştea însă deloc obiceiurile şi orarul ei. Şi nu voia nici să atragă atenţia celor de la spital…

Îndată ce obţinu autorizaţiile, trecu ca din întâmplare pe la piscina din *Taj Sheba.* Andreea nu se afla acolo. Malko îşi spuse că poate n-ar strica să o caute la ea acasă. În ciuda interdicţiei fetei.

Găsi cu uşurinţă imobilul şi pătrunse înăuntru. Din nefericire, poarta ce dădea spre scara unde o „violase” pe tânăra unguroaică era închisă cu cheia. Exista un interfon. Dar habar nu avea la ce etaj şi la ce apartament locuia aceasta. El apăsă pe un buton la întâmplare. Nu răspunse nimeni. Apăsă pe alt buton. Din nou, linişte. La a treia încercare, răspunse un glas de bărbat. La a cincea, se auzi o voce de femeie care rosti un *„da”* sonor. Malko preferă să nu răspundă.

Dintr-o dată simţi o prezenţă în spatele său. Era o femeie îmbrăcată fără gust. Cu o fustă fără formă. Avea fălcile căzute ca la buldogi, iar părul îi atârna ţepos. Ducea în mână o sacoşă cu legume. Sfredelindu-l cu o privire curioasă, ea îl întrebă într-o engleză stâlcită:

— *What you want?*

Malko inventă pe loc o minciună.

— Pe domnul Saraj…

— *Not here!*

Femeia îl împinse într-o parte ca să poată trece, descuie uşa şi o încuie după ea. În timp ce urca scara, întoarse capul ca să vadă ce face…

Malko fu nevoit să renunţe. Acea creatură ridicolă părea să fie una dintre colegele Andreei, o rusoaică. El se întoarse la Suzuki şi se instala în ea în aşteptare. Era dispus să sacrifice ceva timp, neavând oricum ce să facă.

Se scurse astfel aproape un ceas. Îşi pierduse orice nădejde, când în faţa sa se opri un autobuz şi din el coborî Andreea. Imediat, aceasta intră într-o băcănie alăturată. Când ieşi de acolo, ea se ciocni de el. Fata îl privi cu stupefacţie, apoi râse:

— Ce faceţi aici?

— Am venit să vă văd…

— De unde aţi ştiut că trebuie să vin acasă? Ochii ei albaştri îl priveau întrebători.

— Habar n-aveam, făcu Malko. De ce? Este vreo problemă?

— În principiu, noi nu avem voie să spunem unde locuim, îi explică ea. Risc să fiu trimisă acasă din cauza dumneavoastră, adăugă ea cu un ton amar.

— Sunt sincer dezolat, spuse Malko. Voiam să vă propun să mă însoţiţi mâine până la Hodeyda. Se pare că drumul este superb.

Prin ochii fetei trecu o undă de interes.

— Cred că este imposibil, făcu ea. Mâine lucrez. Iar acum trebuie să intru în casă. La revedere!

Ea o luă la goană fără să mai aştepte un răspuns. Malko se întoarse trist la maşină.

*

* *

Profita de ultimele raze ale soarelui stând lungit pe marginea piscinei, când îşi auzi numele prin staţia de amplificare. Era rugat să vină la telefon. Aparatul era deschis.

— Malko?

Un val plăcut de adrenalină îi inundă trupul: era Andreea.

— Da.

— Sunt dezolată pentru purtarea mea de mai devreme. Eram obosită şi enervată de la serviciu. Femeile străine sunt considerate pe aici târfe şi nu voiam să le dau apă la moară…

— Te înţeleg, să nu mai vorbim de asta.

— Am reuşit să aranjez în aşa fel încât să mă înlocuiască cineva. Am dreptul la o zi de odihnă pe săptămână, aşa că o voi lua mâine. Până acum nu am ieşit niciodată din Sanaa.

Lui Malko îi veni în minte avertismentul lui Oswald Byrnes. Prea era bruscă schimbarea de atitudine a Andreei…

Dacă era supravegheat, aceasta fusese sfătuită să răspundă invitaţiei şi să se apropie şi mai mult de el.

O tristeţe nebănuită îi cuprinse sufletul. În meseria lui, era obligat să nu aibă încredere în nimeni. Uneori însă ar fi vrut să aibă o viaţă normală.

— Mă bucur să aud asta, făcu el.

— Atunci să ne întâlnim în staţia de autobuz din faţa muzeului din piaţa At Tahrir.

— Ne întâlnim la şapte dimineaţa. Nu e prea devreme?

— Foarte bine. Dacă aveţi prieteni yemeniţi, nu le pomeniţi despre asta. Doctorii de aici ne invită întruna să ieşim cu ei şi îi refuzăm.

— De acord.

El închise telefonul. Andreea îi oferea prin prezenţa ei un alibi perfect. Cu o femeie alături avea să pară un turist nevinovat. Va vedea el ce-i de făcut când va trebui să o întâlnească pe Assageth… Se va despărţi de Andreea cu un pretext oarecare.

Ştia însă că Andreea poate fi o agentă sovietică… Era un joc periculos de-a şoarecele şi pisica. De când sosise în Yemen, avea impresia că este o persoană care dezamorsează tot felul de mine gata să-i explodeze direct în faţă, dar era obligat să exploreze în continuare un teren minat.

*

* *

— Ce privelişte minunată! făcu extaziată Andreea.

Şoseaua străbătea acum primele contraforturi ale *djebel-*

ului An Nabi, aflat în mijlocul unui masiv muntos plin de majestate. Fără arbori, de un colorit impresionant, de la ocru şi până la mov. Tocmai trecuseră de un post de control şi drumul asfaltat părea să se piardă printre munţi. Pe bancheta din spate era un vraf de frunze de qat proaspăt tăiate. Cu ajutorul lor trecuseră cu uşurinţă prin barierele punctelor de control. Ultimul soldat luase legătura de qat încântat la culme şi privise în fugă la autorizaţia de liberă trecere a lui Malko. Ţinând-o de-a-ndoaselea…

Malko acceleră ca să depăşească un camion. Aproape imediat fu depăşit la rândul lui de un Land Cruiser.

Prin ferestrele deschise ale acestuia, putu să zărească bărbaţi cu turbane, bine înarmaţi. Simţea că se află în adevăratul Yemen. Andreea. Îmbrăcată în blugi şi un pulover mulat pe corp, era pierdută în contemplarea peisajului.

El puse o mână pe coapsa fetei, iar ea îi zâmbi complice Satele yemenite semănau cu nişte fortăreţe, cu construcţiile lor în formă de turnuri rectangulare în care locuiau familii întregi. De culoare galbenă, ele se confundau uşor cu peisajul accidentat Pe alocuri începuseră să apară culturi, zona îi amintea de un Bali arid Cerul avea culoarea cobaltului Malko fu cuprins de o euforie ciudată. Cu toate acestea, când se urcase în Suzuki, la plecare, nu uitase să verifice dacă nu cumva în scaunul său există seringi cu otravă…

Andreea arbora o expresie perfect nevinovată. Malko nu îl avertizase pe Oswald Byrnes în legătură cu prezenţa ei în expediţie. Se gândi că şi Jack Penny se aruncase în gura lupului cu aceeaşi certitudine.

Suzuki aluneca acum pe serpentinele ce escaladau povârnişul muntelui, pe cea mai înaltă culme din Yemen.

Nenumărate cărări plecau de la şoseaua asfaltată către satele invizibile, ascunse între stânci. Numai câţiva nori de fum arătau că pe drumurile de munte circulau vehicule.

— Priviţi acolo! făcu Andreea cu surprindere în glas.

Ea întinse mâna către un pieton ce mergea pe marginea şoselei, cu o puşcă Kalaşnikov atârnată pe umăr. Toţi cei întâlniţi în drumul lor erau înarmaţi în mod ostentativ, pe

lângă nelipsitul cuţit numit *jambia.* Unii purtau cartuşiere impresionante de-a curmezişul pieptului.

Traversau un sat în care domnea o forfotă obişnuită. Acum maşina avea de făcut viraje extrem de strânse pe serpentinele ce se succedau într-un ritm alert.

Malko observă un Land Cruiser în spatele lui. Deşi era o maşină mult mai puternică, nu încerca să-l depăşească…

Automat, Malko pipăi revolverul ascuns sub marginea banchetei. Andreea, furată de peisaj, savura clipele cu *o* bucurie făţişă. Drumul era din ce în ce mai frumos şi sălbatic. În cele din urmă ajunseră pe o culme de unde se putea zări până departe. În stânga lor se vedea o aşezare cu case albe. Părea un sat mai important. Andreea verifică harta.

— Cred că este Manakhah, zise ea. Acum vom merge la vale.

Departe, către vest, se puteau ghici colinele de un ocru viu ale Tihamei, ţinut de coastă unde se afla Hodeyda.

După ce trecu de culme, Suzuki începu să coboare către vale. Chiar înainte de Manakhah, trecură prin faţa unei benzinării. De acolo ţâşni în urma lor un camion uriaş. Era un Volvo roşu, semiremorcă.

Malko era nevoit să se concentreze la volan căci drumul era foarte periculos, plin de viraje în ac de păr, ce păreau a fi fost proiectate de un inginer nebun şi sadic…

Brusc un uriaş vehicul ajunse în dreptul lor şi îi depăşi cu un scrâşnet de pneuri: era uriaşul Land Cruiser care se hotărâse să-şi ocupe locul cuvenit pe şosea! Malko nu putu să-i vadă pe pasageri din cauza geamurilor fumurii. Coborâşul era parcă şi mai ameţitor din cauza serpentinelor săpate în bazaltul muntelui. Continuu, maşina rula între un perete de stâncă şi o prăpastie ameţitoare…

După ce execută un viraj periculos, Malko puse o frână bruscă. Maşina Land Cruiser era acolo. Întâi crezu că oprise în mijlocul drumului, lucru obişnuit în Yemen, apoi observă cu groază că se îndrepta încet către ei. Desigur, era în avarie.

El claxona şi încercă să o ocolească. În acelaşi moment, Land Croiser-ul făcu acelaşi lucru şi fură aproape să se

ciocnească. Înjurând printre dinţi, Malko se menţinu pe dreapta. Ce naiba era cu şoferul Land Croiser-ului? După un nou claxon, el repetă manevra de depăşire. De astă dată, cealaltă maşină trecu pe mijlocul şoselei înguste, tăindu-i calea.

În spate se auzi un huruit infernal. Uriaşul camion ce ieşise din benzinărie venea mâncând pământul pe urmele lor, ocupând mijlocul şoselei!

Un val de adrenalină îi scaldă trupul. Nu era vorba de un incident banal!

Era vorba de o ambuscadă.

Capitolul VI.

Imensul camion roşu se apropia înghiţind distanţa într-o viteză ameţitoare. Suzuki era prinsă între Land Cruiser şi mastodont.

Malko acceleră şi izbi Land Croiser-ul cu bara de protecţie. Era imposibil să-l facă să devieze, maşina Suzuki fiind de două ori mai uşoară decât acesta.

Andreea ţipă:

— Ce faceţi?!

— Camionul acela încearcă să ne face zob.

Tânăra întoarse capul şi văzu capota uriaşă a camionului Volvo la numai câţiva centimetri de maşina lor. Suzuki părea minusculă în comparaţie cu acesta. O izbitură uriaşă îi aruncă pe spate. Masiva bară de protecţie a camionului izbise portbagajul maşinii Suzuki.

Malko nu-şi pierdu sângele rece. Trebuia să câştige timp. Drumul cu serpentine continua pe marginea prăpăstiei pe o distanţă de treizeci de kilometri până să ajungă în Tyhama, localitate aflată pe un platou la nivelul Mării Roşii. El trase de volan ca să treacă pe lângă Land Cruiser prin stânga acestuia, cu roţile chiar pe marginea râpei.

Camionul-cisternă acceleră pe loc într-un zgomot asurzitor, încercând să se strecoare între peretele stâncos şi Suzuki ca să o poată împinge uşor în prăpastie. Malko reuşi să se redreseze pe mijlocul drumului, lăsând în urmă o parte din bara de protecţie din spate.

Andreea scoase un ţipăt de teroare.

— Vor să ne ucidă!

Până atunci, fata nu realizase că erau prinşi într-o capcană. Livid, ea se mişca neîncetat ţinându-se cu ambele mâini de bordul maşinii.

În faţa lor, Land Croiser-ul acceleră brusc. Bucuria lui Malko fu de scurtă durată. Şoferul maşinii frână şi se aşeză de-a latul şoselei la o sută de metri în faţă! Toate portierele se deschiseră în acelaşi timp şi ocupanţii ei săriră jos.

Capcana se închisese. Volvo mugea de furie în spate. Cu

mâinile ude de transpiraţie, Malko căuta disperat o soluţie. Nu vedea decât una.

— Ţineţi-vă bine! îi strigă el Andreei.

Suzuki micşoră viteza brusc. Pinioanele scoaseră un sunet macabru. Când ajunse lângă Land Cruiser. Malko îi izbi caroseria cu partea stângă a barei de protecţie din faţă. Accelerând în acelaşi timp. Uriaşul Land Cruiser alunecă uşurel pe asfalt, în urma acestui impact. Era şi timpul: camionul sosea huruind îngrozitor. Malko mai câştigă câţiva centimetri, apoi reuşi să se strecoare între peretele stâncos şi partea din spate a maşinii Land Cruiser. Oglinda retrovizoare exterioară zbură spulberată, dar el reuşi să treacă într-un scrâşnet terifiant, turtind portiera din stânga. În trecere, văzu ca într-o străfulgerare, cum ocupanţii Land Croiser-ului se căţărau pe taluz ca să scape de şoc.

Urletul de claxon al camionului îi făcu să tresară. Greul vehicul nu mai avea spaţiu ca să se poată opri! Malko zări în oglinda retrovizoare cum unul din ocupanţii Toyotei se rostogoleşte în prăpastie în clipa în care camionul lovea din plin maşina.

Se produse un şoc înspăimântător: parbrizul Land Croiser-ului explodă, iar maşina se răsturnă pe o parte. O enormă vâlvătaie izbucni din partea posterioară şi cuprinse toată maşina. Camionul intră în marşarier. În cele din urmă, şoferul acestuia reuşi să împingă maşina cuprinsă de flăcări în prăpastie.

Mingea de foc începu să sară din stâncă în stâncă, lăsând în urmă o dâră întunecată şi bucăţi de metal înroşite…

— Doamne Sfinte! strigă Andreea.

Camionul se oprise. Supravieţuitorii Land Croiser-ului luau cu asalt cabina acestuia. Se auziră trei sunete de claxon ca un semnal de război; uriaşul camion-cisternă porni la drum în viteză, din nou pe urma lui Malko.

Acesta simţi un fior rece pe şira spinării. După uşurinţa cu care făcea manevrele, se vedea că mastodontul nu avea încărcătură. Asta îl făcea mai rapid decât maşina lui veche şi hodorogită. În viraje, mai putea ţine piept, dar la drum drept, putea fi ajuns cu uşurinţa din urmă şi strivit ca un gândac.

Andreea se uită îngrozită la Malko. Degetele i se albiseră, atât de strâns ţineau bara de sprijin, iar faţa ei exprima teroarea ce o cuprinsese. Ea şopti:

— Nu mai înţeleg nimic. Au de gând să…

— Vor să mă ucidă! zise Malko. Cei mai bine ar fi să coborâţi. Altfel vă riscaţi viaţa… Mai târziu, dacă reuşesc să scap de ei. Vă recuperez.

Unguroaica păru că se micşorează, copleşită de frică.

— Nu, nu vreau să rămân singură în pustietatea asta.

— Puteţi opri prima maşină care trece.

— Nu.

El nu mai insistă. În timpul conversaţiei, el micşorase viteza, iar camionul se apropia din ce în ce mai mult. Profitând de o porţiune de şosea în linie dreaptă, el acceleră până la maximum. Suzuki trepida din toate încheieturile. Camionul-cisternă apăru dintr-o curbă lăsând în urma sa o dâră de fum negru. Urletul motorului diesel vuia în creierul lui Malko îngheţându-i sângele.

Din nou serpentine în ac de păr… Pneurile tocite ale maşinii Suzuki derapau pe drumul prost întreţinut, iar Malko se temea să nu-i explodeze vreo roată.

Hurducăturile o aruncară pe Andreea peste el. Fata amuţise. Huruitul camionului. Însoţit de lungi sunete de claxon, se auzea nemilos în urma lor. Şoferul camionului câştiga din ce în ce mai mult teren. În ciuda greutăţii vehiculului său. Cu trupul scăldat într-o sudoare rece, Malko nu îndrăznea să se gândească la ceea ce s-ar fi întâmplat dacă făcea o manevră greşită. Până acum nu reuşise să vadă chipurile urmăritorilor săi. Era urmărit de o maşină oarbă şi neîndurătoare.

— Priviţi la stânga! A apărut un sat!

Malko întoarse capul şi zări siluetele caselor. El strivi pedala de acceleraţie şi mai câştigă câţiva metri. După un ultim viraj deosebit de strâns, intră pe o pantă în linie dreaptă ce ducea spre sat. El scoase o exclamaţie de groază. Unicul drum de acces către sat era blocat de un ambuteiaj! El aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Camionul roşu apărea din curbă în plină viteză!

Doar câteva sute de metri îl mai despărţeau acum pe

Malko de intrarea în sat. La stânga, se deschidea o prăpastie abruptă, la dreapta, un perete vertical. Nu exista nici o cale de scăpare, în faţa sa, mai mulţi inşi, încercau să împingă o maşină rămasă în pană. Şoferul camionului văzuse şi el scena, dar nu mai avea cum să stopeze... Urletul sinistru al claxoanelor îngheţă sângele lui Malko. Andreea, cu gândul la impactul inevitabil, urla isterizată. Malko nu mai vedea decât asfaltul care se derula cu viteză în faţa lui şi spinările încovoiate ale bărbaţilor care se opinteau să împingă maşina. Câţiva se întoarseră şi zăriră camionul.

Dintr-o dată, Malko zări în dreapta sa o scobitură în peretele stâncos. Era un soi de intrând, lat de doi metri, tăiat în rocă.

Încă patruzeci de metri...

Cu toată forţa de care era capabil, Malko trase de volan către dreapta. Suzuki devie într-un nor de praf, ca o insectă uriaşă. Apoi se opri.

Din urmă se auzi un tunet prelung. Camionul-cisternă trecu atingând bara de protecţie a maşinii lui Malko, ce începu să coboare panta prea înclinată pentru ea. Andreea şi Malko fură azvârliţi cu capul în plafon, iar maşina se răsuci de-a curmezişul şoselei cu cauciucurile fumegând, chiar în clipa în care camionul de treizeci de tone intră cu toată viteza în grupul de oameni strânşi în jurul vehiculului rămas în pana.

Acesta se transformă într-un morman de fiare, strivit de partea posterioară a unui autobuz nou nouţ!

Malko întrerupse contactul, livid.

Timp de câteva secunde, domni o linişte apăsătoare. Apoi izbucniră urlete ce veneau din toate părţile. O mulţime de oameni se bulucira în direcţia maşinilor făcute praf.

Malko crezu că vor să-i salveze pe răniţi. Strigăte înfiorătoare se auziră din mulţime. Şuvoaie de sânge brăzdau acum şoseaua. Un bărbat, sfârtecat în două de uriaşa bară de protecţie a camionului, agoniza în mijlocul drumului, scuturat de convulsii. Un altul, înfipt într-o bară metalică, urla ca un câine strivit, de îţi ridica părul pe cap.

Malko se dădu jos din maşină şi se apropie cu sufletul la

gură. Sătenii se chinuiau să degajeze răniţii, dar camionul Volvo era cu mult prea greu... Imediat, furia lor se revărsă asupra ocupanţilor lui. O hoardă de arabi asaltară cabina care rămăsese intactă. Zeci de mâini smulseră portiera şi-l traseră afară pe şofer. Acesta avea faţa plină de sânge.

Ei îl târâră în mijlocul şoselei, înjurându-l şi lovindu-l cu bâte. Un măcelar, care tocmai se pregătea să tranşeze un berbec atârnat de un proţap, veni în goană cu satârul în mână.

Încurajat de furia sătenilor, el decapita şoferul dintr-o singură lovitură! Apoi sări cu picioarele pe trupul fără cap. Lovindu-l cu satârul ca un dement!

Se auzi o rafală de armă. În cabină mai rămăsese cineva. Furia oamenilor se dublă. Ei se năpustiră iar asupra camionului şi escaladară capota care se înnegri ca o bucată de zahăr năpădită de furnici...

Parbrizul fu făcut ţăndări. Din cabină fură daţi jos doi bărbaţi ce ţineau încă armele în mâini.

Un sătean scoase *jambia* de la brâu şi îl înjunghie pe unul dintre ei în ţipetele mulţimii. Nici soarta celuilalt nu fu mai bună. Fu prins şi înjunghiat de un băiat care nu avea mai mult de patrusprezece ani...

Şoseaua se umpluse de maşini până departe. Şoferii lor alergau înnebuniţi să vadă ce s-a întâmplat.

Încetul cu încetul, zarva se mai potoli. Nimeni nu se mai ocupa de cadavrele ce zăceau în mijlocul şoselei. Toţi se uniseră ca să degajeze răniţii ce ţipau de durere. Cei mai vârstnici reuşiră să facă puţină ordine. Soarele ardea nemilos.

Andreea stătea rezemată de Malko, tremurând ca o frunză. Nimeni nu se mai interesa de ei. Malko se eliberă uşor şi îşi şterse fruntea udă.

— Am reuşit să scăpăm cu viaţă! făcu el.

Cu capul în mâini, Andreea plângea. Privirile lor se întâlniră şi dintr-o dată ea i se aruncă în braţe.

— Dumnezeule, mi-ai salvat viaţa! şopti ea.

Da, dar îşi salvase şi el pielea! Acum trebuia să plece.

Sătenii reuşiră în cele din urmă să elibereze un culoar printre vehicule, iar Malko reuşi să se strecoare. Andreea

părea să fie, în continuare, în stare de şoc.

— Linişteşte-te! S-a terminat, totul este bine, spuse Malko.

*

* *

Şoseaua se întindea în faţă drept către Marea Roşie, străbătând dunele roşietice după ce traversaseră plantaţii de bananieri, insolite în această ţară a deşertului.

Ţinutul Tihama era hidos şi plat. Pe panourile indicatoare aflate la marginea drumului erau şi indicaţii scrise în caractere chirilice, urmă de necontestat a ruşilor care deţineau puterea reala.

În cele din urmă, intrară în Hodeyda trecând pe sub arcul de triumf construit din lemn în cinstea Revoluţiei, dar şi a firmei Toyota. Căldura era copleşitoare.

Andreea îşi mai revenise niţel şi acum stătea cam adormită pe scaunul ei, cu ochii pe jumătate închişi.

— O, ce urâtă este Hodeyda! exclamă ea.

De o parte şi de alta a şoselei, se ridicau nişte construcţii moderne urât construite. Malko zări firma hotelului *Ambassador* Era un edificiu galben şi prost întreţinut.

— Trebuie să ne odihnim un pic, spuse el.

Andreea nu comentă. Ei intrară în hotel. Holul mirosea a mucegai, iar barul era gol şi sinistru. Malko ceru unui barman adormit două sucuri de portocală.

— Nu mă simt deloc bine. Cred că leşin.

Malko ceru o cameră şi lăsând-o pe fată să se odihnească, plecă să sondeze locul. O bancnotă de o sută de riali dezlegă limba recepţionerului.

Nu, el nu cunoştea pe nimeni cu numele Assageth. Nici ca angajată, nici ca vizitatoare. În acest anotimp, hotelul era aproape gol.

Malko nu mai insistă. Cei care organizaseră ambuscada nu se gândeau că el va mai apuca să ajungă în Hodeyda… Cu siguranţă aceştia îl asasinaseră pe Jack Penny.

După ce examina maşina Suzuki, el văzu că nu avea afectată nici o piesă importantă, dar starea generală lăsa cu mult de dorit.

Când reveni în cameră, Andreea dormea, lungită în

aşternuturile de o curăţenie cam îndoielnică. Malko făcu un duş şi se culcă lângă ea.

Tânăra deschise ochii şi se lipi de el. Era complet goală. Cei doi rămaseră imobili timp îndelungat.

Treptat Malko simţi cum i se trezeşte dorinţa. Era reflexul obişnuit după ce înfrunta moartea.

Andreea îşi dădu seama de starea lui şi începu să se mişte încetişor, la fel ca la prima lor întâlnire. Când Malko o penetra, ea îşi înnodă braţele în jurul lui. Încolăcindu-şi picioarele cu picioarele lui. Malko nu mai rezistă şi explodă înainte ca ea să ajungă la orgasm.

— Îmi pare rău, şopti fata. Mi-a fost atât de frică... Ea rămase în braţele lui şi spuse:

— Ar fi bine dacă am rămâne aici. Să nu ne mai întoarcem niciodată în Sanaa...

După câte văzuse Malko în Hodeyda, locul nu părea a fi ideal pentru o lună de miere.

— De ce spui asta?

— Mă simt aşa de bine cu tine. În Sanaa, nu este acelaşi lucru.

— Crezi?

Vocea Andreei semăna cu a unei fetiţe.

— Acolo nu pot să fac ce vreau, spuse ea.

— De ce ai acceptat să vii cu mine după ce mai întâi m-ai refuzat?

— Consiliera noastră politică mi-a spus să vin ca să pot să-i raportez tot ce am făcut aici. Apoi, ea va scrie un raport...

Această sinceritate dovedea că pericolul prin care trecuseră împreună reuşise să spargă zidul de neîncredere dintre ei.

— Îmi dau seama, făcu Malko.

Ei tăcură o vreme, apoi ea întrebă cu timiditate:

— Ce înseamnă toate aceste întâmplări?

Malko nu-i răspunse imediat. Era greu să-i mărturisească unei agente sovietice că era un agent CIA. Iar ea nu ar fi acceptat ideea că totul a fost doar un accident.

Trebuia să găsească o explicaţie plauzibilă...

— Triburile aflate la mulţi kilometri de Sanaa nu sunt încă

pacificate. Am fost prevenit că aş putea fi atacat pe drum. Cu siguranţă au vrut să ne tâlhărească. Iar pe tine. Să te violeze… în Yemen, arareori văd o femeie atât de frumoasă.

El adoptase un ton voit lejer. Andreea nu părea însă convinsă de explicaţia dată de el.

— Va trebui să ne întoarcem înainte de lăsarea nopţii, spuse Malko.

Andreea nu îl întrebă de ce anume venise în Hodeyda. Ei părăsiră hotelul *Ambasador* câteva minute mai târziu. Puţin lipsise să fie ucis. Cheia misterului se afla în Sanaa. La Amabeit. Care îl trimisese la moarte în mod conştient.

Ea ştia în mod sigur de ce murise Jack Penny. Malko trebuia să urmărească aceeaşi pistă chiar dacă era periculoasă. Totul era ca Amabeit să nu dispară ca prietena ei Assageth.

Acum conta fiecare minut. Poate că cei ce organizaseră ambuscada nu aflaseră încă deznodământul ei. Era vorba de o cursă mortală contracronometru.

Capitolul VII.

Se întunecase aproape brusc. Suzuki escalada ultimele serpentine ale rutei „coreene”, supranumită astfel din cauză că fusese oferită Yemenului de către Coreea de Sud. Dincolo de Hodeyda. Această şosea întâlnea ruta Sanaa-Taez, care ocolea masivul muntos în care Malko şi Andreea fuseseră la un pas de moarte.

Malko, aplecat peste volan, lupta cu oboseala după zece ore de condus, forţând motorul maşinii peste puterile ei.

Era obsedat de un singur gând: să ajungă în Sanaa la timp ca să o prindă pe Amabeit când va părăsi magazinul. Exista şansa ca instigatorul atentatului să ignore încă eşecul lui.

Andreea dormita, ghemuită pe fotoliul ei. Epuizată nervos.

În timp ce evita gropile din asfalt, Malko trecea în revistă evenimentele din ultimele ore. Îi reveneau în minte imaginile camionului cisternă, ale scenelor oribile petrecute în sat.

El pătrunse pe ruta Taez-Sanaa şi se integră în fluxul circulaţiei. În ciuda riscului unui accident, el călca pedala de acceleraţie până la podea. Mâine avea să fie prea târziu ca să o găsească pe Amabeit.

Andreea făcu ochii mari când ajunseră în Ring Road. Ea clipi din ochi din cauza luminilor din Sanaa. Zgomotele claxoanelor îi aminti că se află într-un oraş. Suzuki mânca pământul pe drumul cel mai scurt către locuinţa unguroaicei.

— Sunt profund dezolat pentru tot ce s-a întâmplat, spuse Malko o dată ce ajunse acolo.

Tânăra zâmbi.

— Nu face nimic. Să uităm totul. O să spun că totul a decurs perfect. Trebuie însă ca să nu ne mai vedem pentru câteva zile.

Ei se îmbrăţişară, dar fata părea deja cu gândul în altă parte. De fapt nici lui nu-i mai ardea acum de făcut

dragoste.

De îndată ce fata puse piciorul pe pământ, el plecă în viteză maximă către magazinul Aber Az Ozhoor.

Acolo, decepţie! Oblonul era tras! Iar el habar n-avea unde locuia Amabeit. Singurul lucru ce-i mai rămânea de făcut era să apeleze la Oswald Byrnes. Vila americanului se afla vizavi de Usis.

Malko reuşi cu greu să o găsească. Un gardian îl conduse înăuntru iar americanul îşi făcu apariţia îmbrăcat în chimonou. Ţinând în mână eternul pahar cu whisky J&B.

— Era cât pe-aci să nu mă mai vedeţi, făcu Malko. Şeful centralei CIA ascultă atent relatarea lui.

— Am avut dreptate când am afirmat că nu avem de-a face cu o crimă pasională, zise el. Trebuie neapărat să o găsim pe fata aceea. Dacă mai este încă vie.

— Cum?

Cei doi rămaseră muţi un lung răstimp. Liniştea era tulburată de zgomotul făcut de cuburile de gheaţă din paharul americanului şi de lătratul îndepărtat al câinilor. Deodată Byrnes pocni din degete.

— Hassan! făcu el. El ne va ajuta!

Hassan îşi făcea de lucru prin bucătărie. El intră în cameră mestecând încă nişte pilaf. Oswald Byrnes îi explică despre ce era vorba. Yemenitul îşi scoase boneta şi se scarpină în cap.

— Nu e o treabă prea uşoară, şefu'. Dacă nu aveţi adresa...

— Dacă aş fi avut-o. Nu te-aş mai fi chemat pe tine, zise Byrnes.

Chipul yemenitului se lumină brusc.

— Am o idee! Dacă fata aia este una care se vinde. Nabil El Khouri o cunoaşte sigur. El trebuie să ştie unde se găseşte.

— Cine este acest Nabil? întrebă Malko.

— Un ticălos uns cu toate alifiile: un libanez proxenet, traficant, hoţ. Tot ce vrei şi ce nu vrei... Face rost de fete pentru oricine are bani să plătească bine. Uneori le aduce şi din afară. Cum Sanaa este un oraş mic. Cu siguranţă că o cunoaşte pe etiopiana aceea.

— O.K., poţi să începi cu el, îi spuse Byrnes lui Hassan.

— Păi, o să vă coste niscaiva parale, făcu Hassan pe un ton plângăreţ.

— Dacă reuşeşti, o să primeşti destui bani. Perspectiva unui câştig schimbă radical optica yemenitului.

— O să-i spun lui Nabil că domnul Linge avea o întâlnire cu fata aia şi că a întârziat. Îi zic că nu vrea să-şi petreacă seara singur…

— Ştii unde să-l găseşti?

— Păi, la ora asta, trebuie să fie la restaurantul lui.

— Să mergem acolo, zise Malko, nu avem nici un minut de pierdut.

Malko plecă urmat de Hassan. El se urcă în maşina yemenitului care duhnea a qat şi a urină. Era totuşi mai confortabilă decât Suzuki ale cărei amortizoare erau complet terminate. Din păcate. În Sanaa. Nu exista nici o agenţie Budget de închiriat maşini ca lumea…

Zece minute mai târziu, Hassan se oprea la colţul unei străduţe din apropierea Băncii Centrale.

O firmă prezenta atât în arabă cât şi în franceză un „Restaurant libanez”. Era de fapt o bombă nenorocită, într-o stradă întunecată, vizavi de *Taj Sheba.* Parterul era pustiu. Hassan vorbi ceva cu un bucătar de o curăţenie îndoielnică, apoi spuse:

— Nabil este la etaj.

— Să urcăm!

Odată ajuns pe scară, yemenitul se întoarse către Malko cu mâna întinsă.

— Puteţi să-mi daţi nişte bani?

Era inutil să discute. Malko îi dădu două mii de riali. Primul etaj avea plafonul atât scund că abia puteau sta drepţi în picioare. Într-un colţ se afla un bărbat corpolent, ai cărui obraji atârnau neraşi. Avea cămaşa desfăcută pe trupul păros.

Privirea lui înceţoşată se lumină la vederea lui Hassan. Cei doi se îmbrăţişară cu zâmbete abjecte. Hassan îl prezentă pe Malko spunând că este un nobil străin, amator de carne fragedă…

Cei doi râdeau făcându-şi cu ochiul. Cu toate acestea,

Nabil păru reticent. O bancnotă de o sută de riali îi mai schimbă niţel atitudinea, dar nu fu de ajuns. Mai urmă una, apoi, alta. Cu chipul vesel, libanezul se întreba cam cât putea el să stoarcă din pofta lui Malko. Agasat de vorbăria interminabilă a celor doi, Malko întrebă:

— Vrea sau nu?

— Vrea. Cum să nu? făcu Hassan. Dar este îngrijorat. O cunoaşte pe fată. Zice că este amanta unui ofiţer de securitate, căpitanul Sharjaq. El i-a prezentat-o ofiţerului.

Hassan continua să-l convingă pe Nabil. După ce ajunse la suma de şapte sute de riali, Nabil El Khouri cedă şi cu un suspin de madamă de bordel. Începu să deseneze un plan. Malko îl urmărea cu sufletul la gură. În cele din urmă plecară.

— Eşti sigur pe omul acesta? îl întrebă Malko pe Hassan.

— O, da, face rost de orice.

Cei doi se urcară în maşină şi se îndreptară către o zonă cu clădiri vechi aflate pe străzi fără nume. Hassan cerea informaţii de la trecători din zece în zece metri. Ultimul solicitat era un băcan care le arătă o baracă dărăpănată, dând o mulţime de explicaţii.

— Acolo locuieşte fata, spuse Hassan. La parter. Eu o să vă aştept în maşină.

Casa nu era terminată, dar părea pe jumătate ruinată. Malko bătu la o uşă din lemn. Destul de mică. În interior era lumină. Uşa se deschise aproape imediat şi apăru Amabeit. Purta o fustă neagră şi o bluză cenuşie. Nu era deloc machiată şi chipul ei palid semăna cu al unei fantome Când îl văzu pe Malko rămase ca o stană de piatra.

Malko o împinse înapoi în casă.

— Am fost ieri în Hodeyda. Dar nu am găsit-o pe Assageth. În schimb puţin a lipsit să fiu ucis.

În câteva cuvinte, el îi povesti cele întâmplate. Amabeit se sprijini de o masă. Albă ca ceara. Malko, ţeapăn în faţa ei, scoase revolverul şi spuse ameninţător:

— Cine v-a spus să mă trimiteţi la Hodeyda?

Cu ochii măriţi de groază şi cu buzele albe. Amabeit lăsă capul în jos şi nu scoase nici un cuvânt.

*

* *

Căpitanul Mohammed Bazară asculta muzică de Beethoven la un walkman. Lungit pe canapeaua din biroul său, când cineva bătu la uşă. El scoase căştile din urechi. Îşi netezi părul ondulat şi se duse să deschidă. După expresia de pe faţa interlocutorului, şef de echipă de intervenţii, îşi dădu seama că veştile erau proaste.

El ascultă relatarea subordonatului său. Apoi îl concedie şi se repezi la telefon.

Din fericire. Yehia Sharjaq era la post. Bazară îl puse la curent cu situaţia şi adăugă:

— Este necesar ca prietena noastră să fie prevenită imediat. Ar fi bine să te duci tu la ea…

Sharjaq nu avea chef să discute.

— Eu am prevăzut că aşa se va întâmpla.

După ce închise telefonul. Bazară îşi reluă locul pe canapea, dar uită de muzică. Avea nevoie să reflecteze. Mica imprudenţă comisă la început era pe cale să ia proporţii catastrofale. Pentru un timp mai putea salva situaţia, dar simţi că trebuie să se consulte cu Oleg Kopecki.

Prezenţa acestui noi agent CIA în Sanaa era un element extrem de supărător, cu atât mai mult acum. Când era convins că se află pe o pistă fierbinte.

*

* *

Malko o obligă pe fată să ridice capul.

— Spune-mi adevărul.

Amabeit se uită înlemnită la revolver. Lui Malko îi fu ruşine, îşi aminti însă de modul în care fusese ucis Jack Penny şi se străduia să-şi păstreze atitudinea ameninţătoare.

— Ce vreţi de la mine? reuşi să articuleze fata. Habar n-am ce tot spuneţi. Nu aţi găsit-o pe Assageth?

— Eu cred că Assageth este deja moartă şi că ştii perfect lucrul acesta.

Ochii mari ai fetei îl priveau fix de parcă ar fi fost hipnotizaţi. Malko se apropie şi mai mult de ea.

— Amabeit, dacă îmi spui adevărul, eu pot să te protejez. Cine te-a învăţat să mă trimiţi în Hodeyda?

Clipe interminabile de tăcere trecură până se auzi vocea slabă a etiopienei:

— Colonelul Bazară. Şeful prietenului meu.

În sfârşit, nervii îi cedaseră. Malko ştia că femeile de acest gen se speriau uşor. Amabeit era o victimă, gata să se alăture celui mai puternic.

— Cine este prietenul tău?

— Yehia Sharjaq.

Asta confirma informaţia dată de Nabil El Khouri.

— De unde ştia Bazară că mă cunoşti?

— A găsit dolarii în poşeta mea. M-a torturat ca să spun de unde îi am…

— Şi pe urmă…?

— Mi-a spus că sunteţi un spion american şi că dacă nu colaborez cu el voi dispărea la fel ca Assageth…

— Ea e moartă, nu-i aşa?

Fata nu răspunse.

— Erai foarte ataşată de Assageth?

— Da. Noi două am venit împreună din Addis Abeba. Ea era secretară la Ambasada Etiopiei din Sanaa. Datorită prietenului ei, colonelul Mohammed Bazară, mi-a putut găsi un post de vânzătoare la Aber Az Ozhoor. Mai târziu, ea nu a mai lucrat. Într-o zi a venit la magazin cu prietenul ei. Căpitanul Sharjaq şi m-a sfătuit să fiu amabilă cu el.

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— Eu am acceptat Dar nu era bun cu mine îmi spunea mereu că lui îi plac femeile blonde şi înalte ca europencele. Şi că eu semăn cu o măslina neagră…

Lată un bărbat care ştia să vorbească cu femeile…

— Aşadar cu cine eraţi prietenă mai mult. Cu Sharjaq sau cu Bazară?

— Cu Sharjaq. Dar dacă Bazară are chef. Nu pot să-l refuz Este prea puternic.

— Dar ce ştiţi despre Jack Penny? Îl cunoşteaţi bine?

— Nu, dar Assageth mi-a vorbit despre el. Era îndrăgostită de el. Îl primea o dată pe săptămână acasă la ea, în mare taină.

— De ce a fost ucis?

— Nu ştiu.

O linişte apăsătoare se aşternu în încăperea sărăcăcioasă. Malko nu aflase mare lucru în afară de confirmarea că Bazară era amestecat în ambuscadă... înlăturase definitiv ipoteza unei crime pasionale.

Amabeit alunecă uşor de-a lungul mesei, cu privirile furişate către Malko şi spuse cu o voce imperceptibilă dar pătrunzătoare:

— Vă rog. Trebuie să plecaţi, trebuie să apară prietenul meu!

— Ce veţi face?

— Trebuie să iau cina cu el.

— Unde?

— În casa,... unde locuia Assageth. Aparţine Clubului Ofiţerilor.

Malko vârî revolverul în buzunar. Era îngrozit.

— Nu vă duceţi acolo! Vă va ucide. Veniţi cu mine. Vă voi ascunde bine.

— O, nu, nu pot, făcu ea speriată. Enervat, Malko o prinse de braţ.

— Eşti oarbă, nu-ţi dai seama de situaţie? Vei păţi acelaşi lucru ca Assageth.

— Nu, nu pot să vă cred. Acum plecaţi. Vă implor, plecaţi cât mai iute. Trebuie să sosească.

— Dar eşti în pericol de moarte. Vino cu mine, insistă Malko.

Ea se apropie de el şi îi puse mâinile pe piept.

— Dar risc să-mi pierd serviciul. Plecaţi, vă rog!

Fata începu să plângă, cu trăsăturile deformate de frică. Malko fu nevoit să plece. Nu putea să o ia cu sila.

Hassan îl aştepta fumând în maşină. Când acesta porni motorul. Malko îl opri:

— Aşteaptă, vom mai rămâne aici.

Era profund tulburat de încăpăţânarea stupidă a lui Amabeit care putea să o coste scump...

*

* *

Un automobil Nissan Patrol se opri în faţa locuinţei etiopienei. Un bărbat înalt se dădu jos şi trecu prin lumina farurilor. Malko văzu că are mustaţă, o bărbie cu guşă şi un

pântece proeminent.

După puţin timp, bărbatul ieşi împreună cu Amabeit. Ei se urcară în Nissan şi plecară imediat.

— Urmăreşte-i, îi ordonă Malko lui Hassan.

Yemenitul îl ascultă fără tragere de inimă. Căpitanul Sharjaq conducea repede lăsând un nor de fum în urma sa. În curând ajunse în faţa unei alei ce ducea la palatul prezidenţial Acolo, Hassan opri brusc maşina.

— Nu pot să-l mai urmăresc de aici încolo. Este drumul ce duce la Clubul ofiţerilor din Moukhabarat. Civilii nu au acces acolo.

Malko se uită după farurile roşii ale Nissan-ului care se îndepărtau. Era profund îngrijorat pentru Amabeit. La ora asta, se aflase cu siguranţă că ambuscada montată împotriva lui eşuase şi că el este încă în viaţă.

— Să ne întoarcem la domnul Byrnes, spuse el.

*

* *

Oswald Byrnes, cu ochii injectaţi, sorbea din eternul pahar plin cu whisky. Chimonoul îi era deschis, lăsând la iveală burta destul de mare. El aşează paharul pe masă, îşi scoase ochelarii şi îi şterse.

— Treaba asta nu-mi miroase a bine, făcu el. Ca un ofiţer ca Bazară să pună la cale un atentat împotriva unui agent al Companiei noastre trebuie să aibă un motiv bine întemeiat. Or, eu unul nu cunosc nimic oficial. Se pare că tipul ăsta pune ceva la cale.

— Credeţi că e vorba de vreun complot?

— Cam aşa ceva. Bazară însă nu este destul de puternic ca să acţioneze de unul singur. Ştim că-i are pe sovietici în spate. Mă întreb ce pun oare la cale...

— O fi vorba de vreun trafic oarecare? sugeră Malko.

Byrnes făcu semn că nu.

— Ruşii nu se bagă în treburi de genul ăsta. Ar fi prea riscant pentru ei. Aici este vorba de politică. Moscova nu-l agreează deloc pe Abdullah Saleh, actualul preşedinte al Yemenului. S-ar putea să fie un complot pentru înlăturarea lui de la putere.

— Dar nu se poate nimeni împotrivi?

— Şi ce ar putea face? Noi nu dispunem de trupe în ţara asta. Dacă se produce o lovitură de stat. O înghiţim şi cu asta, basta. Singurii care au putere militară sunt saudiţii. Dar ei îi detestă pe yemeniţi. S-au amestecat deja în fostul război civil şi au pierdut. A fost suficient ca ruşii să intervină pe cale diplomatică pentru ca să stea de-o parte. În cazul acesta vechiul vis de unificare a celor două Yemen-uri în favoarea ruşilor ar putea fi realizat curând dacă oamenii lor ar fi la cârmă în cele două ţări.

— Dacă acest lucru este atât de simplu de realizat, de ce nu s-a făcut până acum?

Oswald Byrnes frecă degetul mare de arătător.

— Păi, din cauza banilor. Yemenul de Sud este îngrozitor de sărac şi nici Yemenul de Nord nu are prea multe resurse. Abia către sfârşitul anului viitor nord-yemeniţii vor putea scoate patru sute de mii de barili de ţiţei pe zi. Cu ajutorul companiei Hunt Oil.

Malko sorbi din cafeaua rece şi infectă pregătită însă cu mare dragoste de o djibutiană grasă şi zâmbitoare.

— De ce nu îl preveniţi pe preşedintele Saleh? întrebă el.

— Pentru că nu am nici o probă certa. El ştie că se află pe un vulcan activ. Aici, în Yemen, şefii de stat mor foarte rar în patul lor. Desigur, îşi ia toate măsurile de prevedere posibile. Niciodată nu doarme două nopţi la rând în acelaşi loc. Dispune de o mulţime de ascunzători atât în oraş cât şi în palat. Când face deplasări, o face cu un convoi de douăzeci de Mercedes-uri şi de Toyote pline cu poliţişti. Nimeni nu ştie în ce maşină se află. O alege în ultimul moment, iar oamenii lui de încredere sunt aduşi din satul lui şi sunt bine plătiţi.

— Pe scurt, pare că este invulnerabil, concluziona Malko. În cazul acesta, putem să dormim liniştiţi. Pot chiar să mă întorc la castelul meu din Austria şi să mă consacru lucrărilor de renovare care par a nu se sfârşi niciodată.

Oswald Byrnes oftă.

— Ştiţi prea bine că *nimeni* nu poate fi invulnerabil. Este suficient ca cineva să aibă o idee.

El căscă.

— Mă duc să mă culc. Mâine, la şapte dimineaţa, am

întâlnire cu ambasadorul nostru. Acum nu mai este nimic de făcut.

— Eu voi încerca să o găsesc pe Amabeit. Cu siguranţă, ştie de ce a fost ucis Jack Penny…

— Asta dacă o mai găsiţi… făcu Byrnes cu un ton plin de subînţelesuri.

Americanul îl conduse pe Malko până la ieşirea din grădină. Aerul era răcoros, iar stelele străluceau pe bolta întunecată. Din depărtare se auzea un concert de lătrături răguşite.

Malko se urcă la volanul hârbuitei sale maşini Suzuki. Avea inima strânsă gândindu-se la soarta micuţei Amabeit.

*

* *

Amabeit nu sosise încă la magazin. Malko o căuta a treia oară în acea dimineaţă. Dormise prost nereuşind să alunge gândurile negre.

El se urcă în maşina lăsată în faţa hotelului *Taj Sheba* şi se îndreptă către Az Zubayri Road. După douăzeci de minute, ajunse la locuinţa fetei.

Cartierul văzut în lumina zilei părea şi mai mizer, cu casele dărăpănate, cenuşii şi cu străzile desfundate şi murdare.

Uşa casei era închisă cu cheia şi nimeni nu răspundea. Din ce în ce mai îngrijorat, Malko se îndreptă spre sud. Mai rămânea un loc de verificat.

Vila în care locuia Assageth se ridica într-un *no man's land…* Malko coborî din Suzuki şi se îndreptă spre uşa albastră. Acolo, se opri surprins. Uşa era întredeschisă.

Atent, el o împinse uşurel. În interior plutea un parfum de iasomie. Malko se întoarse la maşină să-şi ia revolverul. Totul i se părea mai mult decât straniu.

Se strecură în grădină şi cercetă locul cu privirile. Pe o coloană din piatră ce sprijinea veranda era aşezat un cap. Nu era sculptat în marmură. Era un cap adevărat de femeie. Era capul lui Amabeit.

Capitolul VIII.

Oripilat, Malko se apropie de abominabilul obiect. Amabeit avea ochii închişi. Probabil că nu fusese decapitată de la început fiind în viaţă, pentru că nu se vedea nici o urmă de sânge. Muştele roiau în jurul coloanei macabre.

Cuprins de greaţă, Malko se întoarse către uşa albastră. Era convins că tot acest aranjament fusese făcut anume pentru el.

El bătu în retragere, temându-se de o altă capcană. Trebuia să fugă cât mai repede de acolo. Ca un automat, el se îndreptă către sediul lui Oswald Byrnes. De astă-dată singurul fir călăuzitor era rupt. Singurele persoane care puteau face lumină asupra morţii lui Jack Penny muriseră. El însuşi fusese reperat şi, oricum, nu mai ştia cum să-şi continue ancheta.

— Ce aţi păţit? îl întrebă şeful centralei CIA când îl văzu pe Malko. Sunteţi verde la faţă…

El se lăsă moale într-un fotoliu.

— Am şi motive..

Cu vocea frântă, el îi povesti americanului despre macabra descoperire.

— *Oh. My God*! făcu Byrnes. Dar oamenii ăştia sunt mai răi decât animalele…

Cu un gest mecanic, el apucă sticla de J&B de pe duşumea şi bău direct din ea…

Malko ar fi dat o aripă a castelului său pentru un pahar cu votcă bine frapată. Se gândi că are o meserie oribilă. În mod indirect, chiar el fusese cel ce cauzase moartea tinerei etiopiene… Oswald Byrnes se şterse la gură.

— Nu vă mai faceţi gânduri negre, făcu el cu blândeţe. După părerea mea. Fata ar fi fost oricum lichidată. *Something is boiling*[14]*… Aces*ta este ultimul avertisment. Vor să ne forţeze să rămânem de-o parte şi să nu ne amestecăm în treburile lor.

[14] E ceva putred aici (n.t.).

Malko îşi mai revenise.

— Mi-aţi spus că preşedintele este bine apărat. Credeţi că ar putea fi vorba de o lovitură de stat?

— Nu ştiu, mărturisi Oswald Byrnes. Dar dacă în curs de cel puţin o lună se va întâmpla ceva, voi fi considerat cel mai mare tâmpit şi consecinţele vor fi incalculabile. Dacă Yemenul de Nord ar cădea în plasa ruşilor, următoarea ţară ameninţată va fi Arabia Saudită. Or, în aceste crime sunt implicaţi doi ofiţeri din Elham El Makasi. Mi se pare cu neputinţă ca ei să acţioneze în numele guvernului. Puteţi trage singur concluzia asta…

— Teoria asta mi se pare destul de seducătoare, recunoscu Malko, dar nu aveţi nici o dovadă.

— Ar fi de mirare ca Bazară sau Sharjaq să ne ofere vreuna. Deocamdată suntem într-o fundătură blestemată.

O linişte apăsătoare se lăsă în bungalou. Ea fu spartă de Byrnes.

— Am fost amândoi invitaţi la un *qat-party* de către un prieten yemenit, Zaghlool Mokha. Este o onoare deosebită. Vom discuta problema înarmării lui Ali Nasser şi poate că el ar putea avea o idee despre ce ne frământă pe noi. Va veni destulă lume acolo. Să aşteptaţi până vom fi între noi ca să abordăm chestiunile serioase. Şi nu uitaţi: qat-ul se mestecă pe-ndelete şi este absolut dezgustător.

*

* *

La prima vedere, ai fi zis că Zaghlool Mokha are între o sută şi o sută cincizeci de ani. Parcă era o mumie recent ieşită din sarcofag. Era un pitic cu părul cenuşiu ţepos şi cu ochii negri şi mici înecaţi într-un ocean de riduri. El coborî pe peronul impozant al vilei sale, venind în întâmpinarea lui Oswald Byrnes. Ca să-l îmbrăţişeze, se ridică în vârful picioarelor. Malko fu îmbrăţişat şi el şi făcu cunoştinţă cu barba nerasă de mai multe zile a bătrânului.

— *Ah. My friend*! Ce bucurie să vă primesc sub acoperişul noii mele case. Din păcate, nu este încă terminată.

Pentru moment, existau deja două corpuri de clădire ce acopereau fiecare câte o mie de metri pătraţi de sol. Tot felul de terase şi de schele se amestecau cu turnuleţele cu

creneluri.

Zaghlool Mokha îl prinse pe Byrnes de mână, ca un copil.

— I show you my place[15].

El îi conduse mai întâi într-un garaj imens. Un Rolls vechi era prins la mijloc între un Ferrari cupeu negru şi un Cadillac Eldorado galben.

Zaghlool Mokha se opri în faţa unei forme ascunse sub o husă ce avea imprimată pe ea o enormă literă H.

— Este un Hermes făcut de comandă.

Doi sclavi apărură şi dădură husa de-o parte lăsând la iveală un Rolls Royce Phantom VI, înalt ca un camion; avea culoarea verde crud şi era plin cu o pădure de antene, ca o insectă uriaşă.

Toate elementele ce în mod obişnuit erau cromate. Erau din aur masiv. Până şi barele de protecţie erau aurite. Zaghlool Mokha deschise portiera mândru. Bancheta, acoperita cu blană de vizon albă. Avea în faţă un bar făcut din lemn de palisandru. Alături se aflau o combină Akai şi un televizor.

— Le-am comandat pentru pelerinajul pe care îl voi face în curând la Mecca. Cum maşina are aer condiţionat şi eu sunt cam friguros, am pus blana asta de vizon. Iar verdele este culoarea profetului.

De asemenea, era şi culoarea dolarului... Zaghlool Mokha închise portiera cu un zgomot surd. Ca al unei uşi de seif.

Ei îşi continuară drumul prin grădină. Era o adevărată pădure ce creştea pe un hectar.

— Eu îmi cultiv singur qat, spuse cu mândrie moşneagul. Îl tai proaspăt în fiecare zi.

Avea acolo cât să rumege jumătate de secol. Ei părăsiră plantaţia de qat, când în faţa lor apăru o siluetă ciudată: era o femeie, al cărei chip era de o frumuseţe remarcabilă, deşi nu era deloc machiat. Avea o gură minunat conturată, pometii obrajilor proeminenţi şi nişte ochi negri ce păreau că privesc undeva departe, ca ai unei oarbe. În ciuda temperaturii ridicate, fata avea un impermeabil alb, închis cu nasturi până la gât, cu mâneci lungi, lung până la călcâie. Ea se aplecă la urechea bătrânului. Îi şopti ceva şi

[15] Să vă arăt casa! (n.a.).

apoi se retrase fără să arunce nici o privire celor doi vizitatori.

În ciuda veşmântului lung. Se puteau ghici formele perfecte ale trupului ei.

— Este Latifa, secretara mea, le explică yemenitul. Să mergem, au sosit şi ceilalţi invitaţi ai mei.

— De ce poartă impermeabil? întrebă Malko.

— Pentru ca să se apere de privirile indiscrete, făcu moşneagul chicotind vesel.

Intrară într-un hol imens luminat de vitralii în formă de semilună, la modă în Yemen. Din hol, pleca o scară monumentală, ca la Folies-Bergere. Două amfore Satsuma, de doi metri înălţime, decorau intrarea, iar scara era încadrată de două comode Louis XVI, cu broaşte din bronz. Scara avea balustrada sculptată în cristal de stâncă. Din păcate, holul era luminat de un neon verzui…

— Totul este decorat de un artist de la Paris, Claude Dalie, spuse mândru Mokha.

Ei urcară scara şi pătrunseră într-o încăpere în care se aflau vreo cincisprezece bărbaţi aşezaţi pe perne puse direct pe covor. Nu se vedea nici un fel de mobilier. Era un fum. Să-l tai cu cuţitul. Pretutindeni, pe platouri se aflau tot felul de băuturi: de la J&B, Gaston de Lagrange, până la Gini şi Shamran. Nu lipseau frunzele de qat.

— Vă rog să vă serviţi, îi îndemnă amabil Zaghlool Mokha. Oswald Byrnes şi Malko se instalară pe perne undeva lângă uşa. Resemnat, Malko se servi cu câteva frunze de qat. Erau amare şi scârboase. Oswald îi şopti la ureche:

— Toate deciziile importante se iau aici la acest gen de *qat-parties.* Limbile se dezleagă mai uşor sub influenţa drogului. Observaţi-i cu atenţie.

Toţi yemeniţii prezenţi mestecau cu îndârjire şi, din când în când, mai scuipau şi mai luau câte o gură de apă minerală… Mokha nu-i prezentase pe cei doi străini şi nimeni nu se ocupa de ei. Servitorii intrau şi ieşeau, ocupându-se de buna aprovizionare… încet, încet, conversaţia începu să se anime, bineînţeles în arabă. Zaghlool Mokha intervenea şi el sporadic, iar în restul

timpului se tot îndopa cu frunze proaspete de qat.

— Cu ce se ocupă amfitrionul nostru? întrebă Malko.

— Este omul cel mai bogat din Yemen, spuse americanul. El stabileşte piaţa rialului yemenit. Cu ajutorul unei reţele instalate în Arabia Saudită. După ultimele estimări, cântăreşte un miliard de dolari…

— Are un aer atât de fragil…

Oswald Byrnes zâmbi.

— Omul ăsta are şaptezeci şi opt de ani, optzeci de soţii legitime, trei fii pe care i-a dezmoştenit pentru că îi consideră cretini şi foarte mult umor. Este înnebunit după femeile frumoase şi are un ranch în Las Vegas, un palat în Ryad şi un hotel particular în Londra.

— Ştie cu ce vă ocupaţi?

— Desigur! Şi mai ştie că dacă Yemenul de Nord va fi controlat de comunişti, aceştia l-ar vârî la puşcărie şi i-ar confisca toată averea, cel puţin ce are în Yemen.

Malko se debarasa pe furiş de găluşca verde. Nu putea să scape însă de gustul amar din gură.

Gândul îi zbură la ciudata Latifa. Din când în când. Magnatul yemenit se mai întorcea către el zâmbindu-i prietenos. Pe covor se adunau sticle goale de Shamran, iar alcoolul scădea în sticle. În fundul încăperii, unul dintre invitaţi golea o sticlă de Gaston de Lagrange.

Un altul se servea de coniac doar pentru a-şi clăti gura. O adevărată oroare… Râsete nervoase izbucneau şi se formaseră mai multe grupuri de conversaţie.

Oswald Byrnes îi arătă lui Malko un tânăr arab.

— Toată Sanaa este aici. Tipul acela este directorul vămilor. Vecinul lui este director la Saudi Bank. Uriaşul cu mustaţă este căpitan şi se ocupă de blindate.

— Şi ce caută aici?

— Probabil are ceva de cerut. Mokha este atotputernic. Chiar şi Moukhabaratul se teme de el. Poate îngenunchea ţara într-o singură lună, blocând rialul… Mititelul din stânga lui este chiar Guvernatorul Băncii Centrale.

El îi desemnă un bărbat tânăr al cărui tricou de corp se vedea prin transparenţa cămăşii de nailon. Avea ochi pătrunzători şi o mustăcioară fină. Vorbea în şoaptă la

urechea bătrânului yemenit...

— Peste două sau trei ore, s-ar putea să vorbească şi despre lucruri cu adevărat serioase, spuse Byrnes întinzându-se. Până atunci ar fi bine să vă relaxaţi.

*

* *

Rând pe rând, rumegătorii de qat se sculau, îşi luau rămas bun de la gazda lor şi, cu paşi şovăitori se retrăgeau. Se apropia momentul rugăciunii de seară. Atmosfera era saturată de mirosul pătrunzător al frunzelor de qat. Toate sticlele zăceau pe jos goale, cu excepţia uneia de Gaston de Lagrange.

Singur, bătrânul Mokha părea a fi în continuare într-o formă perfectă. El îşi clăti gura şi se întoarse către Byrnes.

— Ce probleme aveţi?

— Caut pe cineva care ar putea să-mi procure o marfă care nu se găseşte în Sanaa, spuse americanul.

Mokha îi făcu un gest de încurajare.

— Eu vă sunt prieten. Pot să vă ajut... De ce anume aveţi nevoie?

Americanul scoase din buzunar o foaie de hârtie şi citi cu voce egală.

— O sută de puşti Kalaşnikov, din cele noi. Cu lansatoare de grenade, cu câte 1000 de lovituri bucata. Trei sau patru lăzi cu grenade F1 sovietice sau ceheşti. Zece RPG7. O sută de mine antitanc TM 57. Tot atâtea mine antipersonal PG7. Două sau trei „Duşka” cu cel puţin 10 000 de lovituri fiecare.

Byrnes împături liniştit hârtia. Zaghlool Mokha arboră un surâs candid.

— *My friend*! Aveţi de gând să daţi o lovitură de stat?

— Nicidecum, dar săptămâna viitoare vine Ali Nasser, spuse simplu Byrnes.

— Guvernul nostru a interzis comerţul cu arme. Remarcă yemenitul cu un aer nevinovat.

Asta într-o ţară în care bebeluşii se năşteau cu un Kalaşnikov între dinţi...

— De aceea am şi apelat la dumneavoastră. Sunteţi singura persoană care îmi poate face un asemenea serviciu,

răspunse americanul.

— Dar eu sunt o persoană pacifistă, protestă arabul.

— Dar aveţi mulţi prieteni în nord.

Mokha nu mai răspunse. Mesteca frunze proaspete de qat. Ca şi cum nu ar fi auzit. Tăcerea se prelungi câteva minute, apoi bătrânul ridică o pleoapă şi întrebă cu un aer indiferent:

— Unde şi când vă trebuie toată marfa asta?

— Peste o săptămână, lângă Mareeb.

— Eu nu mă ocup cu genul acesta de afaceri, spuse yemenitul, dar dacă garantez, pot să vă trimit o persoană sigură.

— Pe cine?

— Pe şeicul Seif Al Islam Hafez al Ragheb, din tribul Bakil. Este fiul unui iman.

— Noi nu avem timp să mergem în nord, obiectă Byrnes.

— El îmi va face o vizită în Sanaa.

— Când?

— *Bukhra*[16].

Asta putea însemna a doua zi sau niciodată.

— *Bukhra? Bukhra* ? insistă Byrnes.

— *Malech*[17], confirmă bătrânul yemenit cu un gest hotărât. Cel târziu, poimâine.

— Prietenul meu. Malko Linge, se va ocupa de această afacere, preciza Oswald Byrnes.

Mokha făcu un semn aprobator cu capul şi spuse către Malko.

— Vă voi prezenta şeicului şi veţi aranja direct cu el. Bătrânul se ridică în picioare căscând. Avea ochii injectaţi din cauza alcoolului şi a ţigărilor. Părea cu mult mai bătrân decât era în realitate.

— Aveţi cumva ceva informaţii privind moartea prietenului meu Jack Penny? întrebă repede şeful centralei CIA.

Yemenitul încruntă sprâncenele ca şi cum ar fi auzit prima dată acest nume. Apoi se lumină la chip.

---

[16] Mâine (n.a.).

[17] Cu siguranţă (n.a.).

— A, tristă poveste… Părea sincer dezolat.

— Credeam că aţi aflat ceva concret, cu toate relaţiile dumneavoastră…

Bătrânul îşi frecă mâinile cu un gest distrat.

— Se zice că prietenul dumneavoastră a fost imprudent. Că a făcut curte amantei unui bărbat puternic şi răzbunător, colonelul Bazară. Mi se pare normal să-l elimine.

— Chiar credeţi în această versiune? făcu Oswald Byrnes.

Yemenitul râse forţat.

— Bineînţeles că nu.

Capitolul IX.

Malko observă că bătrânul yemenit devenise brusc serios. Acesta oftă şi spuse:

— Acum trebuie să vă las. Sunt un om bătrân Trebuie să mă duc să mă odihnesc.

El luă mâna întinsa de Malko şi o strânse în timp ce-l sfredelea cu privirea sa iscoditoare.

— Fie ca Allah să te apere, tinere. Casa mea este şi casa voastră şi, la fel şi inima mea.

El se îndreptă către plantaţia de qat. Se lăsase întunericul şi aerul era răcoros. Oswald Byrnes îl ajunse din urmă şi îi tăie calea.

— Zaghlool. Ştiu că aveţi mai multe informaţii despre acest asasinat. Este foarte important pentru mine. S-au întâmplat o serie de evenimente noi de atunci…

Americanul îi povesti pe scurt bătrânului ce se întâmplase de la sosirea lui Malko.

— Nu am nici un detaliu, dar sunt sigur că nu este vorba de o crimă pasională, chiar dacă s-a vrut să se creadă acest lucru. Colonelul Bazară nu este genul de bărbat care să-şi piardă capul pentru o etiopiana.

Era vizibil că nu voia să spună mai mult. Ei fură obligaţi să se retragă. Casa se afla în zona rezidenţială. Între King Road. Haddah Road şi deşert. Yemeniţii cei mai bogaţi îşi ridicaseră acolo reşedinţele lor. Toate după acelaşi tipar: case masive dreptunghiulare cu grădini înconjurate cu ziduri înalte. Unele dintre ele erau păzite noaptea de santinele.

— Ce părere aveţi despre cele spuse de bătrân? întrebă Malko.

— Mokha a vrut să ne atragă atenţia, spuse Byrnes.

— Dacă într-adevăr este vorba de ceva serios, Bazară va încerca din nou să mă elimine.

Ei se opriră la un stop, lângă un Land Cruiser Saloon în care se înghesuiau vreo douăsprezece femei voalate.

— Treaba nu este chiar atât de simplă, spuse Byrnes. Bazară nu poate acţiona chiar de capul său. A fost obligat să deghizeze uciderea lui Jack în crimă pasională, care este acceptată şi nepedepsită de lege în ţara asta înapoiată şi violentă. Nu poate să-şi trimită asasinii să vă aştepte în holul hotelului *Taj Sheba.* Sanaa este un orăşel amărât. S-ar putea afla repede cine i-a trimis.

De o parte şi de alta a şoselei, o mulţime de copii vindeau ziare. Se opriră din nou la un stop. Aici drumul era plin de qat scuipat de automobilişti. Priveliştea îţi întorcea stomacul pe dos.

— De ce nu îl avertizaţi pe preşedintele Saleh, dacă credeţi că Bazară pune ceva la cale? întrebă Malko.

— În ciuda morţii lui Amabeit, nu am nici o probă solidă. Poate că în cel mai bun caz, l-ar înlătura pe colonel, îndârjindu-l şi mai mult împotriva noastră.

— În cazul acesta va trebui să fim cu ochii pe el şi să-l prindem cu mâţa-n sac.

Americanul surâse cu tristeţe.

— Exact. Trebuie să punem mâna pe *smoking gun*[18]*.*

— Partea proastă e că nu prea avem de unde începe. Cât despre toată afacerea asta cu arme. Pot să am încredere în Mokha?

— Bineînţeles.

— Sunteţi sigur că asta nu are nimic de-a face cu asasinarea lui Penny?

— Agentul nostru nu se ocupa de asta.

— Dar dacă e vorba de un „semnal" indirect?

— Nu pot să pun mâna în foc că nu este aşa. Dar, sincer vorbind, nu cred.

— Şi Mokha nu intervine chiar deloc în afacerea cu arme?

Oswald Byrnes schiţă cu zâmbet caustic.

— El se va mulţumi să schimbe dolarii noştri în riali, luând şi un comision gras.

Ajunseră la hotel. Malko se despărţi de Byrnes. Încă ameţit din cauza drogului. Simţea nevoia unui duş bun şi îi era o foame de lup. Detesta să cineze singur dar nu avea ce face. Îşi spuse că la *Sheraton* ar putea fi mai puţin sinistru

[18] Pistolul încă fumegând (n.t.).

decât la *Taj Sheba.* Voia să uite de capul retezat al lui Amabeit.

*

* *

Elvira, cântăreaţa de origine română de la *Sheraton,* avea într-adevăr un trup de zeiţă. Când aceasta coborî de pe podium, Malko o urmări cu privirea Era convins că pe sub rochia din lastex. Nu purta absolut nimic.

Ea se aşeză la o masă ocupată de nişte englezi. Privirile lor se încrucişară. În ochii româncei se citit aceeaşi expresie ca în ajun. O senzualitate animalică, brutală, ce contrasta cu imobilitatea trăsăturilor. Era de parcă sub aparenţa ei calmă se ascundea un vulcan. Ea lăsă privirea în jos.

În momentul în care părăsea restaurantul. Malko auzi că-l strigă cineva. Era Corazon, micuţa secretară filipineză a lui Oswald Byrnes. Care se afla într-un grup de compatrioţi, bărbaţi şi femei. Ea îl invită la masa lor.

Din nou, romînca se ridică şi trecu aproape atingându-se de Malko. Corazon îi şopti acestuia la ureche:

— O fi ea frumoasă, dar habar nu are să cânte Nimeni nu pricepe de ce au angajat-o. Adevărul e că pentru o mie de dolari o puteţi avea în patul dumneavoastră.

— A, chiar aşa? făcu Malko surprins De unde ştiţi asta?

Filipineză făcu semn spre o fată de lângă ea.

— Ea lucrează aici. la hotel şi cunoaşte pe toată lumea. Cântăreaţa locuieşte la camera 129 şi a fost văzută adesea în compania proxenetului Nabil El Khouri…

Libanezul acela era omniprezent. Cântăreaţa îşi luă microfonul şi conversaţiile încetară.

În faţa lui Malko se afla o filipineză cu figura destul de plată, cu o gură senzuală şi mare şi cu o expresie provocatoare.

Corazon îl văzu pe Malko uitându-se atent la ea şi murmură:

— Fata asta cântă într-o orchestră care este angajată aici. Dacă vă e urât singur la noapte, va accepta să vă însoţească numai în schimbul unei bancnote de o sută de dolari.

Malko nu era prea înnebunit după amorul cu tarif fix. El

respinse oferta în mod politicos şi se hotărî să plece la culcare singur.

*

* *

Oleg Kopecki fierbea de furie. În faţa sa stătea colonelul Mohammed Bazară, cu capul aplecat. Semăna cu un hoţ surprins cu mâna în buzunarul cuiva. Micul apartament în care se aflau cei doi în secret era absolut silenţios.

— M-aţi decepţionat teribil, zise rusul pe un ton tăios. Mai întâi aţi ratat o operaţiune relativ simplă care ar fi pus capăt problemei. Apoi, nu aţi fost capabil să interveniţi suficient de repede ca să vă reparaţi eroarea şi, în cele din urmă, vă mai vine şi ideea prostească a acelui aranjament ridicol, ce poate avea consecinţe negative…

— Am vrut să-l înspăimânt, protestă yemenitul. Oleg Kopecki ridică exasperat din umeri.

— Tipul ăsta este un cunoscut agent CIA. Am făcut cercetări. Nu poate fi prea uşor de impresionat. Acum este convins că toată povestea noastră cu crima pasională este o gogoriţă… în consecinţă, va continua să facă cercetări.

Bazară îşi şterse sudoarea ce-i şiroia pe gât.

— Nu are nici un fel de dovezi, zise el.

— Până la urmă, va găsi. Dacă veţi continua să vă conduceţi ca un mucos de adolescent! ţipă rusul. Aici avem de-a face cu profesionişti de elită.

Cu un aer nenorocit, ofiţerul yemenit întrebă:

— Ce trebuie să facem în cazul ăsta?

Kopecki clătină din cap.

— Deocamdată, nimic. Totuşi, acest individ reprezintă un mare pericol pentru noi. Trebuie eliminat cât mai repede posibil. Nu mai vreau nici un eşec…

— Dar am nevoie de câteva zile, făcu Mohammed Bazară. După aceea…

— Dacă lăsăm problema nerezolvată, vom avea parte de o adevărată catastrofă, spuse ofiţerul sovietic Contez pe dumneavoastră. Ar fi o adevărată nenorocire dacă operaţiunea noastră eşuează din cauza unei imprudenţe.

El se ridică în picioare, urmat de Bazară. Acesta era roşu de furie. Dacă ar fi reuşit să pună mâna pe Malko, l-ar fi

jupuit de viu…

— De data asta, nu-l vom mai rata, promise el.

*

* *

Malko nu închisese ochii toată noaptea, tot recapitulând evenimentele petrecute de la sosirea sa în Yemen. Soarele era la fel de arzător. După un mic dejun frugal, el se îndreptă spre bungaloul lui Oswald Byrnes. După chipul acestuia, nici el nu dormise mai mult.

— Aveţi ceva noutăţi?

— O vagă idee pentru a ieşi din impas, zise Malko. Numai că este oarecum la limita realizabilului şi comportă multe riscuri.

Oswald Byrnes înălţă capul. În ochii lui albaştri se citea o imensă oboseală.

— Orice idee este mai bună şi ne va costa mai puţin decât un război armat.

— Atunci, va trebui să telefonaţi la Londra.

Capitolul X.

— *My God.* De ce să telefonez la Londra? exclamă Byrnes.

— Ca să o chemaţi aici pe Mandy Brown, zise Malko.

— Cine mai este şi această Mandy?

— O tânără blondă, extrem de atrăgătoare care are o datorie faţă de mine şi care ştie să iasă din situaţii foarte dificile…

Americanul îl privi, convins că o ia razna.

— Şi ce va face ea aici?

— Amabeit a menţionat ieri faptul că Sharjaq este atras de europencele blonde. Mandy îl va „tampona” pe căpitan.

— O trimiteţi la o moarte îngrozitoare! ţipă Oswald Byrnes. Nu aţi văzut ce au păţit etiopienele?

— Oswald, aţi văzut filmul *Alien*? Acel monstru interstelar, dotat în mod excepţional pentru a supravieţui, aproape indestructibil… Ei bine, Miss Mandy Brown, în ciuda aparenţei fragile, este aproape la fel de redutabilă.

Afurisită femeie era Mandy asta! Când o întâlnise Malko în Honolulu. Era metresa unui mafiot, Louis Siegel[19].

Cu ajutorul lui Malko. Ea renunţase la o frumoasă poveste de dragoste pentru suma de trei milioane de dolari. Ca să se bucure în pace de averea aceasta, se asigurase ca „logodnicul” ei. Care era teroarea Coastei de Vest. Să primească două gloanţe în scăfârlie…

Ceva mai târziu ei s-au întâlnit din nou la *Abu Dhabi*[20]*.* Mandy i-a adus nenorocirea tânărului şeic îndrăgostit nebuneşte de ea. Malko îşi amintea încă de felul în care ea i se dăruise acestuia pe pernele Rolls-ului. În vreme ce un călău îl decapita pe fostul ei iubit, în piaţa publică. Fusese cel mai frumos orgasm din viaţa ei.

Drumurile lor se încrucişaseră apoi în Caraibe. Când Mandy era în compania frumoasei Sharnilar, văduva

[19] Vezi „Operaţiunea Matador” (n.a.).

[20] Vezi „Măcel în Abu Dhabi” (n.a.).

ayatolahului[21]. Pe atunci, ea părea că se cam plictiseşte.

Acum avea să trăiască o nouă aventură pentru el. Malko o va obliga să părăsească cei şase sute metri pătraţi de lângă Regent's Park pentru a-i schimba cu praful înecăcios din Sanaa…

Oswald Byrnes asculta descrierea cu un interes din ce în ce mai mare.

— Dacă această Mandy Brown este într-adevăr aşa cum o descrieţi, poate fi preţioasă. Cum însă vom organiza întâlnirea lor? Mă tem că Sharjaq va bănui că e o cursă.

— Este suficient ca femeia asta să-i taie drumul. Sunt sigur că băiatul nostru se va aprinde. Dacă nu o va face. Înseamnă că a fost prevenit de planul nostru.

— Da. Ideea mi se pare interesantă, făcu americanul. Nu este însă ceva simplu de realizat. Sunt convins că yemenitul va rămâne în gardă.

— Dar dacă i-o va prezenta chiar Nabil El Khouri ca pe o târfă din reţeaua lui? Yemeniţii ăştia sunt cam înfometaţi sexual. O fată ca Mandy o să-l facă să-şi piardă toate plombele din gură. Trebuie numai să-l convingem pe proxenet să colaboreze şi să fim siguri că nu ne va trăda.

— Cred că Zaghlool Mokha ar putea să ne ajute, zise Byrnes după un moment de gândire.

— De ce tocmai el?

— În afară de restaurant şi de fetele din reţeaua lui. El Khoun are şi un lanţ de case de schimb valutar. Mokha ar putea să-l ruineze într-o clipă…

— Dar bătrânul va accepta să facă presiuni asupra lui?

— Cred că da. Puteţi însă să aduceţi fata aceea aici cu uşurinţă?

— Dacă se află la Londra, da.

— Mai întâi trebuie să fim siguri de asta. Avem un telefon protejat de-al ambasadei. Daţi-mi numărul ei. Vreau să-l comunic la Grosvenor Square[22]. Îl sun chiar pe şeful centralei, Peter Lawry. El poate să o sune acasă şi să o cheme la biroul lui, de unde să poată lua legătura telefonic cu noi. Credeţi că va accepta?

---

[21] Vezi "Văduva ayatolahului (n.a.).

[22] Sediul CIA în Londra (n.a.).

— Dacă Peter Lawry îi va spune că trebuie să vorbească cu mine, va accepta.

— O.K., făcu Oswald Byrnes. Alerg la Ambasadă. Dacă totul merge bine, vă trimit maşina mea peste două ore. De acord?

— De acord, făcu Malko.

*

* *

Chevrolet-ul blindat, cu ferestre fumurii, al lui Oswald Byrnes trecu de bariera ce păzea intrarea în Ambasada SUA. Înainte să se ridice a doua barieră, un gardian înarmat veni să verifice identitatea lui Malko, în timp ce altul verifica dedesubtul maşinii cu ajutorul unei oglinzi montate la capătul unui baston.

Aveai nevoie de ochi de linx ca să descoperi intrarea în ambasadă. Aceasta nu era indicată pe nici un plan. Era vârâtă într-o nişă aflată între nişte case abandonate şi un scuar unde se jucau copiii, nu departe de piaţa At Tahrir.

Din motive de securitate, nici un drapel nu flutura deasupra ambasadei apărate de ziduri înalte, de şicane, de camere de luat vederi şi de saci cu nisip.

Patru puşcaşi marini în ţinută de luptă, cu grenade la centură, veste antiglonţ şi înarmaţi cu M16. Îi ieşiră în întâmpinare.

Oswald Byrnes îl aştepta şi îl conduse la *safe-rom.* Centrul de comunicaţii „protejate”.

— Prietena dumneavoastră a venit la biroul lui Peter Lawry.

El porni un *scrambler*[23] şi formă numărul de telefon al centralei CIA din Londra. Peste câteva secunde. Îi întinse receptorul lui Malko.

— Mandy?

— Ce-i cu toată povestea asta? ţipă Mandy Brown. M-au sculat la ora opt dimineaţa. Abia mi-au lăsat timp ca să mă îmbrac. Şi m-am culcat la cinci în zori. Am fost la Annabel şi…

— Sunt dezolat, îi tăie vorba Malko. Trebuia să vorbesc cu tine urgent.

[23] Bruiaj (n.a.).

— Nu puteai să aştepţi până după-masă? Cel puţin dacă veneai în persoană să mă scoli… De fapt, unde eşti acum?

— În Yemen.

— Unde-i asta?

— Nu departe de Abu Dhabi.

— Păi, de ce mă suni tocmai de acolo?

— Mi-era un dor nebun de vocea ta, zise cu un glas suav Malko.

În doi timpi şi trei mişcări tigroaica se transformă în porumbiţă.

— Şi mie îmi era foarte dor de tine…, făcu ea cu o voce tulburată – vocea lui Mandy Afurisita… Ştii prea bine că aş veni până la capătul lumii ca să te văd.

— Îmi pare bine că te aud spunând asta.

— De ce?

— Pentru că aş vrea să vii aici, la mine… Este o ţară de vis. (El se gândi la un coşmar).

— Sunt plaje frumoase acolo?

— Da, cu cocotieri, spuse Malko.

— Nu ai vrea mai bine să ne întâlnim în Caraibe?

— Am un motiv special ca să vii aici.

La capătul liniei se lăsă tăcerea Malko crezu că închisese telefonul. Apoi cu o voce bănuitoare. Mandy il întrebă:

— Ce pui la cale? Ştii, eu sunt sătulă până-n gât de arabi.. De când cu Toto. M-am învăţat minte.

— Ascultă, am mare nevoie de tine aici.

— Când?

— Imediat.

— Nu pot pleca acum. În seara asta merg la un *charity ball…*

Mandy în postură de persoană caritabilă, era ceva de toată frumuseţea…

— Trimite-le contribuţia ta, îi sugeră Malko. Ai un avion în seara asta. Nu vom rămâne aici decât câteva zile. După aceea îţi promit o vacanţă în Jamaica.

Alt moment de tăcere.

— Vorbeşti serios?

— Îţi jur.

— Mincinosule!

— Mă jur că-i adevărat!

Al moment de tăcere. Oswald Byrnes care asculta pe difuzor, părea absorbit de conversaţie. Un suspin sfâşietor se auzi în difuzor.

— Sunt complet nebună! Bine, la ce oră este afurisitul de avion?

— Vei primi un bilet Air France Londra-Paris-Sanaa. De la Paris, vei călători cu clasa Club.

— Va trebui să fii foarte dulce cu mine, ştii? Sper că mă aştepţi în aeroport.

— Te va aştepta altcineva la aeroport, dar ne vom întâlni imediat după aceea.

Malko trebui să coboare nivelul sonor ca să nu fie asurzit de ţipetele furioase ale fetei.

— Şi de ce să nu vii chiar tu în persoană? Eşti ocupat cu vreo pipiţă?

— Nu, dar ar fi periculos pentru amândoi.

Mandy Brown se calmă pe loc.

— Asta mai lipsea. E vorba de o încurcătură. Spune-mi, nu vreau să termin la fel ca Sharnilar.

— Nu vei sfârşi ca Sharnilar. În plus. Ai să-mi faci un imens serviciu.

— Sunt o idioată, repetă Mandy Brown. Cine mă va aştepta?

— Un libanez…

Alte urlete…

— De ce nu o maimuţă?

— E un tip drăguţ.

— Tu trebuie să fii cel drăguţ, ai uitat? făcu Mandy înainte de a trânti receptorul în furcă.

Oswald Byrnes îl privi pe Malko.

— Crezi că mai vine?

— Da.

— Este de necrezut. Vă purtaţi de parcă aţi chema-o într-o vacanţă. O faceţi să-şi rişte viaţa. Nu-mi place deloc treaba asta…, protestă americanul.

— Pentru Mandy, e ca şi cum ar veni în vacanţă, făcu Malko. O cunosc foarte bine. Cred că se plictiseşte de moarte. Dacă nu are un miliardar pe care să-l ruineze sau o

inimă de zdrobit, ea se îmbolnăveşte. Acum trebuie să organizăm primirea ei.

— Să dăm o fugă până la Mokha, zise americanul.

Uriaşa încăpere în care fusese *qat party* se afla în starea în care o părăsiseră în ajun. Ca să ajungă acolo, ei străbătuseră o enormă sală de mese. Unde trona o majestuoasă masă Romeo, dintr-o placă de cristal susţinută de doi vulturi cu aripile desfăşurate, mânaţi de sculpturala Latifa, reprezentată cu acelaşi impermeabil alb. Bătrânul miliardar ronţăia seminţe de fistic şi fuma din narghilea, cu picioarele încrucişate pe perne. El îi întâmpină cu un zâmbet plin de bucurie.

— Aţi venit ceva mai devreme. Abia mâine trebuie să mă întâlnesc cu prietenul meu, şeicul Al Ragheb.

— Ştiu, spuse Oswald Byrnes. Dar vreau să vă mai rog ceva.

— Sunteţi oricând binevenit, făcu yemenitul invitându-i să se aşeze lângă el.

Oswald Byrnes îi relată ultimele evenimente, apoi îi explică ideea lui Malko. Bătrânul deveni brusc serios.

— Vă voi ajuta atât cât îmi vor permite mijloacele mele modeste. Ce doriţi de la mine?

— Aţi putea să-l convingeţi pe Nabil El Khouri să ne ajute şi să tacă?

— *Să-l conving*? (Mokha râse) Este destul să-i ordon, iar el se va executa mulţumindu-mi în schimb. Fără mine, este un nimeni. Pot să-l strivesc ca pe un gândac…

Malko îi explică ce anume voia el de la libanez. Ochii lui Mokha străluceau.

— Foarte bine gândit, yemeniţii sunt nişte obsedaţi sexuali şi nişte imbecili. Eu am optzeci de femei! Dacă femeia aceea este aşa cum o descrieţi, ea va fi noua regină din Saba…

Mandy s-ar fi simţit flatată… Ruinele palatului celebrei suverane se aflau în Mareeb, ceva mai la est de Sanaa, în plin deşert. Zaghlool Mokha vorbea deja la telefon cu un ton aspru. Apoi puse receptorul în furcă.

— Nabil El Khouri va fi aici în zece minute.

*

* *

Zâmbetul unsuros al lui Nabil exprima o servitute totală, dar Malko îşi dădu seama ca libanezul era cuprins de o frică teribilă. Pe măsură ce asculta vorbele lui Mokha, se făcea parcă mai mic. El începu să se foiască pe perne, de parcă acestea ar fi fost umplute cu purici. Zaghlool Mokha îşi termină tirada cu o întrebare scurtă. Libanezul răspunse cu o voce absentă:

— *Aiwa, aiwa.*

Apoi îşi trecu o mână tremurătoare peste bărbia nerasă. Era clar că este strâns cu uşa. Cu o voce ezitantă, el începu să vorbească şi să se vaite neîncetat. Încerca să se eschiveze.

Zaghlool Mokha bău un pic de ceai, trase un fum din narghilea, scoase un oftat lung, apoi spuse o frază scurtă care avu darul să-l îngheţe pe libanez. Apoi spuse în engleză:

— Se pare că m-am înşelat în privinţa prietenului meu. Vă rog să mă scuzaţi.

— Desigur, cum să nu, făcu Malko neliniştit.

În loc să-i dea vreo explicaţie, yemenitul dădu un ordin scurt libanezului. Malko înţelese *zoud,* adică „repede”. Nabil se ridică şovăitor, apoi se aşeză iar. Mokha îi întorsese spatele în mod ostentativ.

Libanezul îl chemă de trei ori până reuşi să-l înduplece să se întoarcă. Cu ochii în pământ, libanezul spuse ceva.

Prin ochii miliardarului trecu un fulger şi cu o voce puternică, spuse:

— Amicul meu Nabil nu doreşte să rupă prietenia noastră. Se temea numai că nu ar putea fi la înălţimea misiunii încredinţate.

Scrupule mai mult decât onorabile... El Khouri asuda de parcă ar fi fost în saună. El îşi aminti că vorbeşte şi engleza şi spuse cu o voce tremurată:

— Domnul Mokha îmi cere ceva foarte dificil. Oamenii din Elham El Makasi sunt extrem de periculoşi. Dacă ar bănui că i-am trădat, mă vor ucide.

Zaghlool zâmbi.

— Este suficient ca ei să nu afle niciodată adevărul. Noi

vom păstra taina. Şi tu, la fel…

Nabil El Khouri se grăbi să protesteze indignat de astfel de insinuare, cu mâna pe inimă, înghiţind fisticul pe nemestecate. Mokha vorbi ceva la telefon şi apoi aşteptă, observându-l pe libanez. După cinci minute, în încăpere intră Latifa, cu privirea în jos. Aducea o carte frumos împodobită pe care o depuse înaintea stăpânului ei. Pe o măsuţă sprijinită pe colţi de elefant.

Zaghlool Mokha deschise cartea. Era o ediţie de lux a Coranului. El o aşeză înaintea libanezului, apoi scoase de la brâu *jambia* şi o aşeză alături.

Libanezul întinse o mână tremurătoare deasupra Cărţii Sfinte şi pronunţă o formulă rapidă. Ochii îi erau aţintiţi la lama strălucitoare a pumnalului. Satisfăcut, miliardarul închise Coranul şi vârî pumnalul la loc în teacă.

— A jurat pe Coran că ne va ajuta şi va păstra un secret absolut. Dacă încalcă jurământul, acest pumnal îi va tăia beregata…

Bătrânul chicoti vesel.

— Când pun la cale o afacere, iau întotdeauna cu mine pe avocatul meu, ca în America. *Jambia* nu mă costa însă nimic şi inspiră mai multă frică.

Cu un zâmbet forţat pe buze, libanezul asculta. Cu siguranţă. În sinea sa îl blestema până la a douăsprezecea generaţie.

— Acum daţi-i instrucţiunile necesare, îi spuse yemenitul lui Malko.

Acesta îi explică lui Nabil ce voia de la el. Trebuia să o aştepte pe Mandy Brown la aeroport. Ea avea să treacă drept o artistă „angajată” de libanez, care juca rolul unui impresar de ocazie, ca să furnizeze „prospătură” clienţilor săi bogaţi. După aceea trebuia să-i înlesnească o întâlnire între patru ochi cu Malko, iar în cele din urmă să organizeze „tamponarea” căpitanului Sharjaq.

Timpul presa iar proxenetul era obligat să rezolve în numai câteva zile ceea ce de obicei se prepara în câteva luni. Magnetismul lui Mandy avea să grăbească rezultatul. Nabil El Khouri îl asculta alb la faţă.

— Şi acum, continuă Malko, vă rog să-mi spuneţi tot ce

ştiţi despre căpitanul Sharjaq.

Libanezul tresări.

— Sharjaq? Dar nici nu-l cunosc prea bine…

El îl privi disperat pe Mokha. Bătrânul părea că îl ignoră cu desăvârşire. Fu nevoit să răspundă la întrebările lui Malko care încerca să contureze portretul psihologic şi să facă o evaluare completă a ofiţerului yemenit.

Îl interesa tot: cât câştiga, cu cine se culca, cine era soţia lui. Ce anume făcea în armată, stilul său de viaţă, gusturile. Dacă îi plăcea să bea. Dacă era atras de Occident, dacă era coruptibil şi ambiţios…

Nabil răspunse la toate sub privirile amuzate ale nababului yemenit. La sfârşitul interogatoriului, libanezul era sleit de puteri. Ceea ce i se cerea era un lucru deosebit de serios… O adevărată colaborare. În caz că lucrurile se încurcau, era pierdut.

Malko era satisfăcut. Nu ştia dacă planul său avea să funcţioneze, dar cel puţin poseda toate elementele necesare pentru a pune la cale o superbă manipulare. Nu-i mai rămânea decât să o aştepte pe Mandy Brown… înainte să se retragă, proxenetul sărută mâna lui Zaghlool.

— A fost foarte amabil, făcu Malko.

Mokha. Ridică ochii spre cer şi spuse plin de sine:

— Este de-ajuns un cuvânt de-al meu ca să fie expulzat, aruncat în temniţă sau ucis. Dacă îl elimin din reţeaua mea de schimb valutar, este ruinat. Aşa că trebuie să-mi dea ascultare. Fie ca Allah să-l ajute!

Yemenitul tăcu o vreme apoi adăugă:

— Dacă pe Allah cel Preamilostiv – fie numele său binecuvântat – nu-l va interesa soarta acestui păcătos, tot ce se poate întâmpla e să fie cu un libanez mai puţin pe acest pământ…

Se pare că discursul funerar al lui Nabil era deja pregătit… întâlnirea luase sfârşit. Mokha se îndreptă către uşă încântat de gluma sa. În ultimul moment, el se mai întoarse o dată către Malko.

— Mâine dimineaţă, voi trimite o maşină la hotelul dumneavoastră. La ora şapte. Vă va aduce aici, unde vă va aştepta prietenul meu, Hafez al Ragheb, ca să discutaţi

despre armele acelea…

Malko era deja cu gândul în altă parte. Era însă obligat să se împartă. A doua zi avea să sosească Mandy. Trebuia să pună la punct ultimele detalii. În maşina lui Oswald Byrnes. El remarcă:

— Acest yemenit pare să vă fie extrem de devotat. Mă miră faptul acesta, mai ales din partea unui om atât de bogat.

Americanul făcu o grimasă.

— Păi am şi eu „avocatul” meu special. E vorba de saudiţi. Este suficient ca aceştia să-i interzică lui Mokha traficul cu rialul yemenit. Ca acesta să piardă două sute de milioane de dolari pe an…

Chevrolet-ul încetini viteza din cauza şoselei aglomerate. O mulţime de copii încercau să se uite prin ferestrele fumurii ca să vadă cine este în maşină. Malko simţi brusc cum îl invadează un val de anxietate. Revăzu în gând capul retezat al lui Amabeit în mijlocul grădinii înmiresmate.

— Putem avea încredere în libanez?

— Cred că bătrânul Mokha îl ţine bine în frâu. Cu toate astea, nimeni nu poate avea o încredere oarbă într-un libanez.

Iată un detaliu deloc încurajator. Zarurile fuseseră însă aruncate. Peste câteva ore, Mandy Brown se va afla tolănită pe canapelele confortabile din clasa Club a companiei Airbus Air France, în drum spre Sanaa.

Capitolul XI.

Mandy cea neruşinată plimbă o privire plină de dezgust prin aeroportul mizer şi pustiu, apoi scoase un oftat ce făcu ca jumătate din sânii ei bronzaţi să iasă din decolteul generos.

Asta-i trezi pe doi vlăjgani ce aşteptau un charter de mai mult de douăzeci de ceasuri. Aparatul de zbor Airbus Air France aterizase la ora patru şi cincisprezece minute fix. Vameşul yemenit nu voia să lase din mână paşaportul, părând gata să sară pe ea şi să o violeze acolo, pe loc.

— Ei, totul este O.K.? îl întrebă Mandy cu o ocheadă ce l-ar fi convins să-şi trimită nevasta în deşert într-un pelerinaj prelungit.

Bietul funcţionar înghiţi în sec de trei ori până putu să zică:

— *Please. Open the suit-case*[24].

Veşnica poveste. Dacă ar fi găsit la ea un Kalaşnikov şi un kilogram de heroină, nu i-ar fi zis nimic. Mandy se conformă etalând teancuri întregi de chiloţei, de portjartiere, ciorapi şi alte accesorii femeieşti.

Hamalul şi vameşul se uitau ca la o trimisă a Profetului. Cu ochii la sânii ei fabuloşi, un vameş din vecinătate scăpă din mâini un imens borcan cu miere în care erau ascunse mai multe revolvere.

Cu un gest cochet, Mandy luă un portjartier negru. Îl puse în dreptul şoldurilor şi făcu:

— *I look nice?*[25]

Gata să ejaculeze, vameşul închise valiza. Rochia tinerei femei abia ajungea să-i acopere fesele. Mandy, profesionistă adevărată, ridică piciorul şi-l sprijini de o treaptă a ghişeului reuşind să scoată la iveală marginea unui slip dantelat... Ca să aibă asemenea viziuni, nefericitul vameş ar fi trebuit să mestece cel puţin trei kilograme de

[24] Vă rog să vă deschideţi valiza (n.a.).

[25] Îmi stă bine, nu? (n.a.).

qat.

Mandy se foi niţel, ca şi cum ar fi încercat să-şi mai vâre sânii la loc în rochie, apoi se acoperi cu vizonul mov şi se îndreptă către ieşire. Balansul armonios al şoldurilor în formă de amforă părea să o propulseze înainte. Într-un echilibru perfect pe tocurile înalte ale cizmuliţelor. O curea din piele de crocodil sublinia fineţea taliei sale. Gura cu buze groase şi răsfrânte dădea chipului ei falsa impresie a unui inocenţe infantile.

Un larg culoar se deschise în calea ei. Atunci îi ieşi în întâmpinare Nabil El Khouri, mai servil ca niciodată. El apucă mâna tinerei femei şi o sărută cu o lăcomie gurmandă. Mandy, cu sânii scoşi în afară, îl privi de sus.

— Unde este Malko?

Libanezul simţi că i se taie picioarele.

— Nu pronunţaţi numele acesta! *Please.* Îl veţi întâlni curând.

Frica îl transforma într-o fiinţă umană. El o conduse până la o Toyota cu geamuri fumurii. Vântul flutura pletele lungi şi blonde. Mandy căscă. Era ora cinci dimineaţa. În general ea se culca la această oră. Se uită la şoferii de taxi cu *jambiile* atârnate la cingătoare. Toţi o priveau în extaz.

Se urcă în Toyota şi aeroportul putu să-şi reia viaţa normală. Mandy nu avea decât o singură grabă: să-l întâlnească pe Malko cât mai repede şi să-i arate că rămăsese aceeaşi poamă bună. Cu toată experienţa ei în domeniu, nu putea să uite că lui îi datora două dintre marile momente ale vieţii ei: câştigase trei milioane de dolari şi încercase bucuria primului orgasm.

*

* *

Malko aştepta în camera lui. Asurzit de glasurile muezinilor ce chemau la rugăciune, când telefonul sună. El auzi respiraţia cuiva, dar nimeni nu răspunse şi telefonul fu închis. El se scula şi coborî din cameră. Dădu o raită în jurul hotelului şi se îndreptă în oraşul vechi. Ceva mai departe, văzu deschizându-se o portieră. La volanul maşinii era Nabil. Malko se urcă lângă el, iar maşina demară imediat străbătând străzile deşerte ca să evite barajele.

— E-n regulă totul? întrebă Malko.

— Da. Da, făcu libanezul. Of, Miss Brown este într-adevăr o frumuseţe...

Libanezul nu putea să nu regrete că Mandy nu lucrează pentru el... Malko aştepta cu nerăbdare să întâlnească şerpoaica cu parfum ameţitor.

Maşina se opri pe o străduţă îngustă. El Khouri apăsă butonul unui interfon de trei ori. Imediat se deschise uşa. Ei intrară într-un culoar ce deservea mai multe uşi.

— După ce terminaţi, să plecaţi pe jos, îi spuse libanezul. Aici este un loc absolut sigur unde locuieşte o femeie care e surdă şi mută şi care este în serviciul meu de mulţi ani.

Servitoarea îl conduse printr-un labirint de coridoare, apoi deschise o uşă.

Mandy Brown era lungită pe un pat cu baldachin, într-o cameră luminată de vitralii multicolore, după moda yemenită.

Pereţii erau decoraţi cu picturi erotice indiene. Ea tocmai cerceta cu atenţie o scenă în care un rajah, două favorite şi un câine uriaş se cuplau într-un mod extrem de complicat. În încăpere domnea o căldură înăbuşitoare. Mandy întoarse capul.

— Malko!

Nu se văzuseră de un an, de la Saint Thomas, în Caraibe. Mandy se năpusti la el şi îşi strivi buzele de gura lui. Înlănţuindu-l ca un şarpe boa constrictor.

Malko îi simţi limba ascuţită cum se încolăceşte în jurul amigdalelor sale. Imediat, trecu la explorarea urechilor, gâdilându-le ca o expertă în materie. Cu pubisul lipit de el, îi murmură:

— O, înnebunesc de dorul tău. Abia am rezistat pe drum tot cu gândul că ne vom iubi din nou.

Contactul cu acel trup perfect şi fierbinte îl trezi brusc pe Malko. El începu să-i mângâie pielea, neîntâlnind nici un obstacol în cale. Avea de-a face cu o adevărată curtezană.

Mandy. Acum ceva mai calmă, îşi mişca bazinul într-un dute-vino ameţitor. Ochii ei aveau o expresie concentrată. Ea îşi strecură o mână indiscretă între trupurile lor şi îl atinse pe Malko în punctul sensibil. Cu o mişcare abilă

începu să-i maseze sexul pe toată lungimea lui. În acest răstimp, ea rămase cu capul lăsat pe spate.

Malko îi ridică rochia, dezgolind trupul cu piele fină şi mătăsoasă. El îi atinse sfârcul unui sân. Iar femeia gemu şi se lipi şi mai mult de el. Sfârcurile i se întăriră brusc. Când Malko încercă să-i scoată rochia, ea opuse rezistenţă.

— Nu. Nu vreau, ia-mă aşa cum sunt acum.

Slipul alb al lui Mandy zăcea lângă picioarele ei. Făcut mototol.

Malko o împinse către pernele patului, iar ea se lăsa moale, cu nişte mişcări languroase.

El o penetra adânc, primit cu generozitate. Mâinile femeii erau crispate pe aşternutul fin. Iar tocurile înalte ale cizmelor erau înfipte în covorul moale. Trupul ei era scuturat ca de nişte şocuri electrice şi un ţipăt înăbuşit anunţă că este la orgasm.

Începea să se lumineze de ziuă şi încăperea fu invadată de razele multicolore ale soarelui. Glasul unui muezin sparse liniştea dimineţii şi acoperi gemetele celor doi amanţi.

Malko savura cu toată fiinţa sa aceste clipe Era o fericire să poată regăsi acel trup minunat de pervers şi de o perfecţiune rar întâlnită.

Cu mişcări calculate, el începu să se retragă. Imediat. Mandy îl prinse cu putere reţinându-l.

— Nu! Mai stai! protestă ea.

Al doilea orgasm nu întârzie să se producă. Mandy părea scuturată de friguri. Gemetele ei se întretăiau cu gâfâieli din ce în ce mai sacadate, apoi urletul ei răsună prelung, ca al unei fiare sfâşiate. În timp ce Malko îşi golea rărunchii în trupul ei.

Cu trupurile scăldate în sudoare, ei rămaseră înlănţuiţi vreme îndelungată. Mandy părea că doarme, cu ochii închişi şi nemişcată. Deodată spuse cu un glas de muribundă:

— *God*! Ce minunat a fost! În avion nu m-am gândit decât la clipele acestea… Sunt o mare proastă. Cred că m-am îndrăgostit un pic de tine…

Malko îi îndepărtă şuviţele lungi de păr care-i acopereau chipul şi îi spuse cu tandreţe:

— În curând va trebui să îndeplinim o mică formalitate. Apoi vom putea merge la plajă.

— Sunt şi delfini pe aici? Mă tem că-mi vei cere vreo oroare. Să ştii că refuz dinainte.

— Dar, Mandy, tot ce-ţi cer este în numele unei cauze drepte.

Mandy ridică din umeri cu un gest de lehamite, dar nu mai protestă.

Viaţa ei plină de aventuri o învăţase să accepte adeseori riscul. Oricum, nu putea rezista provocărilor.

*

* *

Când Mandy îşi făcu apariţia la piscina hotelului *Sheraton* cu pletele ei blonde învăluindu-i umerii şi cu sânii ei semeţi abia acoperiţi de costumul sumar, capetele tuturor bărbaţilor prezenţi luară foc.

Ea făcu ocolul bazinului fâţâindu-se pe tocurile înalte de cincisprezece centimetri, cu un control perfect al corpului şi cu privirea impenetrabilă, la adăpostul unor ochelari de soare. În cele din urmă, ea se aşeză pe un şezlong, îşi scoase ochelarii şi-şi plimbă privirea insolentă în jur. Timp de câteva clipe, ea se opri asupra unui bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o mustaţă de cuceritor, ai cărui ochi aveau pleoape grele şi cearcăne adânci. Apoi ea îl strigă pe chelner:

— *Give me a Pepsi!*

Nările mustăciosului se dilatară, aspirând parfumul răspândit de trupul tinerei. Toţi aşteptau cu sufletul la gură să vadă cine este bărbatul cu care urma să se întâlnească această apariţie de vis. Căci cu siguranţă exista unul. Dar nu veni nimeni. Mandy Brown îşi puse ochelarii fumurii şi se lungi cu faţa în jos, oferindu-şi privirilor înfometate crupa perfect modelată. Simpla ei prezenţă lumina piscina ce de obicei arăta sinistru, cu cimentul ei şi gazonul artificial. Pe lângă ea, romînca Elvira Ploieşteanu arăta ca o bonă.

Mustăciosul nu izbutea să-şi dezlipească privirea de la ea. Era visul lui. Nici chiar când fusese în Europa nu întâlnise o asemenea femeie. Mandy se întoarse cu faţa în sus, iar el crezu că face infarct când o văzu că îşi desface

sutienul descoperind sânii tari şi rotunzi. Chelnerul se repezi, speriat că se va produce un scandal. Bărbatul cu mustaţă îl opri cu un gest.

— *Malesh*[26]*...*

Angajatul nu mai insistă. Căpitanul Sharjaq venea în fiecare dimineaţă la *Sheraton* şi toată lumea ştia că lucrează la Elham El Makasi. Nu putea fi mai catolic decât Papa. Căpitanul Sharjaq încerca în zadar să-i întâlnească privirea vampei blonde. Simţea cum sexul i se răzvrătea sub ţesătura subţire a slipului şi i se făcu ruşine.

Intră repede în apă să se răcorească şi ieşi umflându-şi pectoralii când trecu prin faţa nimfei care rămase total indiferentă.

Îmbufnat, el se hotărî să plece după informaţii. Urcă în holul hotelului de unde îi telefona lui Nabil El Khouri. Era tulburat, de parcă toată viaţa lui depindea de asta.

— *Aiwa?*

Niciodată nu fusese mai fericit ca în clipa în care auzi vocea libanezului. Acesta începu cu inevitabilele formule de politeţe dar căpitanul îl întrerupse imediat.

— La piscina din *Sheraton* este o ţipă bombă. Vreau să ştiu cine este.

— Acolo sunt întotdeauna femei frumoase. O fi soţia vreunui diplomat, spuse libanezul. Un bărbat ca tine. Frumos ca o cămilă, poate însă cuceri orice femeie...

Căpitanul trecu repede peste acest compliment.

— Nu poate fi soţie de diplomat. Nu am mai văzut-o niciodată. Este străină şi blondă. *Al Gama*[27]*.*

— A, făcu El Khouri cuprins de o bruscă inspiraţie. S-ar putea să fie cântăreaţa angajată de mine pentru spectacolul următor. Am fost dimineaţă la aeroport să o întâmpin, dar nu am remarcat că ar fi chiar aşa o frumuseţe. Probabil că eram cam adormit... Credeam că la ora asta doarme, după un voiaj atât de lung.

— Ce? O cunoşti? urlă Sharjaq.

— Dacă este ea, da, făcu modest libanezul.

— Vino imediat la *Sheraton,* îi ordonă căpitanul. Vreau să-

[26] Nu are importanţă (n.a.).

[27] Luna: simbol al perfecţiunii în lumea arabă (n.a.).

mi faci cunoştinţă cu ea. Te aştept.

Nabil El Khouri închise telefonul cu inima strânsă de teamă. Capcana funcţionase. De la el ştia Malko că Yehia Sharjaq venea să facă baie în fiecare dimineaţă la piscina din *Sheraton.* Ştia că se află acum pe o pantă alunecoasă şi că îşi risca viaţa.

Capitolul XII.

Când era îmbrăcată, Mandy Brown părea şi mai sexy, rochia din lână subţire i se mula ca o mănuşă erotică pe trup. Ea îşi tot schimba poziţia picioarelor, lăsându-l pe Yehia Sharjaq să-i ghicească umbra pubisului. Acesta rămăsese ca fascinat, uitând să bea din paharul cu Pepsi.

Nu reuşea să-şi dezlipească privirea de la această minune sexuală. Întruchipa visul imposibil al unui bărbat însurat. Din clipa în care Nabil le făcuse cunoştinţă, Mandy Brown abia dacă îi dăduse atenţie, hieratică şi cu gândurile aiurea, lăsându-şi trupul să vorbească în locul ei.

Yehia Sharjaq era scăldat în sudori reci de parcă se temea că tânăra femeie ar putea să dispară ca prin farmec, Nabil El Khouri încerca să nu se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă Sharjaq descoperea înşelătoria pusă la cale de el.

Conversaţia lâncezea. Deşi era un bărbat destul de vorbăreţ, Sharjaq nu ştia ce să spună. Mandy Brown rupse tăcerea.

— Se găsesc maşini de închiriat pe aici? Aş vrea să mă plimb prin oraş. Am auzit că este plin de magazine cu bijuterii.

Sharjaq prinse din zbor ocazia.

— Pot să vă conduc eu oriunde doriţi.

Mandy îl privi indiferentă.

— Nu aveţi treabă?

În sinea sa, căpitanul numai la serviciul lui nu se mai gândea.

— Dacă sunteţi dispusă, am putea merge în oraş chiar acum, spuse el. Vă pot conduce în bazar.

Mandy îşi înăbuşi un căscat.

— O, nu, nu acum. Poate ceva mai târziu, după-amiază. Acum aş vrea să mă odihnesc.

Ea se ridică din fotoliu şi se îndepărtă pe culoar cu mersul ei inimitabil. Sharjaq avea în vene lavă, nu sânge. Mai târziu avea întâlnire cu un guvernator din provincie. La naiba cu

el, putea să mai aştepte. El se întoarse către Nabil.

— Dacă laşi vreun bărbat să se apropie de ea, te ucid.

El se ridică în picioare. În starea în care se afla. Putea să facă sex chiar şi cu torpedoul din maşină…

*

* *

Şeicul Seif Al Islam Hafez Al Ragheb era îmbrăcat cu un veşmânt albastru deschis, cu o haină cafenie destul de uzată şi cu pantofi scâlciaţi. Chipul său complet ridat părea strivit de uriaşul turban ce-i înfăşură capul. Se ţinea drept şi avea la cingătoare o *jambia* enormă, vârâtă într-o teacă disproporţionată prin dimensiunile ei faţă de trupul lui fragil.

În marea sală, în afară de covoare, se mai afla doar un rând de scaune cu mânere din bronz cizelat, reprezentând capete de berbeci. Erau o creaţie semnată Romeo.

Aşezat pe un scaun, şeicul strângea între genunchi un Kalaşnikov de fabricaţie veche, iar în mâna stângă ţinea un portţigaret lung în care se consuma o ţigară roz.

El se ridică repede în picioare când intră Malko însoţit de frumoasa Latifa. Maşina lui Zaghlool Mokha venise să-l ia cu două ore întârziere şi simţea că-i vâjâie capul de nesomn după noaptea furtunoasă petrecută cu Mandy. Mokha apăru şi el în spatele lui Malko Cei doi yemeniţi se îmbrăţişară cu căldură. După o scurtă conversaţie în arabă, şeicul îl salută pe Malko. Apoi îşi puse mâna pe inimă.

— *Welcome to Yemen,* spuse el într-o engleză bolovănoasă.

Un servitor îşi făcu apariţia cu un platou pe care se afla nelipsitul ceai. Cu prăjiturele înmuiate în miere şi cu migdale. Conversaţia urmă jumătate în arabă şi jumătate în engleză.

— Spuneţi-i ce anume vreţi mai exact, îl sfătui Mokha pe Malko.

Acesta scoase lista pregătită de Oswald Byrnes şi o citi rar. Şeicul Al Ragheb începu să-şi noteze, îndopându-se cu prăjiturele. În cele din urmă, dând din cap, el zise:

— *It is possible…*

— Prietenul meu Hafez trăieşte în regiunea Sadaa, explică Mokha. Aceasta se află foarte departe, în nord.

Acolo, piaţa de armament este liberă.

Şeicul făcu nişte calcule, apoi înălţă capul zicând:

— Asta face mai mult de zece milioane de riali.

— Ştiu, spuse Malko fără să mai discute.

— Când vă trebuiesc toate acestea?

— Cât mai repede cu putinţă.

Şeicul făcu o grimasă ce-i strâmbă chipul.

— De astăzi în patru zile, dacă plec mâine. Sunt un om bătrân.

— Le veţi livra în Sanaa?

Şeicul zâmbi din cauza naivităţii acestei întrebări.

— Nu. Nu pot aduce aici atâtea arme. Guvernul ar crede că pregătesc o revoluţie.

— Tribul Bakililor nu a recunoscut niciodată autoritatea instaurată în Sanaa, explică miliardarul.

— Atunci unde?

— La Mareeb, spuse şeicul. Până acolo sunt drumuri bune şi soldaţii guvernului ne lasă în pace.

— Este bine la Mareeb, acceptă Malko. Cum vom proceda?

În locul şeicului vorbi Mokha:

— Mâine în zori veţi aduce aici jumătate din sumă. În dolari americani. Şeicul vă va comunica locul şi ora exactă a întâlnirii. Restul banilor vor fi daţi la livrare.

Hafez Al Ragheb bău o gură de ceai, mai trase un fum din narghilea şi se scarpină pe glezna goală. El mai schimbă câteva cuvinte în arabă cu gazda sa. Apoi i se adresă lui Malko.

— *Bukhra...*

Ei se ridicară, iar Malko avu parte de o nouă îmbrăţişare. După plecarea şeicului. Bătrânul yemenit era mai mult decât încântat.

— Afacerea a fost încheiată. Mâine vă aştept cu dolarii.

Malko spuse:

— Credeam că el doreşte ca suma să fie în riali yemeniţi.

Bătrânul râse cu viclenie în priviri.

— Păi trebuie să am şi eu ceva la afacerea asta... într-adevăr. Miliardarul ştia el ce face. Doar avea propriile case de schimb valutar.

Înainte de a se despărţi, bătrânul îi spuse cu un ton îngrijorat:

— Să fiţi atent. Am fost informat că sunteţi supravegheat de agenţii lui Bazară. Deocamdată nu riscaţi nimic cât văd că ieşiţi de la mine. Nu vor îndrăzni să vă facă ceva.

Malko se urcă în Mercedes-ul lui Mokha. În drumul către hotel, el medita îndelung la avertismentul bătrânului.

*

* *

Mandy Brown ieşi din buticul celui mai renumit bijutier de pe Nasser Road cu chipul radiind de bucurie. Avea braţele acoperite cu brăţări şi trei coliere superbe în jurul gâtului. Pe fiecare deget avea câte un inel. Totul era din aur curat.

Yehia Sharjaq cheltuise ca un nebun. Ai fi zis că Mandy dăduse lovitura. După siesta de dimineaţă, ea îl tot ţinuse ca pe jar, cu tot felul de fiţe şi mofturi, pretextând că e prea obosită, că-i este lene să iasă în oraş şi alte chestii de genul acesta. Până la urmă cedase cu greu. În continuare, ea se comportă ca o miliardară. Alese cel mai scump magazin şi vru cele mai scumpe bijuterii.

Fără să discute, Sharjaq completă un cec pe care bijutierul îl acceptă după o scurtă discuţie în arabă. În automobilul Nissan al yemenitului, Mandy îşi spuse că este datoare cu un mic gest. Ea se apropie de el şi îl sărută pe gât.

— Eşti nebun. Nu trebuia să cheltuieşti atât de mult…

Da, era un nebun. Cheltuise într-o oră banii câştigaţi în doi ani de muncă. Cecul trebuia acoperit în numai două zile. Acum însă nimic nu mai conta. Tot ce simţea era arsura din pântece…

În clipa când Mandy se aşeză alături de el, o cuprinse cu braţul de talie şi o smulse de pe banchetă. Cu cealaltă mână îi ridică rochia şi începu să-i şoptească obscenităţi la ureche.

Mandy „neruşinata” abia schiţă un gest de apărare. Totul făcea parte dintr-un plan bine pus la punct. Degetele lui Sharjaq îndepărtară fâşia de nailon a slipului şi începură să frământe cu febrilitate sexul femeii fără să-i pese că poate fi văzut de trecători.

Din fericire, începuse să se întunece. Mandy hotărî că e timpul că treacă la atac. Ea întinse mâna şi, cu ochii închişi, găsi imediat sexul învârtoşat al bărbatului înnebunit deja de dorinţă.

Rezultatul nu se lăsă aşteptat. Căpitanul Sharjaq fu scuturat de un spasm teribil şi degetele lui se crispară pe pântecele lui Mandy.

Imediat căpitanul ejacula mânjindu-şi pantalonii bej. Mandy îşi retrase mâna cu o expresie de reproş pe chip.

— O, ar trebui să îţi fie ruşine! Dacă ne-a văzut cineva? Nu, lui nu-i era deloc ruşine. Era capabil să continue manejul în ciuda faptului că nişte femei voalate se uitau deja intrigate la maşina ce se legăna stând pe loc.

Răcorit pe moment, Sharjaq apucă volanul şi se îndreptă spre piaţa At Tahrir. Era şi uşurat dar şi frustrat totodată. Mandy îi adresă o privire tandră.

— *My God,* nu credeam că poţi fi atât de emotiv. Nu vrei să mergem la hotel să bem un ceai?

Pe moment, căpitanul scăpase de tensiunea aceea cumplită... Dar în loc să se întoarcă în Abdul Mughni, el pătrunse în oraşul vechi.

Cinci minute mai târziu, se opri în faţa unei porţi joase din lemn. Era casa de toleranţă a lui Nabil El Khouri. Femeia surdomută îi deschise. Ea îl văzuse de mai multe ori. Dar de obicei venea singur. Îi conduse într-o cameră şi apoi se retrase. Mandy scoase un ţipăt de surpriză când zări patul cu baldachin. Acolo făcuse dragoste cu Malko, cu câteva ore mai devreme!

— Unde ne aflăm? întrebă ea cu un glas de copilă. (Era imaginea perfectă a nevinovăţiei...) Credeam că mergem undeva ca să bem un ceai...

În general, metoda ei calma un bărbat pentru câteva ore. Însă căpitanul Sharjaq era o adevărată bestie. Fără să spună o vorbă, el o înşfacă şi o trânti cu putere pe pat, smulgându-i hainele de pe trup. Câteva clipe rămase ca fascinat, cu ochii aţintiţi la trupul ei, apoi începu să se dezbrace în grabă. Când Sharjaq rămase în costumul lui Adam, Mandy nu reuşi să nu-l admire. Ofiţerul yemenit părea că postise de luni de zile.

— *Holy cow!* murmură ea.

Fu tot ce putu să articuleze. Sharjaq îşi pusese o bandă verde în jurul frunţii, ca un jucător de tenis. În rest, era gol puşcă. Hohotul de râs al femei se transformă într-un suspin răguşit.

După ce-i smulse cu brutalitate slipul. Sharjaq se înfipse în ea până la rădăcină. Mandy avu o clipă impresia că este străpunsă cu o tijă din oţel înroşit în foc.

Ea îşi ceru scuze în sinea ei faţă de Malko. Apoi se apucă de treabă.

Urmară gemete, ţipete, zgârieturi, muşcături, apoi, un urlet prelung şi ascuţit. Cu pumnii încleştaţi, Mandy îşi încolăci picioarele lungi în jurul yemenitului, lăsându-se în totalitate pradă poftei acestuia.

Bărbatul continuă să o acopere cu sărutări şi să-i frământe sânii tari ca piatra Mandy i se dăruia fără rezerve.

Apucând capul căpitanului cu amândouă mâinile, ea spuse privindu-l drept în ochi:

— Este ceva de necrezut! Îţi jur că niciodată nu am simţit ceva asemănător!

— Ce vrei să spui? o întrebă Sharjaq înghiţind fără să şovăie momeala cu tot cu undiţă.

— Niciodată nu am simţit un asemenea orgasm devastator, spuse Mandy cu o voce de fetiţă. Eşti atât de puternic şi mare... Aş fi vrut să nu se mai termine niciodată.

Yehia Sharjaq crezu că face infarct. Nu numai că îşi văzuse realizat visul vieţii sale, dar mai era şi admirat. Din nou, el trecu la atac...

Mandy Brown nu se lăsă nici ea mai prejos. Cu o mişcare abilă, ea se răsuci cu faţa în jos. Se juca cu focul...

În faţa acelei crupe rotunde şi cambrate, yemenitul înnebuni de-a binelea. O apucă de şolduri şi o luă din nou.

Mandy începu să protesteze ţipând:

— Nu, nu, asta nu. N-am făcut-o niciodată. Arabul se făcu că nu aude şi îşi văzu de treabă.

— Opreşte-te! Mă doare!

În cele din urmă, căpitanul se lăsă înduplecat. Mandy era sleită de puteri.

— *My God*! Trebuie să mă duci repede la *Sheraton.* Peste

puţin timp am o repetiţie!

Sharjaq se îmbrăcă.

— La ce oră pot să te văd mâine dimineaţă? o întrebă el.

— Cred că voi merge la *Taj.* Cu El Khouri…

— Nu. Nu te duce acolo! Era un ţipăt de deznădejde.

Ea se strecură afară din maşină, iar el o privi cu un nod în gât. Apoi se hotărî. În patruzeci şi opt de ore. Trebuia să facă rost de o sută de mii de riali ca să plătească bijuteriile. Altfel se isca un scandal.

Aceste gânduri nu reuşeau să-i strice plăcerea. Cum ajunse acasă, se închise în camera sa şi începu să viseze la Mandy Brown.

*

* *

Ziua fusese dură! Mandy Brown se lăsă moale în cada cu apă fierbinte şi îşi masă membrele îndurerate. Yemenitul avea braţe de oţel. Ea zâmbi spunându-şi că lucrase bine pentru Malko. Noul ei amant era bine prins în plasă şi avea să se întoarcă negreşit. Este adevărat că evenimentele o depăşiseră niţel. Dar, în total, nu fusese chiar atât de dezagreabil.

Când ieşi din baie şi se aşeză în faţa televizorului, regretă că nu poate să adoarmă în braţele lui Malko. A doua zi trebuia să dispară ca să alimenteze şi mai mult dorinţa pasionalului ei amant.

*

* *

Nabil El Khouri ridică receptorul telefonului de pe tejgheaua barului. Deja începuseră să sosească primii clienţi.

— *Aiwa.*

— Sunt eu, Yehia.

De fiecare dată când utiliza prenumele, însemna că are nevoie de un anumit serviciu. Libanezul deveni imediat slugarnic.

— Ei, sunteţi mulţumit? întrebă el.

— Sunt ultraîncântat, spuse căpitanul. Dar am nevoie de tine.

— Ştii doar că sunt servitorul tău credincios, răspunse

libanezul care ştia deja despre ce e vorba.

— E vorba de un mic împrumut pentru câteva zile. Libanezul nu prea obişnuia să dea bani cu împrumut, aşa că răspunse prudent:

— Dacă pot. Te servesc cu plăcere.

După un moment de tăcere. Yehia spuse cu o voce oarecum încordată:

— Am nevoie de o sută de mii de riali pentru două zile. Nabil El Khouri o felicită în gând pe ticăloasa de Mandy, apoi spuse:

— Nu dispun de o asemenea sumă, îmi pare nespus de rău Cunosc însă pe cineva care va putea să te ajute. Dacă treci mâine pe la restaurantul meu, îţi voi putea da banii.

— Fie ca Allah să te binecuvânteze, spuse fericit ofiţerul. Nabil El Khouri aştepta câteva minute, apoi formă un număr de telefon. După ce vorbi, îl cuprinse o senzaţie ciudată. Era ca şi cum ar fi jucat la ruleta rusească pe o sumă imensă de bani. Nu putea însă să uite că acest joc se putea sfârşi prin distrugerea lui totală. El se consolă la gândul că peştele prinsese momeala şi că în curând avea să fie scos din apă.

El chemă un puşti care îi servea drept curier şi-i şopti câteva instrucţiuni la ureche.

*

* *

Mohamed Bazară era cu nervii atât de încordaţi, încât tresări în clipa când auzi bătăi în uşă. Un soldat îi aduse un exemplar din *„Arab News”.*

Simţi o furnicătură pe spinare. Privi la data ziarului. Apăruse în ziua de marţi. Era vorba de un fel de cod, stabilit între el şi Oleg Kopecki. Ori de câte ori sovieticul voia să-i transmită câte un mesaj „ermetic”, îi trimitea câte un exemplar din *„Arab News”.* Acest mesaj depindea de ziua săptămânii. Ziarul apărut într-o marţi însemna „Te aştept imediat la locul nostru de întâlnire”.

Mohammed Bazară se uită în oglinda agăţată lângă uşă, ieşi şi îşi chemă şoferul şi gărzile de corp, nişte concetăţeni aduşi din satul său natal.

Oare ce voia să-i spună rusul?

Kopecki arăta ca în cele mai proaste zile ale sale. Era

negru de supărare. Fără să-l salute măcar, el îi spuse cu brutalitate:

— Tovarăşe Bazară, mă întreb dacă nu cumva am greşit atunci când am avut încredere în tine…

Tăcerea ce urmă fu plină de subînţelesuri. Yemenitul nu ştia ce să creadă. Rusul spuse în continuare:

— Tu nu mi-ai spus că agentul americanilor era însoţit de o femeie când s-a deplasat la Hodeyda, nu?

Bazară se tulbură:

— Nu, mărturisi el. Nu am putut să o identific. Nu a mai fost niciodată văzută împreună cu el. Poate că era o turistă…

Kopecki îl fulgeră cu privirea.

— Nu. Nu era vorba de nici o turistă. Era o *hakina*[28]*.* Aceea care locuieşte în apartamentul în care ne întâlnim noi acum!

Mohammed Bazară simţi că i se taie picioarele.

— Cum aşa?

— Am primit un raport de la o persoană care lucrează pentru mine. Mă îngrijorează foarte mult acest incident. Acel bărbat pare a fi extrem de periculos, mai ales când se apropie atât de cercul nostru. Trebuie eliminat cât mai repede, ai înţeles?

— Da, răspunse Bazară cu glasul stins.

[28] Infirmieră (n.a.).

Capitolul XIII.

Un puşti îl aştepta pe Malko în parchingul hotelului *Taj Sheba.* El se apropie de maşina Suzuki şi, apucându-l de mână, începu să-l tragă cu putere fără să spună nimic. Apoi îi dădu drumul şi o luă la goană, îndreptându-se către oraşul vechi.

Malko îl urmă pe puşti pe străzile înguste şi urât mirositoare, printre casele odinioară cochete ce se prăbuşeau sub povara anilor. Micul ghid îl conduse aproape de caroseria unui Volkswagen, în faţa unei case şi bătu la o uşă din lemn ghintuită. Uşa se deschise şi Malko pătrunse în interior. Acolo îl aştepta surdomuta. Era o altă sucursală a „complexului hotelier" al lui Nabil El Khouri.

De astă dată, bătrâna îl conduse printr-un coridor subteran până la un patio de unde se putea zări zidul Ambasadei Americane. El pătrunse într-o încăpere pătrată, luminată de vitralii în formă de semilună. De-a lungul pereţilor se aflau banchete din lemn, iar pe ele se îngrămădeau mai multe perne.

Două măsuţe joase lucrate din aramă completau mobilierul. Era o cameră mult mai luxoasă decât cele văzute până acum.

Mandy Brown răsări printr-o uşă şi i se aruncă în braţe. Când reuşi să se smulgă din strânsoare. Malko o întrebă:

— Ei, cum au mers lucrurile cu Sharjaq?

Ruşinoasă nevoie mare, ea lăsă ochii în jos.

— Păi, nu pot să-ţi povestesc chiar tot...

— Mă cam îndoiesc, făcu Malko. Lăsând asta la o parte, ai aflat ceva interesant?

— Mai întâi, trebuie să-ţi spun că l-am curăţat de bani. A dat o avere pe bijuteriile pe care le-am ales. N-ar fi ceva grozav, dar având în vedere că este vorba de o ţară atât de necivilizată... Dacă aş vrea, ar fi în stare să golească toate buticurile ca să-mi facă pe plac. Habar nu aveam că are aşa de mulţi bani...

Uşa se deschise brusc şi apăru Nabil El Khouri. Acesta

făcu o plecăciune în faţa lui Mandy înainte de a i se adresa lui Malko:

— Sunteţi mulţumit de felul în care se desfăşoară lucrurile?

— Până acum, da, zise Malko. Deocamdată căpitanul Sharjaq are de gând să-şi facă praf toate economiile...

Nabil El Khouri zâmbi răutăcios.

— Nici vorbă de aşa ceva. Omul ăsta nu are economii. A împrumutat de la mine o sută de mii de riali ca să plătească bijuteriile. Eu trebuie să-i dau această sumă mâine la prânz. Mi-a promis că-mi va restitui banii poimâine dimineaţă înainte de a doua rugăciune, *Inch Allah...*

— Are de unde să vă plătească?

— Nu. Dar poate că va primi bani de la vreun prieten.

— Cum se procedează în cazul în care cineva devine insolvabil?

Libanezul clătină din cap.

— Depinde de situaţie. Poate să plătească întâi dobânzile şi să mai amâne împrumutul un timp. Cu dobânzi noi. Este însă posibil ca creditorul să ceară întreaga sumă.

— Dar dacă Sharjaq refuză să plătească?

Nabil păru vizibil şocat.

— Imposibil. Eu sunt numai un intermediar. Îi voi spune cine este adevăratul creditor. Dacă nu este solvabil, poate să se considere deja un om mort.

— Sunt sigur că va cere o amânare. Explicaţi-i că cel ce i-a dat banii este Zaghlool Mokha şi trimiteţi-l direct la el. Noi ne vom ocupa de restul.

— De acord, spuse libanezul vizibil uşurat. Dar dacă îmi va mai cere şi alţi bani?

— Împrumutaţi-i mai departe. Cu cât căpitanul Sharjaq va fi mai strâns cu uşa, cu atât mai bine...

Malko se întoarse către Mandy. Găsise o nouă cale de atac. La început crezuse că va reuşi să-l determine pe căpitan să facă mărturisiri în patul lui Mandy. Acum însă avea la îndemână un mijloc cu mult mai rapid şi mai eficient.

— Stoarce-i cât mai mulţi bani cu putinţă. Gândeşte-te că este un miliardar.

Mandy Brown râse în hohote:

— O, nimic mai simplu. O să-l ruinez. Doar ştii că la asta mă pricep ca nimeni alta.

Nabil El Khouri se retrase discret. Mandy întrebă în şoaptă.

— Îl cunoşti pe tipul acela Zag… şi nu mai ştiu cum?

— Da, de ce mă întrebi?

— Prietenul tău, Nabil, mi-a spus că vrea să mă cunoască şi că are atât de mulţi bani, încât nu poate să-i cheltuiască. Mi-a mai spus că dacă voi fi drăguţă cu el, mă va umple de cadouri. E adevărat?

— Probabil că da. Deocamdată însă te ocupi de Sharjaq. Nabil Khouri nu se putuse abţine să nu facă pe codoşul…

Îşi dăduse imediat seama că va putea câştiga bani buni valorificând şansa asta.

— Dar cred că aş putea lua masa cu celălalt, insistă Mandy. De altfel i-am şi spus lui Yehia că voi face acest lucru. Am crezut că-l apucă nebunia.

— De acord. În felul ăsta îl faci gelos. Îl vei ruina mai uşor. Fă-o aşadar că este pentru o cauză bună!

Mandy „ticăloasa” oftă prelung.

— Of, ce mă pui să fac! Aş fi preferat să fiu cu tine, pe o plajă pustie…

În loc de plajă, Malko trebuia acum să se ocupe de arme.

Era ora unsprezece şi jumătate dimineaţa, când Malko ajunse acasă la Zaghlool Mokha. Oswald Byrnes îşi petrecuse după-amiaza precedentă alergând pe la toate băncile din Sanaa ca să adune cei trei sute cincizeci de mii de dolari. Imposibil să-i ia pe toţi de la o singură bancă… Yemenul se afla la doi paşi de faliment.

De data asta. Latifa, cu aceleaşi veşminte aproape călugăreşti, îl primi pe Malko cu un *good morning* ceva mai rece. Chipul ei fin era minunat, mai ales graţie ochilor în formă de migdale… Zaghlool Mokha îl primi cu căldura obişnuită şi începu să numere bancnotele cu abilitatea unui crupier. Când termină de numărat. Latifa luă sacul cu bani şi ieşi din încăpere.

— Prietenul meu Hafez şi-a schimbat planurile. Poate să se întâlnească cu dumneavoastră mâine, între orele nouă şi

zece dimineaţa. În Mareeb, cu ajutorul lui Allah... O să-i duceţi restul de bani, desigur, în moneda noastră, pe care îi veţi primi de la mine în schimbul dolarilor...

— În ce loc în Mareeb ne vom întâlni? întrebă Malko. Zaghool Mokha scoase un sul de hârtie de la brâu şi îl desfăcu. Era o hartă a oraşului şi a împrejurimilor acestuia. El puse degetul său descărnat pe un punct.

— Veţi sosi aici mergând pe singura şosea asfaltată ce pleacă din Sanaa. La intrarea în Mareeb există un punct de control al armatei. După ce treceţi de el, veţi trece pe lângă aeroport şi după ce parcurgeţi trei kilometri veţi ajunge la o răscruce. Apoi veţi vira la dreapta şi veţi trece pe lângă un baraj în construcţie. După încă un kilometru veţi ajunge la un drum larg, în stare proasta ce duce către munţi. Veţi merge pe jos încă cinci sau şase kilometri. Drumul coteşte către stânga. La un moment dat, veţi zări cinci coloane din piatră în plin deşert. Sunt ruinele templului din Bilkis. Din faţa lor pleacă un alt drum către est. Pe acest drum. Mai mergeţi vreo doi kilometri. Şeicul Al Ragheb vă va aştepta şi vă va ieşi în întâmpinare.

— Sunteţi siguri că va şti când?

— Am cuvântul lui.

— Iar armele?

— Nici o problemă în privinţa lor. Cum îi daţi restul de bani, armele sunt ale dumneavoastră.

Malko luă harta şi o vârî în buzunar.

— Apropo, spuse bătrânul miliardar, în seara asta, va trebui să-mi mai aduceţi încă o mie de riali. Trebuie să garantaţi împrumutul făcut căpitanului Sharjaq...

Bătrânul, cel puţin, nu-şi asuma nici un risc...

— Ştiu că nu va reuşi să-i restituie. În curând, omul nostru se va afla într-o situaţie extrem de dificilă. Să vedem cum o va scoate la capăt...

Bătrânul se ridică în picioare. Asta însemna că întrevederea a luat sfârşit. Înainte de a se despărţi de Malko. El mai spuse:

— Sharjaq va afla că planul complotiştilor este descoperit şi că este complet compromis viitorul său dacă nu vrea să colaboreze cu noi.

Miliardarul vorbea despre complot ca despre un lucru natural. Malko nu-şi putea crede auzului.

— Nu vă surprinde deloc acest complot? îl întrebă el. Mokha râse înveselit ca de o glumă bună.

— La noi au fost mereu comploturi, încă din vremurile imanilor. Este o stare permanentă. Trebuie numai să ştii cine le pune la cale şi cum să le foloseşti. În momentul de faţă, mai mulţi prieteni de-ai Preşedintelui pun la cale ceva. Doar unul sau doi sunt periculoşi pentru că posedă mijloacele necesare.

Asta, da, filosofie. Lui Malko nu-i plăcea deloc să ştie că are nişte ucigaşi pe urmele lui.

— Am auzit că femeia pe care aţi chemat-o este nespus de frumoasă, adăugă bătrânul yemenit.

— Aşa se spune, spuse zâmbind Malko.

— L-am cerut lui Nabil El Khouri să o aducă să prânzească cu mine, mai zise bătrânul cu un ton degajat. Va fi un divertisment plăcut…

Era clar că Mandy făcea ravagii în rândul musulmanilor…

Latifa îl însoţi pe Malko până la ieşire. Acesta ajunse în curând în faţa cinematografului *Haddah.* Câteva persoane aşteptau să înceapă filmul. Privirea lui Malko fu atrasă de formele apetisante ale unei tinere îmbrăcate în blugi. El claxona scurt. Fata se întoarse. Era Andreea, infirmiera unguroaică.

Malko deschise portiera.

— V-am rugat să nu mă contactaţi! spuse Andreea.

— Vă asigur că este pură întâmplare.

— Să plecăm de aici, zise ea.

Urcă repede lângă el. Maşina se îndreptă către centru. Tocmai traversa intersecţia Al Zubayri, când un motociclist îi făcu semn să oprească. Se auziră sirenele şi un adevărat convoi de maşini sosi din partea stângă. Erau mai multe automobile Range Rover pline cu soldaţi înarmaţi, după care veneau vreo cincisprezece Mercedes-uri negre, identice.

Convoiul era încheiat de către maşini Land Rover echipate cu mitraliere!

— Ce prudent este drăguţul de preşedinte Abdallah

Saleh, comentă Andreea.

Malko se opri curând în Ring Road, în apropiere de *Sheraton,* într-un loc pustiu. Andreea părea îngrijorată.

— Aţi avut vreo neplăcere din cauza mea? o întrebă Malko.

— Am făcut un raport scris, ca de fiecare dată când ieşim cu vreun străin, spuse ea. Imediat mi s-a interzis să vă mai întâlnesc.

— Cine anume v-a interzis?

— Rubaia, şefa noastră.

— Şi astăzi nu lucraţi?

— Ba da. Am fost la spital de la ora şapte dimineaţa şi acum sunt frântă de oboseala Nu pot însă să mă întorc la apartament înainte de ora zece seara.

— De ce?

— Rubaia are uneori câte un musafir. Un bărbat. După cum arată, mi se pare cam ciudat. Într-o zi am găsit şi un chiştoc de trabuc cubanez în camera mea.

Malko deveni brusc mai atent. Rubaia era în mod sigur o agentă KGB. De ce sovieticii trebuiau să se întâlnească în secret în Sanaa, acum când deţineau controlul? El îşi aminti de teoria lui Oswald Byrnes, care credea că ruşii sunt amestecaţi în complotul colonelului Bazară.

— Duceţi-mă la cinema, îl rugă Andreea. Şi vă rog nu mai încercaţi să mă întâlniţi căci voi avea mari probleme.

El o lăsă în Haddah Road şi plecă să-l prevină pe şeful centralei CIA de schimbarea planului de livrare a armamentului.

*

* *

Malko văzu că este urmărit când plecă din hotelul său. Luase masa cu Oswald Byrnes mai devreme şi acum se întorcea la acesta ca să primească de la el şi restul banilor pentru cumpărarea armelor.

În urma sa era o uriaşă Toyota Land Cruiser în care se aflau şase indivizi cu turbane. Ştiind că nu va putea fi urmărit dincolo de intrarea în zona în care se afla clădirea cu birourile americane, nu mai încercă să scape de ei.

Byrnes tocmai număra banii. Teancurile cu bancnote de

câte o sută de dolari erau puse într-un sac din pânză groasă.

— Iată, aveţi aici trei sute cincizeci de mii de dolari frumuşei care vor intra în labele amicului nostru, Mokha. Nu mă miră că s-a oferit să ne ajute... în plus, mai sunt şi cei o sută de mii de riali.

— Şi eu cum voi proceda după ce primesc armele?

— Vă veţi întoarce spre oraş şi vă veţi îndrepta spre vechiul Mareeb. Chiar la intrarea în sat, în faţa colinei, se află caroseria unui tanc sovietic, distrus în timpul războiului civil. Trimisul lui Ali Nasser vă va aştepta acolo începând cu ora nouă şi va lua totul în primire.

Malko îi pomeni atunci despre remarca făcută de Mokha privind schimbarea de atitudine a căpitanului Sharjaq.

— Are perfectă dreptate, confirmă americanul. Toţi beduinii ăştia sunt nişte trădători nenorociţi. Triburile lor trec mereu dintr-o tabără în cealaltă, după cum sunt plătiţi. Cât despre militari, aceştia nu pot trăi numai cu solda lor amărâtă. Sunt sigur că Sharjaq, dacă este bine strâns cu uşa, va accepta colaboreze cu noi. Oamenii ăştia nu se închină decât la zeul banului.

— Am fost urmărit până aici, zise Malko.

Oswald Byrnes îl ascultă cu atenţie.

— O să văd despre ce este vorba. Mai faceţi un tur al oraşului ca să vedeţi dacă mai sunt în spatele dumneavoastră. Voi veni şi eu mai târziu la Mokha...

Malko plecă luând cu el sacul doldora de bănet. Era ora de vârf şi traficul era intens. O mulţime de femei cu chipul acoperit cu văl se înghesuiau în faţa magazinelor cu bijuterii. Îndată ce o femeie năştea un băiat, soţul ei o acoperea cu bijuterii.

Brusc, Malko o zări pe Mandy Brown care se dădea jos dintr-un Nissan Patrol. Purta un costum perfect mulat pe trup ce imita blana de panteră şi era agăţată de braţul unui uriaş. Era bărbatul pe care îl văzuse plecând cu Amabeit... Căpitanul Yehia Sharjaq.

Cei doi dispărură într-un magazin cu bijuterii şi Malko zări prin vitrină cum mânuţa inocentă a frumoasei Mandy se îndreaptă către nişte piese de mare lux. Obişnuit cu lăcomia

femeilor yemenite, lui Sharjaq i se părea firesc ca Mandy să vrea cât mai multe bijuterii. Avea şi dreptul. Mai multe yemenite se uitau cu pizmă la blonda din magazin. Ar fi fost în stare să o calce în picioare, convinse că dacă legea lor le-ar fi permis să se îmbrace la fel, a fi putut şi ele să stoarcă de la bărbaţi mormane de bijuterii.

Malko plecă mai departe. Când trecu pe lângă Muzeul Armatei, zări din nou maşina urmăritorilor. Fără să se grăbească, el se îndreptă către casa Iu Zaghlool.

Latifa îl conduse prin saloanele mobilate cu piese purtând semnătura Boulle şi îl introduse într-o încăpere. Acolo îl aştepta bătrânul miliardar în spatele unui superb birou de epocă, Mazarin, era mâna faimosului decorator Claude Dalie…

Oswald Byrnes se afla deja acolo. El spuse imediat:

— Prietenul nostru s-a interesat şi vă asigur că nici unul dintre serviciile Securităţii nu se ocupă de dumneavoastră în mod oficial.. Cei care vă urmăresc sunt cu siguranţă nişte franctirori.

— Mă miră că nu se ostenesc să se ascundă, observă Malko.

— Nu se ascund pentru că îl au la spate pe colonelul Bazară.

Oswald Byrnes părea cam îngrijorat.

— Sigur că nu-i deloc plăcut, dar nu cred că vor altceva decât să vă intimideze. În oraş nu ar îndrăzni să vă atace. Mâine, însă, în deşert…

— Atunci vor încerca să vă ucidă, completă cu un râs vesel bătrânul Mokha.

Moşul părea toarte încântat de această ipoteză, iar Malko se întrebă dacă nu era vorba de un moment de senilitate precoce…

Capitolul XIV.

Oswald Byrnes aruncă o privire neliniştită către Zaghlool Mokha.

— În acest caz. Malko nu ar trebui să mai meargă la Mareeb. Este prea periculos.

— Ba trebuie, insistă miliardarul. Sigur că va fi urmărit şi că vor încerca să-l prindă la strâmtoare în zona Tiyal, în care drumul este destul de prost, iar Suzuki nu va putea merge în viteză. Este un loc complet pustiu şi departe de Sanaa.

Malko trecuse deja prin aventura cu camionul-cisternă şi nu avea chef să treacă printr-o nouă ambuscadă.

— Şi de unde ştiţi care este locul exact unde vor ataca? îl întrebă el pe Mokha.

— Veniţi cu mine. Vă voi explica.

Bătrânul se ridică în picioare şi îl conduse până la garaj, traversând plantaţia de qat.

Pe lângă Phantom, Ferrari şi Cadillac, se afla acum şi o limuzină superbă ce înlocuia vechiul Rolls: era o Toyota Land Cruiser „saloon" de un alb strălucitor, impresionantă ca mărime. Zaghlool Mokha puse o mână pe capota ei.

— Ştiţi că îmi plac la nebunie maşinile, zise el. Îmi sunt aduse din Arabia Saudită. Este un Land Cruiser turbo. Este singura maşină de acest tip din ţara noastră. Poate ajunge la 180 de kilometri pe oră şi urcă orice pantă.

— Într-adevăr, este superbă, spuse Malko. Dar...

— Am de gând să v-o dau cu împrumut, continuă Mokha. La noapte, o să fie lăsată în parkingul hotelului *Taj Sheba,* cu cheile ascunse în ţeava de eşapament. Mâine dimineaţă veţi călători cu ea spre Mareeb. Adversarii nu vor mai avea timp să-şi schimbe planurile. Orice maşină ar avea ei, nu vor fi capabili să se ţină după dumneavoastră. E o adevărată bombă, făcu moşneagul încântat de isprava lui. Important este să nu-i pierdeţi dumneavoastră din ochi...

Malko începea să priceapă planul încâlcit al bătrânului.

— Vreţi să-i ademenesc până în locul unde se află

oamenii prietenului dumneavoastră, şeicul Al Ragheb?

Zâmbetul ştirb al yemenitului îi lumină faţa.

— Chiar aşa.

— Credeţi că acesta mă va ajuta?

— Dacă nu o va face, cine-i va plăti armele? remarcă yemenitul.

Urmă un moment de tăcere Oswald Byrnes îşi şterse ochelarii şi spuse cu o voce măsurată:

— Cred că ideea asta este bună. Ce credeţi?

Desigur, nu el urma să se aventureze în deşert cu ucigaşii pe urmele sale şi cu nici un fel de mijloc de apărare... Ce avea să se întâmple dacă oamenii şeicului ajungeau cu întârziere? Malko nu se putea plimba la nesfârşit în deşert. Şi dacă se rătăcea? Habar n-avea câte se mai puteau întâmpla. Cei din CIA îl considerau bun de tăvăleală, doar nu era american...

Zaghlool Mokha insistă:

— Maşina asta este nou-nouţă şi nu veţi face nici o pană, iar amicul meu, Hafez El Ragheb va fi prezent la întâlnire. Sunt sigur de asta. *Inch Allah.*

În faţa lipsei de entuziasm a lui Malko. El adăugă:

— De altfel, o să am grijă să strecor o armă în maşină sub bancheta din spate, cu muniţii cu tot. Sunt sigur că nu veţi avea nevoie de ea. Maşina va fi chiar azi în parchingul hotelului de la ora zece seara, cu rezervorul plin. Dacă aş şti că vă paşte vreun pericol, nu v-aş încredinţa o maşină ce costă peste patruzeci de mii de dolari...

Oswald Byrnes interveni:

— Cum, necum, noi avem absolută nevoie de aceste arme. Ali Nasser soseşte peste patru zile. Adică sâmbătă. Dacă nu facem rost de arme ne pierdem credibilitatea.

— Şi cu Mandy Brown cum rămâne? întrebă Malko.

— Ea se află sub protecţia mea. Se grăbi să spună Zaghlool. Tocmai am făcut cunoştinţă cu ea. Este o femeie încântătoare, pe gustul meu. Nimeni nu-i va clinti nici un fir de păr. Fie ca Allah să o protejeze.

Malko nu ştia cum să scape de capcana în care îl împingeau cei mai buni prieteni ai săi, cu cele mai bune intenţii din lume... El se uită la ceasul Seiko Quartz şi zise:

— Trebuie să mă odihnesc.

Zaghlool Mokha îl conduse până la poarta din fier. O maşină staţiona ceva mai departe, cu farurile stinse. Bătrânul yemenit zâmbi şi-i şopti cu maliţiozitate:

— Iată-i acolo, vă aşteaptă. Nu vă temeţi. Sunt sigur că vă veţi distra pe cinste.

Uşor de zis când era vorba de pielea altuia…

Când Malko demară, cealaltă maşină se puse imediat în mişcare şi-l urmări până în parchingul hotelului *Taj Sheba.*

Când ajunse în camera sa. Malko se gândi la focoasa Mandy care se afla la doi kilometri distanţă de el. Cel puţin, scăpase o vreme de căpitanul Sharjaq… Ce caraghios era totul! Puse ceasul să-l trezească la ora cinci şi încercă să adoarmă.

*

* *

Land Cruiser-ul alb atacă panta abruptă care înconjura monumentul dedicat lucrătorilor chinezi morţi în timpul construirii şoselei chinezeşti. Curând, reuşi să se ridice deasupra stratului gros de ceaţă ce acoperea Sanaa.

Malko privi în oglinda retrovizoare: o altă Toyota Land Cruiser bej îl urmărea acum! La bordul ei se aflau şase inşi.

El apăsă uşor pe accelerator şi în ciuda urcuşului, maşina ţâşni. Într-adevăr, era o bombă…

De sub bancheta din spate, se zărea capătul unei arme Kalaşnikov. Înfăşurată într-o bucată de pânză. Malko aruncă o privire spre oglinda retrovizoare. Urmăritorii săi făceau eforturi disperate să nu-l piardă din ochi.

Dacă nu-i mai apăreau alte capcane, putea să-şi facă treaba în linişte. În afară de câteva camioane, nu e mai vedea nici un alt vehicul. El depăşi primul baraj în zece secunde cu ajutorul unei legături de qat şi se avântă pe drumul sinuos ce ducea către platoul ce domina oraşul Sanaa, printre satele cu case mici ca nişte cuburi albe. Din când în când, drumul îi era tăiat de cămile ce cărau apa, sau de lucrători ce foloseau încă rudimentarele căruţe, de acum o mie de ani.

Din când în când, testa puterea superbului turbo care reacţiona imediat. Rezervorul plin îi asigura o autonomie pe

patru sute de kilometri, iar Mareeb se afla la o distanţă de numai o sută treizeci şi cinci. Până ajunse la prima serpentină, drumul fu destul de monoton. Peisajul se schimbă brusc. Era de o frumuseţe impresionantă. Un fel de amestec între Afganistan şi Munţii Stâncoşi. Cu falii enorme şi stânci ascuţite fără nici o urmă de vegetaţie. În spatele lui, Land Cruiser-ul îşi dădea duhul. Într-un loc de o asemenea sălbăticie, se putea întâmpla orice. Malko conducea cu toate simţurile în alertă, amintindu-şi de ambuscada cu cisterna. Nu se întâmplă însă nimic.

După un viraj, în faţa sa apăru un peisaj dezolant, ars de soare, un platou cu câteva cratere de bazalt ce semănau cu nişte furuncule uriaşe. Era locul ideal pentru o capcană…

Cealaltă Toyota începu să se apropie. Malko aşteptă puţin, apoi acceleră niţel. Distanţa dintre cele două vehicule se mări din nou. Curând avu un kilometru avans. Deja şoseaua se întindea în linie dreaptă către orizont. Un camion îl depăşi cu un huruit asurzitor. Ceva mai târziu, auzi un pocnet surd ca şi cum ar fi explodat un pneu.

Malko se răsuci şi observă cum ocupanţii Land Cruiser-ului trăgeau în el cu arme Kalaşnikov!

În mod instinctiv, el apăsă pe pedala de acceleraţie şi imediat distanţa dintre cele două maşini se mări simţitor. Nu era cazul să-şi piardă cumpătul. Singurul risc era ca urmăritorii să-l aştepte undeva până va face cale întoarsă şi să-l atace în clipa în care nu va fi nimeni care să-l apere…

Malko scoase Kalaşnikovul de sub bancheta din spate şi îl puse alături de el. Era mai bine decât nimic.

Curând fu obligat să frâneze. O camionetă ce rula în faţa sa îi tăie calea. Aceasta transporta o cămilă plină de demnitate. Afară era o căldură insuportabilă. Din fericire, palatul său pe roţi era prevăzut cu aer condiţionat. El ajunse în Rub Al Khali. Marele deşert saudit care se întindea până în Irak. Nelocuit cu excepţia caravanelor de contrabandişti. Acum, celălalt Land Cruiser era din nou aproape.

Malko depăşi un taxi liber, hotărât să menţină distanţa… Urmăritorii săi îl credeau mort de frică. Nu aveau idee ce căuta el în Mareeb. Altfel nu s-ar fi aventurat în gura lupului… Mai erau trei sferturi de oră de drum.

Vârtejuri de praf se ridicau în mijlocul deşertului şi câţiva vulturi zburau dând târcoale deasupra leşului unui animal.

*

* *

La postul de control de la intrarea în Mareeb se afla un soldat cu caschetă rusească. El se apropie de Malko şi latră:

— *Waraj*[29].

Malko îi întinse autorizaţia împreună cu o legătura de qat. Soldatul îi adresă un zâmbet radios.

— *Taub*[30].

Maşina urmăritorilor era la trei sute de metri. Malko trecu pe lângă un aeroport ale cărui utilităţi se rezumau la o cabană amărâtă din lemn şi un rudimentar indicator pentru direcţia vântului.

Un aparat vechi DC3 staţiona acolo, în apropiere de o baterie de rachete sol-aer care ar fi servit în eventualitatea unui atac din partea Yemenului de Sud.

Malko făcu ochii mari: vizibilitatea lăsa mult de dorit. O lumină crudă şi gălbuie scălda contururile reliefului. În stânga, destul de departe, pe vârful unei coline, se ridica un fel de castel de nisip în ruine, detaşându-se de culoarea gălbuie a deşertului.

În dreapta, se întrezăreau siluetele unui oraş modern cu benzinării, magazine şi case de locuit şi chiar cu un hotel Totul, în mijlocul deşertului, Malko depăşi un grup de cămile. Era la o sută de kilometri distanţă de Sanaa şi părea a fi într-o altă lume. Toţi bărbaţii purtau puşti, cartuşiere şi la brâu aveau câte o enormă *jambia* ce atârna obscen în mijlocul pântecelui.

Dintr-o dată maşina începu să se hurduce. Şoseaua asfaltată se terminase. Ceva mai la dreapta, norii de praf se risipeau către fundul văii. Vehiculele se deplasau pe un drum care încă nu se distingea. Pătrunse pe el şi, după scurt timp, vira la dreapta, potrivit instrucţiunilor lui Mokha.

Urmăritorii lui erau încă la trei sute de metri în urmă. El simţi o strângere de inimă. De astă-dată, zarurile erau aruncate. Trecuse deja de Mareeb şi intra adânc în deşert,

[29] Permisul de trecere, (n.a.).

[30] Este în regulă, (n.a.).

fără nici un alt ajutor posibil decât cel al şeicului şi a oamenilor acestuia. Iar punctualitatea nu era punctul forte al yemeniţilor…

Şoseaua deveni din nou excelentă şi Land Cruiser-ul părea că zboară… Schimbă din nou drumul şi maşina începu din nou să se hurduce. Peste tot erau gropi şi ridicături. Un ditamai camionul trecu pe lângă el. De trei ori mai înalt decât maşina, zdrăngănind din toate încheieturile.

Cât vedeai cu ochii erau doar liniile ondulate ale deşertului, încununate de crestele întunecate ale munţilor, printre care şerpuiau câteva şosele. Intrase deja în Rub Al Khali, un sat fără locuitori şi fără drumuri. Singurele căi de acces erau potecile bătute de către contrabandişti. În oglinda retrovizoare zări norul de praf stârnit de maşina urmăritorilor săi şi brusc se simţi foarte singur.

*

* *

După vreo cinci kilometri, şoseaua cotea într-un unghi aproape drept, aşa cum îi spusese bătrânul yemenit. Malko acceleră iar, imitat de urmăritorii săi. Deja nu se mai zărea Mareeb-ul ascuns după dunele de nisip. El începu să scruteze terenul din stânga sa căutând faimoasele coloane ale templului din Bilkis. Tot ce văzu erau câteva colibe părăsite.

Din fericire, cu toate patru roţi motrice. Toyota făcea să zboare pietrele fără probleme. Parcurse astfel încă cinci kilometri fără să vadă pe altcineva în afară de un singur trecător ce făcea autostopul. Era un nomad care mergea Dumnezeu ştia unde. Brusc, de după coama unei dune, se zări o siluetă de un galben ceva mai închis. Aceasta apărea şi dispărea în funcţie de unduirile drumului.

Nu mai exista nici o îndoială. Ajunsese la templul din Bilkis. Unde era însă şoseaua?

Neliniştit, Malko se uită atent de jur împrejur. Urmăritorii se apropiau! Vehiculul lor, ceva mai uşor, cât şi experienţa şoferului pe acest tip de teren îi avantaja. Oricum, lunga urmărire îi făcea să-şi piardă răbdarea.

Unul dintre urmăritori era aplecat peste fereastra lăsată în jos, încercând să îndrepte către Malko kalaşnikovul. Din

cauza hurducăturilor maşinii nu putea să ochească uşor. Malko calcă iar pedala de acceleraţie, iar maşina se distanţă repede de încăpăţânaţii urmăritori.

Malko scruta cu disperate zarea Nu putea merge la infinit pe acel drum! Nu se vedea nici o răscruce şi nici un sat. Iar de alte vehicule, nici pomeneală.

Brusc, în faţa sa apăru un mastodont! Era un camion roşu, lung de patru metri, ce ocupa toată lăţimea drumului, ce venea probabil de la vreun câmp petrolier. Venea direct spre el.

Malko începu să semnalizeze cu farurile, dar celălalt înainta într-una ca şi cum nu l-ar fi văzut. Malko trase puternic de volan către dreapta, într-un huruit puternic. Land Cruiser-ul escaladă duna ce se înălţa la marginea şoselei, apoi rămase suspendat în echilibru pe muchea ei cu două roţi în aer. Camionul trecu pe lângă el ca un tunet.

Land Cruiser-ul reuşi în cele din urmă să se stabilizeze pe toate cele patru roţi, dar se împotmoli curând în nisipul afânat.

În ciuda efortului disperat al lui Malko. Maşina de lux a miliardarului yemenit reuşi cu greu să se mişte un metru. Urmăritorii se apropiau din ce în ce mai mult. Coloana vertebrală îi fu străbătută de un fior de groază. Începuse să vadă moartea cu ochii.

Capitolul XV.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul. Malko băgă maşina în marşarier, apoi, calcă pedala de acceleraţie încercând să nu se mai gândească.

În caroseria maşinii se izbeau gloanţele adversarilor. Acum tirul acestora devenise mai precis. Land Cruiser-ul tremura din cauza motorului său puternic şi de sub roţi zbura un nor gros de nisip. Malko acceleră în mod progresiv şi dintr-o dată uriaşa maşină reuşi să se urnească din punctul mort şi porni! Violenţa cu care se smulse din nisip fu atât de mare, încât bara de protecţie din spate se izbi nişte pietre cu un zgomot înspăimântător, iar motorul se opri!

Celălalt Land Cruiser era acum la o sută de metri distanţă, apropiindu-se încet, în echilibru, pe crestele făgaşelor lăsate în urma lui Malko. Fiind o maşină mai uşoară, putea trece pe unde se împotmolise acesta. Ţăcănitul surd al Kalaşnikovului răsună iar şi un glonţ ricoşa în tabla acoperişului cu un ţiuit sinistru.

Cu mâinile umede, Malko porni demarorul şi motorul hurui. Maşina porni în viteza întâi de-a lungul dunei. Curând, luă viteză. Partea proastă era că se afla destul de departe de şosea. Nu se punea problema să mai escaladeze zidul nisipos, căci s-ar fi împotmolit din nou. Adversarii săi se confruntau şi ei cu aceeaşi problemă şi asta era singura lui consolare.

Malko clipi din ochi, undeva, în spaţiul dezolant din faţa lui, îl aşteptau şeicul Al Ragheb cu oamenii lui. Realitatea era însă cu mult mai dură. El putea trece pe lângă ei fără să-l zărească.

Din cauza denivelărilor mari ale terenului. Parcurse cu privirea imensitatea oceanului galben. Deşi maşina miliardarului biruia multe obstacole, nu era totuşi un tanc. El ocoli o falie în care s-ar fi scufundat fără putinţă de scăpare...

Templul din Bilkis dispăruse, înghiţit de valurile de nisip

şi nu mai exista nici un punct de reper în afară de munţii îndepărtaţi. Nu se vedea nici o urmă din faimosul drum descris de Mokha. Malko se resemna să-şi continue drumul în linie dreaptă, obţinând maximum de avans faţă de urmăritorii săi. Din nefericire, Land Cruiser-ul alb putea fi reperat cu uşurinţă de la distanţă.

El îşi şterse sudoarea ce-i şiroia pe frunte. Era hurducat îngrozitor, obligat să meargă în zigzag ca să evite pietre uriaşe sau falii de netrecut.

Dintr-o dată, în dreapta sa zări un nor uriaş de praf. Era produs de vehicule. El se îndreptă imediat în direcţia lor. Ori era vorba de oamenii şeicului, ori de nişte străini cărora putea să le ceară ajutor.

El trecu peste o creastă de nisip. În spatele ei apăru o râpă cu margini abrupte! Era imposibil să o depăşească. Fu obligat să o ocolească şi opri din nou. Celălalt vehicul se apropia... Neputând să-l mai evite, sări din maşină luând cu el Kalaşnikovul şi sacul cu cele două încărcătoare.

Când urmăritorii văzură că maşina sa este împotmolită, se opriră la o sută de metri distanţă. Cinci bărbaţi coborâră unul câte unul. Înarmaţi cu puşti şi se răsfirară pentru al încercui.

Malko trase o rafală scurtă în direcţia lor. Obligându-i să se arunce la sol Din nefericire, rezerva sa de muniţii era limitată... Era o pradă uşoară. Unul dintre agresori se ridică şi se avântă spre el Malko trase câteva focuri, iar bărbatul se prăbuşi între pietre şi râmase nemişcat Rămăseseră doar patru... în acest colţ pierdut de lume nimeni nu avea cum să audă împuşcăturile... Zona din jurul Mareebului era în mâinile unor triburi greu de controlat.

Armata nu se amesteca niciodată în certurile dintre ele. În urmă cu douăzeci de ani. Pentru a parcurge drumul dintre Sanaa şi Mareeb. Era nevoie de opt zile.

*

* *

Ghemuit lângă caroseria fierbinte a maşinii, Malko îşi observa adversarii. El ridică puţin capul şi inima începu să-i bată mai repede.

Coloanele de praf pe care le observase ceva mai

devreme se apropiau. Acum putea distinge uşor opt vehicule ce veneau înspre locul în care se afla el.

Adversarii nu păreau defel îngrijoraţi. Se auzi o rafală şi aripa superbului automobil fu găurită de două proiectile. Malko ripostă golind încărcătorul. Ucigaşii, ascunşi după nişte stânci, păreau că se confundă cu ocrul deşertului... El puse în puşcă un nou încărcător, nescăpând din ochi pe cel mai apropiat agresor ce stătea ascuns după un tufiş de spini.

Un vânt violent se stârni din senin şi ridică o coloană de nisip, înaltă de câţiva metri. Ea înainta într-un vârtej galben. Spre marea sa surpriză, Malko văzu cum adversarii săi o iau la goană ferindu-se din calea ei!

Nu îşi revenise încă din surpriză când văzu cum coloana vehiculelor se separă în două: patru înaintau spre el, iar celelalte patru încercau să iasă în spatele urmăritorilor săi.

Vehiculele Toyota cu încărcătură grea se deplasau cu dificultate pe solul accidentat. În fiecare cabină erau înghesuiţi ca sardelele către patru oameni. Spatele maşinilor era ocupat de lăzi din lemn şi canistre pentru benzină.

Deşi ferestrele erau deschise, căldura era sufocantă iar ocupanţii îşi protejau chipurile cu capetele turbanelor. Împotriva nisipului ce se infiltra pretutindeni.

Un braţ apăru pe fereastra primului camion şi făcu nişte semne cabalistice pentru şoferii camioanelor din spate.

— *Malesh....* Mormăi bărbatul de la volan mestecând ghemotocul din frunze de qat.

*

* *

Malko se răsuci: un grup de vreo doisprezece inşi alergau spre el traversând râpa. Toţi erau înarmaţi. În fruntea lor era şeicul Al Ragheb cu veşmântul albastru deschis şi teaca *jambei* verde. Bătrânul yemenit ajunse în dreptul lui gâfâind din greu, în vreme ce suita sa trăgea către urmăritorii lui Malko.

— *Salam aleykum!*

— *Aleykum salam!*

În ciuda schimburilor de focuri din jurul lor, chipul ridat al

şeicului era perfect calm!

— Cine sunt aceşti oameni? Te căutăm de câteva ore..., făcu şeicul.

— Nu am reuşit să găsesc ultimul drum, spuse Malko. Oamenii aceia mă urmăresc încă din Sanaa.

— Allah i-a adus până aici ca să-i piară, făcu Al Ragheb. Ai adus banii?

— Da...

Şeicul dădu nişte ordine scurte cu un glas gutural. Oamenii săi se apropiară neîncetând să tragă. Unul dintre adversari căzu mort, cu craniul spulberat de un glonţ. Ceilalţi trei se urcară în maşina lor care începu să se îndepărteze.

— Vor să fugă! strigă Malko.

— Nu vor reuşi! Priviţi! zise şeicul.

Celelalte camioane veneau din sens opus şi curând tăiară calea fugarilor. Oamenii şeicului săriră din cabine şi înconjurară maşina. Unul sări pe acoperişul ei şi, vârând mâna pe fereastra deschisă, îşi goli încărcătorul la întâmplare în ocupanţii maşinii.

Doi supravieţuitori încercară să scape sărind în acelaşi timp. Unul fu imediat dezarmat şi Malko zări strălucirea tăişului unui pumnal, iar omul se prăbuşi în nisip cu gâtul tăiat.

Ultimul adversar alerga în zigzag urlând cât îl ţineau plămânii.

— Îl vreau viu! strigă Malko Trebuie să aflu cine l-a trimis. Şeicul dădu un ordin scurt.

Era prea târziu, ultimul supravieţuitor fusese deja secerat de jambia unui războinic.

Şeicul îl prinse pe Malko pe după umeri şi îl întrebă cu un glas lipsit de emoţie:

— Unde sunt banii?

— În maşina mea.

Malko scoase din maşină sacul plin cu teancurile de bancnote. Doi yemeniţi se apucară să numere banii sub ochiul vigilent al şeicului. Vântul sufla acum cu putere ridicând nori de nisip. Unul dintre supuşi verifică motorul Land Cruiser-ului alb şi îl puse în mişcare. Restul oamenilor,

înarmaţi până în dinţi, discutau cu animozitate între ei.

Un ins mititel cu turban verde se apropie de Malko cu un zâmbet radios pe chip şi depuse înaintea acestuia două obiecte învelite în batiste.

— Ce-s acestea? făcu mirat Malko.

— Arma şi urechile duşmanului pe care l-ai ucis, îi explică şeicul Al Ragheb. Acum îţi aparţin…

Era clar că oamenii aceştia ştiau să trăiască… Malko privi cu dezgust cartilagiile sângerânde şi întinse arma războinicului.

— El are mai multă nevoie de ea decât mine… Yemenitul luă mirat arma şi îl îmbrăţişa pe Malko după ce-i sărută mâna. Apoi, cu un gest dispreţuitor, aruncă urechile în nisip.

— Când armata egipteană a năvălit în Yemen, oamenii mei şi-au făcut zeci de coliere cu urechile duşmanilor. Din păcate, nu au rezistat mult.

Malko privi în jurul său. Cadavrele fuseseră mutilate şi pumnalele şi puştile cu muniţiile, recuperate. Micul şeic se ridică în picioare zicând:

— Morţii nu au nevoie de arme. Cele transportate de noi sunt de-acum ale tale Ce vei face în continuare?

— În primul rând aş vrea să le văd, făcu Malko.

Şeicul nu se formaliza. Ei se îndreptară către unul dintre camioane, iar oamenii şeicului ridicară prelata, descoperind lăzile pline cu arme. Cu vârful unei *jambia* fu deschis capacul unei lăzi.

Puşti nou-nouţe Kalaşnikov erau împachetate încă în ambalaj.

— Sunt frumoase, nu? făcu şeicul cu un glas de îndrăgostit.

— Superbe, îl aprobă Malko. De unde vin?

Yemenitul făcu un gest evaziv.

— Deşertul este imens şi, dacă ştii bine drumurile, poţi ajunge departe. Eşti satisfăcut acum?

— Da.

— Unde vom merge acum?

— Trebuie să mă întâlnesc cu persoana care va prelua armele lângă vechiul Mareeb.

— Voi veni şi eu cu tine, spuse şeicul. Altfel s-ar putea ca

oamenii mei să nu reziste tentaţiei.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mă tem că ar putea să-ţi taie beregata ca să-ţi ia maşina şi armele. Eşti singur şi, pe deasupra, mai eşti şi necredincios. Păcatul lor în ochii lui Allah nu ar fi prea mare… Dar tu te afli sub protecţia prietenului meu, Zaghlool Mokha, fie ca Allah să-l apere.

Cele opt camioane se regrupară, iar convoiul se puse în mişcare, cu Land Cruiser-ul alb condus de Malko în frunte şi cu cel al asasinilor în coadă.

Cele cinci cadavre zăceau pe terenul stâncos. Şeicul nu le mai dădu nici o atenţie, ghidându-l pe Malko pe o şosea aproape invizibilă.

În cele din urmă ajunseră în faţa celor cinci coloane ale templului Bilkis. Atunci Malko înţelese de ce nu îl văzuse mai devreme.

În faţa acestuia, nisipul formase o mică dună ce ascundea drumul.

Deodată, în dreapta lor se ridică o enormă coloană de praf. Hafez Al Ragheb spuse ceva printre dinţi.

— Ceva mai devreme, cei care mă urmăreau au luat-o la fugă din calea unui astfel de vârtej, spuse Malko. Oare de ce?

— Pentru că este vorba de demonul Djin, explică şeicul cu seriozitate în glas. A venit după sufletele lor. Dacă cineva trece printr-un asemenea vârtej, ştie că va muri curând Accelerează, nu vreau să ne prindă din urmă.

Malko acceleră, iar convoiul îl urmă… îşi dădea seama că nimerise în urmă cu câteva secole.

Curând ajunseră la şoseaua ce unea vechiul Mareeb cu barajul aflat în construcţie. Un Range Rover al armatei trecu pe lângă ei.

— Nu există riscul ca să fim arestaţi de militari?

Şeicul spuse cu dispreţ:

— Militarii nu se agaţă de noi. Le este frică de revolta triburilor.

Malko vira la dreapta. Spera din tot sufletul ca trimisul lui Ali Nasser să fie la locul de întâlnire. Nu ştia cum ar fi reuşit să se întoarcă în Sanaa cu câteva tone de armament…

Vechiul oraş Mareeb semăna cu un uriaş castel din nisip pe trei sferturi ruinat. Colina era acoperită cu case din piatră şi chirpici, dărăpănate, fără formă, cu mari spărturi. O duhoare oribilă învăluia oraşul, din cauza gunoaielor aruncate la întâmplare oriunde vedeai cu ochii. În inima oraşului se afla un tanc sovietic T34, vestigiu al luptelor purtate între egipteni şi triburile de acolo în timpul războiului civil. Un bărbat stătea ghemuit în faţa tancului.

— Cred că este omul nostru, făcu Malko vesel.

Însoţit de şeic. El se îndreptă spre bărbatul ce aştepta acolo. Cei doi yemeniţi schimbară câteva cuvinte în limba lor. Iar trimisul lui Ali Nasser se urcă în Land Cruiser-ul alb.

Şeicul îi spuse lui Malko arătând cu mâna spre tanc.

— Ştii, în timpul Revoluţiei, nu aveam arme antitanc! Atunci oamenii mei se apropiau pe jos şi vârau pietre în ţevile de eşapament. Astfel se opreau motoarele. Nu le mai rămânea decât să se urce pe tanc şi să aştepte ca egiptenii să iasă la lumină... Dacă nu, le dădeau foc. Munţii noştri sunt plini de asemenea tancuri cu care se joacă acum copiii...

Înaintau acum în mare viteză pe şoseaua asfaltată ce ducea la barajul destinat să înlocuiască vechea construcţie a reginei din Saba.

Trimisul lui Ali Nasser îi conduse până la o şosea excelentă. Depăşeau o mulţime de camioane ce lucrau pentru baraj şi ajunseră în cele din urmă la o carieră imensă.

În fundul carierei aştepta un camion.

Din el coborâră vreo şase bărbaţi care începură să efectueze transbordarea lăzilor sub supravegherea echipei şeicului. În mai puţin de o oră. Toate lăzile erau în camion...

Oamenii lui Ali Nasser turnară pământ deasupra încărcăturii mascând-o complet.

Curând, camionul luă drumul spre munţi, străbătând deşertul pe şoselele invizibile.

Micul şeic îl îmbrăţişa pe Malko.

— Allah să fie cu tine!

Unul dintre oamenii lui Hafez Al Ragheb înainta şi ţinu un mic discurs tradus imediat de şeic.

— Îţi mulţumeşte pentru frumoasa maşină şi pentru armele pe care le-ai permis să le ia astăzi. Îţi urează să fii victorios în luptele următoare. Vrea să ştii că vei fi oricând bine venit în teritoriile tribului nostru…

Malko le mulţumi, iar Toyotele se puseră în mişcare. După această incursiune în Evul Mediu, trebuia să se întoarcă în secolul douăzeci şi să înfrunte problemele sale.

El regăsi şoseaua asfaltată cu un amestec de uşurare şi nelinişte. Trecuse prin clipe de coşmar. Desigur, nu putea fi acuzat de crimă, dar dispariţia celor şase bărbaţi trimişi după el ca să-l ucidă nu putea trece neobservată…

El trecu de punctul de control cu ajutorul ultimei legături de qat. Apoi îşi consultă ceasul Seiko-Quartz.

Gândul la cadavrele părăsite în mijlocul deşertului îi provoca o senzaţie de rău fizic.

El trebuia să zacă acum acolo, în Rub Al Khali.

Oare ce se mai petrecuse în Sanaa în timpul absenţei sale?

Capitolul XVI.

Răsturnat într-un imens fotoliu din holul hotelului, Yehia Sharjaq pândea uşa turnantă de la intrarea în *Sheraton.* O gheară îi strângea stomacul. Fusese obligat să meargă la biroul său şi, în acest timp, Rolls Royce-ul lui Zaghlool Mokha venise să o ia pe Mandy Brown. Pentru a doua oară în două zile... îndată ce căpitanul descoperise escapada, se repezi la telefon şi-l sună pe Nabil El Khouri, copleşindu-l cu cele mai groaznice ocări.

Libanezul începu să se dezvinovăţească spunând că bătrânul miliardar care se plictisea de moarte dorise să o distreze niţel pe tânăra femeie.

Yehia ştia prea bine că nu putea să spună „nu" unui bărbat ca Mokha. Era totuşi un bătrân cu un picior în groapă, nevolnic şi senil. Tot ce voia acesta era să-şi clătească niţel ochii cu spectacolul acelei frumuseţi exotice.

— Vei vedea că se va reîntoarce la tine mai drăgăstoasă ca la început, trebuie numai să ai răbdare, îl consolă Nabil.

Sharjaq nu putu să mai insiste. Chiar în dimineaţa aceea, libanezul îi împrumutase enorma sumă de două sute cincizeci de mii de riali, cu care să acopere ultima datorie contractată în ajun faţă de bijuterii de pe Nasser Road...

Deasemenea îi promisese că-i va mai împrumuta trei sute cincizeci de mii de riali a doua zi dimineaţa, bineînţeles cu 10% dobândă, normală pentru o sumă atât de mare.

Trebuia neapărat să găsească un mijloc de rezolvare a acestei probleme, dar acum era mai important să-şi repete că nu poate fi gelos pe un bătrân, căci gelozia îi sfâşia inima.

Îi veneau în minte toate poveştile ce circulau în Sanaa despre virilitatea bătrânului miliardar. Se spunea că are o turmă de cămile şi că zilnic bea laptele muls de la ele, care-i dădea forţa unui bărbat de douăzeci de ani şi puterea de a le satisface pe toate cele optzeci de soţii legitime...

Lăsând la o parte exagerarea orientală, situaţia era extrem de neliniştitoare...

De îndată ce îi trecuse primul acces de furie, Sharjaq dăduse fuga în Nasser Road ca să cumpere un superb colier de aur cu banii rămaşi din al doilea împrumut al lui Nabil. Spera să o cucerească definitiv pe Mandy Brown cu acest ultim dar.

El tresări: cineva intră pe uşa turnantă. Din nefericire, era doar un japonez echipat cu o mulţime de aparate de fotografiat.

Pipăi colierul pus în fundul buzunarului. Încercând să se convingă singur că un cadou atât de preţios o va lega definitiv pe Mandy de el. În ciuda acestui fapt, gândurile negre îl hăituiau din ce în ce mai râu. În plus, simţea o dorinţă irezistibilă de a se înfrupta din trupul tandru al lui Mandy Brown. Îşi zise că dacă aceasta nu se întoarce într-o oră, va merge după ea.

În ajun, femeia îi râsese în nas când îl văzuse gelos.

— Mokha este un babalâc dezgustător. Nu aş face niciodată dragoste cu el.

O crezuse, dar nu izbutea să alunge suferinţa. În ciuda machismului lor, yemeniţii erau foarte naivi în privinţa femeilor...

El îşi aprinse o ţigară ca să se calmeze. Apariţia acestei făpturi de vis în viaţa lui îl transformase total. Devenise nebun. Nu pomenise nimic nimănui, nici măcar superiorului său, colonelul Bazară.

De altfel, acesta avea acum alte griji pe cap. Nu ar fi apreciat faptul că subordonatul lui nu-şi consacră tot timpul pentru îndeplinirea proiectului lor. Într-adevăr, Yehia Sharjaq nu mai avea decât o singură grijă: cum să o cucerească definitiv pe tânăra americancă.

*

* *

Mandy Brown se privi în oglindă şi izbucni într-un hohot de râs: Zaghlool Mokha îi ceruse să se îmbrace în straie yemenite!

Cu o rochie din mătase de cea mai bună calitate, albastră cu flori roz, un marmuk minunat brodat, sandale aurite, coliere de coral, argint şi chihlimbar. Latifa, sculpturala sa secretară, o ajutase să se îmbrace, într-o cameră ocupată

de un imens pat Tiffani cu semnătura Romeo, acoperit cu o cuvertură de vizon alb. O muzică diafană se auzea în surdină mângâind urechile, într-un mobilier Espace negru lăcuit, se afla un sofisticat sistem audio-video Akai. Bătrânul yemenit aştepta în *qat-room.* Cele două femei intrară acolo iar el scoase o exclamaţie admirativă:

— *Wonderful! Wonderful!*

El puse o casetă cu muzică de dans arabă şi destupă o sticlă de şampanie Dom Perignon. În încăpere plutea un parfum suav de iasomie. Mandy. Care la început se simţise destul de încurcată, acum se amuza copios... Ea se aşează pe perne între Latifa şi Zaghlool şi îşi goli cupa cu şampanie...

Atunci bătrânul vârî mâna pe sub perne şi scoase de acolo un bogat colier din sfere de aur minunat cizelate şi, cu un gest solemn, îl puse în juriul gâtului lui Mandy.

— Acest colier va pune mai bine în valoare frumuseţea ta, spuse el.

Hotărât lucru, Yemenul era o ţară frumoasă...

Ea îl sărută pe barba căruntă şi mătăsoasă. Latifa îl sărută şi ea, apoi goliră sticla cu şampanie. Mokha îi spuse ceva în arabă Latifei, care pufni în râs.

— Ce ţi-a spus? o întreba Mandy căreia îi luceau acum ochii.

— Vreau ca să danseze, îi explică bătrânul.

— A, da?

Mandy o luă pe Latifa de mână şi o forţă să se ridice în picioare. Tânăra yemenită începu să-şi onduleze trupul lent. Uitându-se fix în ochii lui Mandy. Apoi, ea îşi scoase bluza de mătase.

Avea sânii enormi şi duri, disproporţionaţi faţă de trupul graţios, cu şoldurile mici. Mameloanele erau ornate cu nişte motive imprimate cu khol. Încetul cu încetul, dansul ei deveni senzual. Yemenita mima actul sexual, iar Mandy simţi un val de căldură în pântece. Cu ochii pe jumătate închişi. Zaghlool privea cele două femei... Părea lipsit de orice emoţie.

Când caseta se termină, Latifa se lăsă pe perne, lipindu-se de Mandy. Corpul ei era parfumat şi cald.

Mandy simţi iar un val de căldură prin tot trupul. Latifa se freca de ea cu o mimică fără nici un fel de echivoc. Bătrânul părea că doarme.

Latifa îşi schimbă poziţia. Ea se întinse ca o pisică leneşă, scoţând în evidenţă sânii voluptuoşi şi, cu un surâs plin de înţelesuri, se lipi de trupul lui Mandy, care era din ce mai tulburată.

În cele din urmă, yemenita se aşeză călare pe genunchiul ei şi începu să se legene înainte şi înapoi şi să-i mângâie sânii acoperiţi de mătasea rochiei, în timp ce murmura:

— Habiba, habiba[31]*...*

Latifa începu să respire mai iute, apoi atinse buzele lui Mandy fără să înceteze manejul. Mokha deschisese ochii şi privea cele două femei. Schimbă caseta şi se reaşeză între perne.

Cu un gest îndrăzneţ, Latifa apucă mâna lui Mandy şi o puse între pulpele ei, strângând-o ca într-un cleşte. Ea puse mâna pe pântecele lui Mandy care era bine ameţită din cauza şampaniei.

Latifa părea bine antrenată în astfel de joacă pentru că degetele ei vădeau o abilitate admirabilă. Mandy simţi cum se topeşte, savurând acea mângâiere blândă, mai ales după ce simţise pe pielea ei atacul devastator al căpitanului Sharjaq.

Ea se lăsă fără regrete în voia plăcerii.

Mâinile yemenitei îi mângâiau corpul ciupindu-i sfârcurile sânilor şi stârnind fiecare nerv. Mandy simţi atunci că ajunge la orgasm. Uitase aproape total de Zaghlool Mokha.

Brusc simţi cum un trup se lipeşte de spatele ei şi cum este străpunsă de un drug arzător. Ea se încorda în mod instinctiv.

Bătrânul yemenit o luase prin surprindere. Latifa continua să-i mângâie sânii. În timp ce Zaghlool Mokha o prinse cu amândouă mâinile de şolduri şi începu să o sondeze, respirând sacadat.

Totul dură foarte puţin timp. El explodă repede, apoi se retrase fără să spună vreun cuvânt.

Mandy Brown nu îndrăznea să se mai mişte, aflată încă

[31] Draga mea, draga mea (n.a.).

sub şocul orgasmului precedent. Un gând îi străbătu mintea. Niciodată nu avusese un amant atât de bătrân... Când se întoarse, bătrânul yemenit dispăruse.

*

* *

Căpitanul Sharjaq scoase un strigăt de bucurie când văzu apărând luxosul Rolls Royce verde al lui Mokha. Mandy Brown trecu prin uşa turnantă cu mersul ei majestuos şi se îndreptă către recepţie. Yehia Sharjaq sări să-i taie calea şi o prinse de braţ. În ochi ardea flacăra geloziei.

— Ce ai făcut până acum?

Mandy Brown se degajă brusc spunând cu o voce rece şi tăioasă:

— Lasă, te rog, apucăturile astea de mitocan!

Ea îşi luă cheia de la recepţie şi îi întoarse spatele. Sharjaq simţi cum i se topeşte toată furia.

— Iartă-mă! Iartă-mă, te rog! Jur că m-ai înnebunit! Te aştept de ore întregi.

Americanca îşi aminti la timp că venise în Yemen ca să îndeplinească o misiune importantă. Privirea i se îmblânzi şi spuse cu o voce mângâietoare:

— Într-adevăr eşti nebun, *habibi*! M-am amuzat probând tot felul de rochii cu Latifa, secretara lui Mokha, în timp ce acesta dormea dus. Cum de ai crezut că aş putea să las un moşneag să mă atingă când am un bărbat ca tine?

Ascensorul sosi şi ei se urcară. Imediat, Mandy se lipi de Sharjaq. Care simţi că i se taie picioarele. Fără să mai aştepte o clipă, el se repezi la Mandy şi începu să o strângă în braţe şi să-i frământe trupul.

Mandy acceptă resemnată. Întâlnirea cu Latifa îi trezise simţurile.

Nici nu intrară bine în cameră şi bărbatul o trânti pe pat. Nu-i păsa de nimeni şi de nimic. Nu mai avea răbdare să o ducă la casa de întâlniri a lui Nabil El Khouri.

Era nebun de dorinţă şi dragoste. O penetra imediat şi explodă pe neaşteptate. Nu avusese timp să-şi pună banderola pe frunte şi sudoarea îi scălda chipul încordat.

Yemenitul tremura din toţi rărunchii... El rămase înfipt în trupul femeii până la rădăcină. Nu îndrăznea să se mai

mişte, îşi realiza acum visul lui cel mai îndrăzneţ.

— Opreşte-te! Lasă-mă! gemu Mandy. Mă doare! El îi şuşoti la ureche:

— În ţara asta, doar fetiţele de doisprezece ani se vaită aşa. De altfel mie mi se pare că eşti destul de încăpătoare.

Sharjaq începu să o lucreze din ce în ce mai tare, iar ea începu să ţipe. Era o senzaţie fantastică să-l auzi pe acest bărbat strigând cuvinte de dragoste într-o limbă necunoscută până în clipa când explodă din nou cu un urlet sălbatic. Era cu totul altceva decât violul timid al bătrânului Mokha...

Ea aproape că simţi o undă de tandreţe pentru căpitan şi darurile lui nebuneşti cu care ea nu avea ce face. Ştia că visul lui nu va dura prea mult. Maşina infernală începuse numărătoarea inversă. Oare cum de nu-şi dăduse seama că este manipulat?

Era adevărată zicala ce spunea că dragostea e oarbă. Ceva mai potolit, bărbatul spuse.

— Peste câteva zile te voi duce în nord să-mi cunoşti familia. Vei vedea, este o ţară minunată.

— Aştept cu nerăbdare să o văd, spuse Mandy.

Ceva mai târziu, el îi dădu colierul care fu pus alături de cel primit de la Zaghlool Mokha, în fundul poşetei.

Mandy îşi zise că viaţa oferă multe surprize. Cele două coliere erau identice. O clipă ea se gândi să-l ia pe Sharjaq cu ea la Londra. Un astfel de etalon nu se prea putea vedea pe străzile ţărilor industrializate. Prietenele ei ar muri de ciudă şi invidie.

*

* *

Oswald Byrnes se afla încă la biroul său. Nu-şi ascunse uşurarea când îl văzu intrând pe Malko.

— *Holy cow*! Cum a fost? Aţi reuşit să recuperaţi materialul?

— Da. Totul s-a petrecut destul de bine. În afară de un mic măcel.

Americanul ascultă relatarea sa tot sorbind din eternul J&B. Era gânditor.

— Numai unul ca Bazară putea organiza o operaţiune

asemănătoare, spuse el. Nu înţeleg însă de ce ţine morţiş să vă elimine. Cele două etiopiene sunt moarte şi nu riscă nimic din partea lor. Singura explicaţie ar fi că micuţa Amabeit v-a spus ceva important fără să vă daţi seama de asta.

El îl privi pe Malko ca şi cum acesta ar fi fost purtătorul unei maladii ruşinoase.

— Nu-mi dau seama ce anume, făcu Malko. Sper că toată povestea asta să se termine. M-am săturat să fiu luat de fraier. Sper ca Bazară să nu afle niciodată ce s-a întâmplat cu oamenii lui.

— Cred că totul se derulează cum trebuie, spuse Byrnes. Prietena dumneavoastră face adevărate minuni. Sharjaq a împrumutat deja trei sute cincizeci de mii de riali de la El Khouri. Trebuie să-i restituie mâine dimineaţă. Cum va fi cu neputinţă să o facă, va trebui să înfrunte consecinţele.

— Mai ştiţi şi altceva despre Mandy Brown?

Americanul zâmbi.

— Acum trebuie să fie cu Sharjaq. Nu o scapă nici o clipă din ochi. Atâta vreme cât nu ştie rolul jucat de noi, femeia nu are de ce să teamă. Ar fi bine să mergeţi să vă odihniţi.

— Da, n-ar fi o idee rea, zise Malko.

Cum intră în camera sa. Puse lanţul de siguranţă şi propti un scaun în uşă. Apoi aşeză revolverul Tokarev pe noptieră.

Trebuia să se destindă. Ziua următoare risca să fie la fel de dificilă. Momentul în care scoţi peştele din apă este întotdeauna dificil…

*

* *

Malko tocmai băuse o cafea neagră oribil de amară după ce făcuse un duş fierbinte, când sună telefonul.

— Domnul Linge? Sunt Nabil El Khouri.

Un val de adrenalină inundă arterele lui Malko. Faptul că libanezul îl suna la hotel nu era un semn bun.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai mi-a telefonat căpitanul Sharjaq. Mi-a dat întâlnire după cum ne-am înţeles ca să-mi restituie împrumutul.

— Da. Şi ce-i cu asta?

— Doreşte să ne întâlnim în casa unui vâr de-al lui. Şeicul Mokhtar Al Kair, aflată vizavi de Ambasada Franţei.

— Atunci, mergeţi acolo.

— Da, dar el mi-a spus că a găsit banii necesari. Că vărul său care este şef de trib i-a dat în schimbul pământurilor pe care le poseda.

Malko simţi că îi cade cerul în cap. Tot planul lui se năruia. Dacă Sharjaq era solvabil, toată manipularea se ducea naibii.

Însemna că Mandy Brown se „sacrificase” degeaba şi că ei nu vor reuşi să afle ce pune la cale colonelul Bazară.

Ziua începuse rău.

Capitolul XVII.

— Ce să fac? insistă Nabil El Khouri văzând că Malko tace.

— Nu veţi putea refuza banii lui. Să sperăm că încearcă să vă înşele.

— Bine. Mă voi duce la întâlnire. După aceea voi merge la restaurant. Treceţi să mă vedeţi.

Malko era ca un leu în cuşcă, chinuit de cele mai negre gânduri. Analiza bătrânului miliardar se vădea greşită. O furie imensă îl cuprinse. Câte eforturi făcuse şi. Pentru ce? Nu era decât un singur lucru de făcut. Se hotărî să se ducă imediat la Zaghlool Mokha. Oricum, trebuia să-i restituie frumoasa lui maşină Land Cruiser. Găurită ca o strecurătoare. Cel puţin, acel plan le reuşise…

Sună de mai multe ori până ce Latifa veni să-i deschidă, învăluită în acelaşi impermeabil. De astădată. Ea îl conduse într-un salon sinistru cu scaune aranjate de-a lungul pereţilor şi cu măsuţe oribile din aramă bătută. Bătrânul yemenit îşi făcu apariţia.

— Ce s-a întâmplat? Ai avut probleme în Mareeb?

Malko îl linişti în privinţa asta şi îl puse la curent cu ultima bombă.

Bătrânul rămase tăcut timp îndelungat. Ştirea îl tulburase.

— Eu nu cred nimic. Îl cunosc pe şeicul Mokhtar. Nu i-ar împrumuta niciodată o asemenea sumă vărului său. Sharjaq la minţit pe Nabil. Poate că are de gând să-l răpească pentru a nu mai fi obligat să-l plătească.

— Mă duc imediat acolo, zise Malko.

*

* *

Căpitanul Sharjaq arbora un zâmbet radios. Stătea ţanţoş cu cămaşa descheiată pe pieptul păros, lângă uşa casei vărului său. Nabil El Khouri îi luă mâna întinsă înclinându-se servil.

— Intră, făcu Sharjaq cu o voce amabilă. Vărul meu ne aşteaptă. Vrea să-ţi dea banii personal.

Libanezul râse puţin încurcat.

— Sunt fericit că am putut să-ţi fac acest serviciu.

— Deşi eu nu sunt un om bogat, ai dovedit că eşti un prieten fidel şi curajos.

El Khouri zâmbi mieros.

— Nu am fost deloc îngrijorat. Ştiam că eşti un om de onoare…

— Allah te-a trimis în ajutorul meu, adăugă căpitanul. Mi-ai făcut un serviciu pe care nu am să-l uit niciodată.

— Fie numele lui binecuvântat, zise libanezul.

— Să intrăm, spuse căpitanul.

*

* *

Malko opri Land Cruiser-ul alb la intrarea în străduţa îngustă plină de gropi şi bălţi.

El zări drapelul francez fluturând deasupra unei clădiri. Acolo era Ambasada Franţei.

Intră cu maşina în noroiul adânc încercând să evite gropile Un soldat yemenit păzea intrarea ambasadei. Ceva mai departe staţiona Nissan-ul căpitanului Sharjaq, lângă un zid înalt.

Malko opri maşina la o oarecare distanţă apoi începu să cerceteze locurile. În faţa ambasadei era o casă veche ce părea abandonată. Chiar şi zidul grădinii era ruinat. Malko aruncă o privire printr-o spărtură. Faţada „palatului” era acoperită de schele abandonate de mult şi nici un vehicul nu staţiona prin preajmă. El se apropie de santinelă.

— Ştiţi unde este casa şeicului Mokhtar Al Kair?

Un diplomat care ieşea din ambasadă se oferi să-l lămurească.

— Este chiar aici în faţa noastră, dar nu stă nimeni în ea. Şeicul se află în nordul ţării.

Malko se uită spre uşa din lemn. Aşadar Sharjaq îl minţise pe libanez.

El deschise poarta şi pătrunse în grădina neîngrijită, plină cu copaci fructiferi, inspectă casa şi veranda plină cu tot felul de obiecte.

Nu se vedea nici picior de yemenit…

Înconjură clădirea şi descoperi o uşă întredeschisă şi atât

de joasă, încât fu obligat să se aplece mult pentru a putea pătrunde în casă.

Înăuntru era întuneric şi frig... Traversă două saloane pustii. Peste tot văzu eternele covoare şi bănci plasate de-a lungul zidurilor. Într-un colţ zăcea o narghilea înverzită. Malko se opri. Dinspre o scăriţă din partea stângă se auzi un fel de geamăt.

El scoase Tokarevul şi trase piedica.

Asta semăna cu orice, numai cu o întâlnire de afaceri, nu.

Nabil El Khouri. Legat fedeleş de mâini şi de picioare, încerca din răsputeri să tragă aer în plămâni. O funie groasă de mătase îl sugruma. Căpitanul Sharjaq îl luase prin surprindere, împingându-l în acea încăpere şi înnodându-i laţul în jurul grumazului... Libanezul îşi dăduse prea târziu seama că e vorba de o capcană. Un palat aflat în centrul oraşului părea un loc absolut sigur...

El încerca din răsputeri să se elibereze, dar Sharjaq îl ţinea strâns. Nu încerca nici un pic de emoţie. Parcă ar fi avut în faţa lui o oaie de jupuit.

În ochii săi, libanezul era o fiinţă respingătoare şi, în rugăciunea de a doua zi, Allah avea să-l absolve. La urma urmelor, ceea ce avea de gând să facă era un act de pietate.

Libanezul reuşi să-şi mai slăbească laţul şi scoase un ţipăt ascuţit. Ofiţerul îi dădu o lovitură de genunchi în spate şi îl sugrumă iar.

— Tacă-ţi gura, câine spurcat! urlă el.

Celălalt păru sleit de forţe. După ce avea să termine cu el. Căpitanul voia să dea cincizeci de riali grădinarului ca să-l îngroape în grădină. Era un om din tribul său, un văr îndepărtat care nu-l va trăda nici mort.

Astfel putea să facă dragoste nestingherit cu frumoasa *nasrani*[32]*.* Acest gând îl galvaniză şi strânse şi mai mult laţul.

Când simţi ţeava revolverului în ceafă, avu senzaţia că

[32] Femeie de altă religie (n.a.).

un cui înroşit în foc îi străpunge creierul. Nu-l auzise pe intrus fiind absorbit în macabra lui îndeletnicire.

— Dă-i drumul, făcu străinul în engleză.

Presiunea armei în ceafă crescu. Prudent din fire, Sharjaq dădu drumul laţului, iar libanezul se mişcă împleticindu-se, cu ochii ieşiţi din cap şi gâfâind ca un porc.

Căpitanul se răsuci şi îl văzu pe necunoscutul intrus. Era blond. Într-o fracţiune de secundă îl identifică pe Malko. Era ultima persoană la care s-ar fi aşteptat. Un fior rece îi străbătu trupul. Cu toate astea, se prefăcu mirat.

— Cine sunteţi? Ce căutaţi aici? Lăsaţi imediat arma asta!

— Staţi liniştit sau vă trimit un glonţ în cap, îl ameninţă Malko.

Nabil El Khouri care reuşise să-şi elibereze membrele, se apropie frecându-şi gâtul şi privindu-l cu ură pe Sharjaq.

Yemenitul era stupefiat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Ce legătură exista între libanez şi acest străin pe care el şi cu Bazară voiseră să-l elimine? Încercă să-l intimideze.

— Urmaţi-mă imediat! Eu sunt ofiţer de securitate. Veţi merge cu mine la Moukhabarat.

— Asta nu vă dă dreptul să comiteţi o crimă, remarcă Malko. În loc să-i plătiţi datoria lui Nabil, aţi încercat să-l asasinaţi. Aşa că dumneavoastră va trebui să mă urmaţi pe mine. Nabil, faceţi bine şi explicaţi-i domnului căpitan cum stau lucrurile şi că va trebui să se explice în faţa domnului Mokha.

Cu o voce răguşită, libanezul începu să vorbească în arabă. Malko distinse de mai multe ori numele lui Zaghlool Mokha.

Căpitanul Sharjaq se schimbă curând la faţă. Sugrumarea unui libanez era un păcat neînsemnat, dar să ofensezi pe unul dintre cei mai bogaţi oameni din Yemen era o altă poveste... El ştia că libanezul are un comanditar, dar nu se gândise nicidecum la Mokha.

Ţeava revolverului se mişcă puţin.

— Să mergem deci.

— De ce interveniţi între noi? Este vorba de o afacere personală.

— La această întrebare vă va răspunde domnul Mokha.

El Khouri aprobă cu vigoare. Abia aştepta să scape şi să iasă din acest joc periculos.

Sharjaq îi aruncă o privire neagră, plină de ură.

— Îţi voi smulge inima cu mâinile mele.

Sinceritatea cu care rosti aceste cuvinte era de-a dreptul emoţionantă.

Cei trei ieşiră din clădire. Lăsând maşina lui acolo. Malko se urcă în Nissan lângă căpitan, iar Nabil se urcă în spatele lor.

*

* *

Cu o politeţe exagerată, înfăşurat într-un veşmânt de culoare mov. Cu *jambia* prinsă într-o centură ornată cu smaralde absolut autentice. *Zaghlool Mokha* îi întinse căpitanului Sharjaq un platou cu prăjituri cu miere şi-i spuse:

— *Enta el q'ater!*[33]

Nu era chiar o acuzaţie, ci mai degrabă un mod de a intra în conversaţie. Uciderea unui libanez în Yemen nu era ceva luat în serios.

Cu un zâmbet constipat, ofiţerul luă o prăjitură pe care o gustă. Se instalaseră cu toţii în sala pentru qat, în jurul unui platou din aramă plin cu ceşti şi cu prăjituri.

O lumină difuză se filtra prin vitralii şi ai fi crezut că este vorba de o paşnică întâlnire de afaceri…

— Am înţeles că între tine şi Nabil există un mic diferend în legătură cu nişte bani. Iar tu ai avut minunata idee de a apela la arbitrajul meu. Sper ca Allah să mă lumineze ca să pot face dreptate.

— Aş vrea ca străinul acesta să plece, nu are ce căuta aici. spuse tăios Sharjaq în arabă.

— Oaspetele meu este sacru, răspunse cu fermitate în glas bătrânul. Mai mult, el este dispus să te ajute să ieşi din situaţia dificilă în care ai intrat dintr-o imprudenţă din cauza tinereţii tale.

Yehia se resemna. Bătrânul părea că se amuză copios.

— Aşadar, datorezi trei sute cincizeci de mii de riali

[33] Aşadar tu eşti asasinul! (n.a.).

prietenului nostru care i-a împrumutat de la mine şi nu poţi să-i înapoiezi şi nici dobânda să o plăteşti. Într-un moment de disperare, ai crezut că poţi scăpa de datorie ucigându-l pe acest om... Nu este chiar atât de grav. Chiar şi cei mai vajnici războinici au momente de rătăcire...

Nabil El Khouri părea că nu este de aceeaşi părere. Sharjaq bâlbâi câteva cuvinte în arabă iar Mokha râse cu viclenie.

— Nu! Nu! O datorie trebuie plătită la termenul convenit. Cu atât mai mult cu cât este de o asemenea mărime. Altfel, cunoşti legea: am dreptul să cer să plăteşti cu viaţa ta.

Căpitanul Sharjaq ştia prea bine. Bătrânul yemenit îşi frecă mâinile:

— Aşadar, ori restitui datoria, ori creditorul tău trebuie să-ţi acorde o amânare. Poţi să restitui banii?

Sharjaq lăsă capul în jos.

— *La*[34]*.*

Zaghlool Mokha dădu din cap.

— Ar fi fost de mirare.

O tăcere apăsătoare se lăsă în salon. Bătrânul luă o prăjitură şi începu să o savureze cu ochii închişi. Nabil stătea de-o parte încercând să pară cât mai neînsemnat. Din când în când, Sharjaq îl fulgera cu o privire neagră de ură. După ce sorbi o gură de ceai, Mokha se înclină către ofiţer şi-i spuse pe un ton plin de bunătate:

— Am fost şi eu odată tânăr şi te înţeleg foarte bine. Sunt sigur că dacă voi consimţi să fiu garant pentru tine, Nabil va admite să-ţi prelungească termenul de rambursare.

Libanezul aprobă cu putere. Chipul lui Sharjaq se lumină. Nu înţelegea încă mecanismul capcanei, dar spera să găsească o portiţă de salvare. După ce trecu primul şoc. El începu să se gândească la Mandy Brown şi asta îl calmă imediat.

— Bine, făcu bătrânul miliardar. Mai rămân de pus la punct câteva detalii. Dacă eu îţi fac acest serviciu, este normal să-mi faci şi tu unul. Nu?

— *Aiwa! Aiwa*! spuse Sharjaq pe un ton speriat.

— Or, s-a întâmplat ca eu să am o datorie importantă

[34] Nu (n. t).

faţă de oaspetele meu străin. Aşa că în loc să-mi returnezi mie banii. Îi vei plăti direct lui. Iar noi doi vom fi chit.

Clac! Capcana se închisese. Sharjaq se uita buimac la Malko.

— *What de you want*? îl întrebă el în engleză. Malko aştepta de multă vreme clipa asta.

— Vreau să ştiu pentru ce a fost asasinată Assageth şi din ce cauză vrea colonelul Bazară să mă ucidă. Şi mai vreau să ştiu ce se pune la cale împotriva preşedintelui Abdallah Saleh.

Ultimul punct era de fapt o cacialma. Ştia însă că nu face o greşeală.

Yehia Sharjaq rămase mut de stupoare. Apoi sări ca ars.

— Tu îmi ceri să trădez. Este nedemn din partea ta, o Zaghlool!

Bătrânul yemenit rămase netulburat.

— Eu ţi-am cerut doar să-i trădezi pe cei care complotează împotriva guvernului, încercând să arunce ţara din nou în haos... Tu eşti încă tânăr şi nu ştii cât de mult rău poate aduce ţării un război civil...

— Dar el nu este yemenit! răcni Sharjaq arătând la Malko.

— Este un prieten al ţării noastre.

— Refuz! O să vă arestez pe toţi!

— Nu te lăsa orbit de furie... îl sfătui Zaghlool cu o voce dulce.

Cu un gest măsurat, el apăsă butonul unei sonerii. Imediat uşa se deschise şi apărură trei vlăjgani cu turbane şi bărbi, cu săbii în mâini şi desculţi. Coborâţi parcă de pe covorul fermecat al lui Aladin. Ei intrară în încăpere şi se postară de-o parte şi de alta a uşii. Sharjaq era acum verde la faţă. Cu o voce calmă, bătrânul spuse:

— Va trebui să rezolvăm afacerea asta înainte de rugăciunea de la prânz. Nu vreau să lipsesc. Ştii doar că sunt un om foarte credincios şi că Allah m-a ajutat mereu în afaceri, fie numele lui binecuvântat...

O linişte de plumb se lăsă în salon. Sharjaq părea prăbuşit sub o imensă povară. Spuse ceva în arabă pe un ton plângăreţ. Mokha îi răspunse. Cei doi bărbaţi se

apropiară unul de celălalt şi începură să discute cu aprindere, gesticulând. Malko îşi dădu seama că Mokha îl prinsese deja în plasă pe ofiţer.

Latifa intră să ridice farfuriile goale, apoi aduse alte prăjituri, de care însă nu se mai atinse nimeni.

După ce Sharjaq păru că cedează. Malko se hotărî să intervină.

— Căpitane, nu încercaţi să trageţi de timp. Chiar dacă domnul Mokha vă mai aşteaptă cu datoria, noi ştim destul pentru a putea să-l alertăm pe preşedinte. Dimpotrivă, dacă veţi colabora cu noi...

Sharjaq închise o clipă ochii. Părea un şobolan prins în cursă. Îşi imagina ce ar fi făcut Bazară dacă ar fi ştiut ce se întâmplă aici. Acum nu mai dorea decât un singur lucru: să scape din acel cerc infernal, să rămână singur şi să reflecteze. Trebuia să câştige timp. Reluă discuţia în arabă cu mai puţină convingere. Peste câteva minute, Mokha i se adresă lui Malko:

— Prietenul nostru e hotărât să vă răspundă la întrebări, râse el.

Capitolul XVIII.

Malko sondă ochii întunecaţi ai căpitanului Sharjaq. Yemenitul părea distrus. Îşi tampona continuu fruntea cu o batistă, deşi în salonul de qat era răcoare.

— De ce a fost asasinată Assageth?

Ofiţerul înghiţi în sec înainte de a răspunde:

— Pentru că a trădat.

— Vorbiţi mai clar.

— A fost amanta unui agent american.

— Asta nu mi se pare ceva nou, remarcă Malko. Trebuie să fie un alt motiv.

Sharjaq îşi umezi buzele şi spuse cu mare greutate:

— Colonelul Bazară a comis o imprudenţă când i-a dezvăluit unul din planurile sale Nu a crezut ca fata îi va pomeni de el americanului.

— Din cauza asta le-aţi omorât pe cele două femei?

Ofiţerul yemenit dădu din cap fără să scoată o vorbă.

— Dar Amabeit era amanta dumneavoastră totuşi.

— Aflase şi ea secretul.

— Dar cu mine ce aţi avut?

— Colonelul dorea să-i descurajeze astfel pe americani. Să-i determine să nu se mai ocupe de problema asta.

După un moment de tăcere, Malko spuse:

— Şi problema asta era complotul pentru uciderea preşedintelui Abdallah Saleh, nu?

Yemenitul rămase mut. Picături de sudoare îi acopereau fruntea. Mokha îi spuse ceva în arabă, cu o voce blândă, de încurajare. Fără să-l privească pe Malko, ofiţerul yemenit spuse:

— Anumiţi ofiţeri consideră că preşedintele Saleh duce o politică dăunătoare pentru ţara noastră…

— Care sunt aceşti ofiţeri?

Tăcere deplină.

— Dumneavoastră sunteţi unul dintre ei?

— *Aiwa…*

Omul trebuia ajutat puţin.

— Şi la fel şi colonelul Bazară?

— *Aiwa…*

Căpitanul avea un aer mizerabil, cu capul aplecat şi ferindu-şi privirea. Mokha îl încuraja iar cu un zâmbet.

— Dacă eşti sincer cu noi, faci un serviciu ţării noastre. Este vorba de pregătirea unui atentat?

Vorbise pe un ton lejer de parcă era vorba de un fapt fără importantă. Sharjaq înghiţi momeala.

— Da.

— Când? interveni Malko.

— Mâine. Când trebuie să sosească Ali Nasser.

— Cum anume a fost planificat atentatul?

Din nou se aşternu o linişte grea şi, din nou interveni bătrânul Mokha:

— Ştii prea bine că avem nevoie de detalii. Cum credeaţi voi că-l veţi putea ucide pe Preşedinte? Doar se ştie cât de bine este păzit. Am impresia că tot ce ne-ai spus sunt poveşti de adormit copiii…

Căpitanul se simţi jignit de o asemenea remarcă:

— Nu-i adevărat, am spus purul adevăr. Am reuşit să găsim un mijloc sigur ca să scăpăm de el.

— Cum? întrebară ceilalţi într-un singur glas.

Yahia Sharjaq rămase la început mut. Părea că se gândeşte. Nu se putea hotărî. Brusc, el spuse:

— Ali Nasser va sosi mâine, până în prânz. El are întâlnire cu Preşedintele la palat pe la ora şase după-amiază. Eu va trebui să-l conduc acolo. Numai că înainte de asta, el trebuie să se întâlnească cu o femeie. Este vorba de o cântăreaţă românca de la *Sheraton.*

— Este amanta lui?

— Da. Chiar eu i-am prezentat-o, mărturisi Sharjaq. S-au cunoscut la ultima lui vizită. Românca lucrează pentru noi. Chiar înainte de a se despărţi, ea trebuie să-i dea un pachet şi să-i ceară să-l deschidă mai târziu.

— E vorba de o bombă? făcu Malko.

— Da. O bombă care trebuie să explodeze cu patruzeci şi cinci de minute mai târziu. Atunci când Ali Nasser ar trebui să se afle împreună cu preşedintele Saleh.

Această mărturisire fu urmată de un lung moment de

tăcere. Zaghlool Mokha schimbă o privire elocventă cu Malko. Acesta insistă:

— Căpitane, dumneavoastră aţi gândit singuri acest complot? Adică fără nici un fel de ajutor din exterior?

— Nu, făcu Sharjaq.

— Atunci, cine v-a ajutat?

— Tovarăşii noştri sovietici.

— Armata?

Yemenitul negă cu un gest.

— Nu. A fost Oleg Kopecki.

Era vorba de rezidentul KGB-ului în Sanaa…

— Ce anume a făcut el?

— Eu nu sunt la curent chiar cu totul, spuse trist Sharjaq. Colonelul Bazară este cel care l-a contactat pe Oleg Kopecki Ce ştiu eu este că ei au adus-o pe româncă în Sanaa şi că tot ei i-au procurat bomba.

— Ştiţi despre ce tip de explozii este vorba?

— Cred că de Simplex, zise el.

Era un exploziv ce ridica temperatura la trei mii de grade şi a cărui deflagraţie deplasa aerul cu o viteză de două mii cinci sute de metri pe secundă… Dacă arsurile nu calcinau plămânii, dacă şocul nu ar fi transformat oamenii în tocăniţă, oricum ar fi provocat strivirea cutiilor toracice şi a organelor vitale…

Ofiţerul yemenit afişa o modestie demnă de laudă.

— Unde poate fi găsită această româncă? La *Sheraton?*

— Nu. Ea se află într-un loc secret. În apartamentul unei „hakima” care lucrează pentru Oleg Kopecki.

— Unde anume?

— Pe Ring Road, aproape de Ambasada Japoniei. Eu o voi aştepta afară cu oamenii mei şi, de acolo, vom merge direct la Preşedinte.

Malko simţi parcă în nări mirosul de exploziv ars… Apoi se gândi la Andreea. Întâlnirea urma să aibă loc la ea în apartament. Era interesant. Mai avea ceva detalii de lămurit… El preferă să nu mai pună anumite întrebări. Simţea că ştie deja răspunsul la ele.

— De ce întâlnirea cu Preşedintele va fi la ora şase după-amiază?

— Până atunci Preşedintele se dedică altei ocupaţii: mestecă doza obişnuită de qat…

— Ce s-a plănuit după ce acesta ar muri?

— Colonelul Bazară va declara starea de urgenţă, aeroportul va fi închis, iar armata va ocupa Radioul şi Televiziunea. Imediat se va forma o junta militară sub conducerea directă a colonelului Bazară, care va anunţa imediat descoperirea unui complot american… Desigur că principalii vinovaţi vor fi arestaţi şi executaţi.

— Cine anume?

— Toţi ofiţerii cu preferinţe prooccidentale. Şi piloţii de pe F5 printre alţii. Tovarăşii noştri din Forţele Militare Aeriene au insistat în mod special asupra acestui punct.

— De ce?

— Pentru că aceşti piloţi au fost formaţi în SUA şi în Iran şi îi privesc de sus pe piloţii aparatelor MIG pretinzând că aparatele lor de zbor sunt superioare.

— Cine trebuie să se ocupe de această epurare? întrebă Malko. Ştiind deja răspunsul.

Din nou. Căpitanul Sharjaq lăsă privirea în jos, cu modestie.

— Eu ar trebui să fiu şeful în El ham El Makasi, făcu el. Malko clătină din cap gânditor. Simţea cum îl ia ameţeala.

— O.K., O.K. Văd că aţi colaborat în mod cinstit cu noi. Sharjaq clipi cu o privire de fecioară neprihănită. Mai avea un pic şi se îmbujora… Atunci Malko spuse:

— Puteţi fi sigur că preşedintele Abdallah Saleh va şti care a fost atitudinea dumneavoastră şi vă va răsplăti cu vârf şi îndesat.

Ofiţerul yemenit schiţă un gest evaziv, ca şi cum ar fi fost vorba de o problemă lipsită de importanţă.

— Sunt în mâinile dumneavoastră oricum. Domnul Mokha a ştiut cum să-mi arate care este datoria mea.

Ce suflet mare!

— Perfect. Acum, iată ce avem de făcut. Veţi acţiona exact cum a fost prevăzut îl veţi conduce pe Ali Nasser la palat, după întâlnirea sa privată cu romînca..

— Şi ce voi face după acea? întrebă ofiţerul speriat.

— Eu voi fi alături de Preşedinte. Îndată ce va sosi

Nasser. Noi vom deschide servieta diplomat ca să scoatem cadoul romîncei. În acest mod, vom avea dovada atentatului. Rămâne deci să ne întâlnim mâine, la ora şase, la palat.

Complotul era diabolic. Ruşii obişnuiau să-şi lichideze fără milă adversarii. Ali Nasser şi preşedintele Saleh le stăteau în gât.

— Ce le-aţi promis sovieticilor? întrebă Malko în timp ce Sharjaq se ridica în picioare.

— Facilitatea unirii celor două jumătăţi ale Yemenului într-o singură republică democratică.

Cu alte cuvinte, crearea unui alt satelit sovietic... Vechiul vis al ruşilor, care până acum eşuase de fiecare dată, lăsând în urmă un şir lung de cadavre...

Yehia Sharjaq îşi şterse fruntea.

— Mai doriţi să ştiţi şi altceva? întrebă el.

— Nu, răspunse Malko.

Căpitanul făcu o plecăciune în faţa lui Zaghlool Mokha. Bătrânul yemenit se ridică la rândul său şi îl strânse la piept de parcă i-ar fi fost frate.

— Bineînţeles, îndată ce se rezolvă toată povestea asta, datoria ta va fi uitată. Iar tu vei fi prietenul meu pe veci. *Inch Allah.*

— *Inch Allah,* spuse şi căpitanul Sharjaq cu un glas obosit. Fără să-i arunce o privire lui Nabil El Khouri, el se îndreptă către uşă şi ieşi.

În urma sa domni câteva clipe liniştea, spartă de râsul acid al bătrânului miliardar.

— Să sperăm că lovitura de stat nu va izbuti, altfel voi fi primul care va atârna în ştreang...

— Nu vă temeţi, nu va reuşi, făcu Malko.

— *Inch Allah!*

Nabil El Khouri ceru permisiunea de a se retrage. Era alb ca varul. Îndată ce rămase singur cu Malko, Mokha îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Văd că sunteţi foarte sigur de dumneavoastră. Oare n-ar fi fost mai bine săi reţinem aici cu noi? Nu sunt absolut sigur că ne-a spus tot adevărul...

Malko zâmbi.

— Iar eu sunt absolut sigur că ne-a turnat o mulţime de minciuni şi că, plecând de aici, nu avea decât un singur gând: să-şi ducă planul la bun sfârşit…

— Şi. Atunci de ce l-aţi lăsat să plece?

— Cred că în anumite puncte a spus adevărul. Există un complot ai cărui instigatori sunt Bazară şi sovieticii, iar Ali Nasser este ales ca vector pentru a ajunge până la Preşedinte, în rest însă, a minţit.

Dacă Jack Penny ar fi aflat ceva de la Assageth. El ar fi scris asta imediat în raportul său. A fost ucis cu premeditare. Nu era vorba de vreo informaţie primită în ultima lui vizită… Sharjaq mi-a ascuns principalul lucru: adevăratul secret al complotului.

— Da. Dar de ce l-aţi lăsat liber?

— Pentru că noi vom controla vectorul, explică Malko. Ali Nasser ne va contacta în momentul sosirii sale. Aş vrea să-i prind cu mâţa în sac. Sper numai ca Sharjaq şi Bazară să nu declanşeze lovitura de stat mai devreme. Oricum, voi discuta cu Oswald Byrnes. Sunt sigur că vom mai avea nevoie de dumneavoastră… Apropo, în privinţa lui Mandy Brown, nu vă temeţi pentru ea?

Zaghlool Mokha zâmbi.

— Este sub protecţia mea discretă. Nimeni nu va atinge un fir de păr din capul ei. Nici chiar colonelul Bazară.

— Fiţi foarte atent. Aceşti oameni sunt extrem de puternici, iar acum, căpitanul Sharjaq nu mai are nimic de pierdut. Ştie că Preşedintele se va debarasa oricum de el.

— Ştiu asta, făcu bătrânul.

Capitolul XIX.

Oswald Byrnes luase notiţe în timpul relatării lui Malko. Acesta bău puţină apă şi spuse în încheiere:

— Acum aveţi toate elementele ca să denunţaţi complotul preşedintelui Saleh. Dacă doriţi.

Oswald Byrnes se legăna în fotoliul său.

— Desigur, dar nu cred că ar fi o soluţie bună... Aceşti oameni sunt îngrozitor de încrezuţi şi nu sunt sigur că mă vor crede. Iar ceilalţi se vor apăra ca nişte diavoli acuzându-ne că dorim să le destabilizăm ţara. Mai există şi problema triburilor. Colonelul Bazară face parte dintr-un trib foarte mare. Preşedintele nu ar îndrăzni să-l execute. Iar dacă se mulţumeşte doar cu alungarea lui, totul va fi luat de la capăt peste trei luni.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Să-i prind cu mâţa-n sac, făcu americanul. Pentru asta este nevoie să controlăm mersul evenimentelor şi să lovim exact înainte de momentul psihologic. Evident, există un risc. Dar numai astfel vom decapita tot răul.

El tăcu văzând expresia de pe chipul lui Malko.

— Nu sunteţi de acord?

— Ba da. Dar riscul e cam prea mare. Căpitanul m-a minţit. Tocmai v-am explicat acum.

Americanul îşi trecu nervos mâna prin părul rar.

— Ce situaţie nenorocită...

— Va trebui să fim la palat în clipa când va sosi Ali Nasser ca să-l putem intercepta, dacă până atunci nu rezolvăm nimic.

— Ce veţi face aşadar?

— Voi reflecta mai bine la tot ce am aflat. Simt că sunt foarte aproape de adevăr. Există ceva ce nu i-am spus lui Sharjaq. Cred că ştiu unde va avea loc faimoasa întâlnire dintre Ali Nasser şi acea romăncă. Trebuie însă să fiu sigur de asta. În acest fel vom avea un atu suplimentar.

Oswald Byrnes oftă:

— O.K. Îl voi preveni pe ambasador. El va fi cel care va

cere o audienţă.

— Şi ce pretext veţi invoca?

— Livrarea armelor lui Ali Nasser.

*

* *

— Malesh. Malesh...

Colonelul Bazară termină de ascultat raportul agentului său, iar acesta părăsi în grabă biroul. Rămas singur, ofiţerul yemenit îşi aprinse o ţigară gânditor.

Agentul CIA plecase în ajun din hotelul său, urmărit de şase dintre cei mai buni pistolari ai săi, înarmaţi până-n dinţi. Străinul îşi făcuse apariţia la ora două după-amiază, iar despre cei şase nu avea încă nici o veste... El privi rapoartele primite. Faptul că agentul CIA se întâlnise cu Mokha nu îl mira. Bătrânul miliardar era cunoscut pentru simpatiile lui proamericane. Vizita şeicului El Ragheb era deasemenea în ordinea lucrurilor. Triburile din nord se înţelegeau cu saudiţii şi cu americanii. Totul se relaţiona în mod sigur cu afacerea Ali Nasser.

El apăsă butonul interfonului.

— Yehia!

Căpitanul Sharjaq nu era în biroul său. Neputincios, Bazară hotărî să se concentreze asupra planurilor noului palat de iarnă al Preşedintelui, proiectat a fi construit în Mareeb. În ciuda acestui fapt simţea cum îi creşte tensiunea pe măsură ce trecea timpul.

Oare ce păţiseră oamenii săi? Nu putea crede că un singur om putuse să le vină de hac la toţi şase...

Să-l prevină pe Oleg Kopecki, sau să mai aştepte? Se decise să mai aştepte puţin...

*

* *

Lungit pe patul său, Malko recitea pentru a nu ştiu câta oară raportul lui Jack Penny. Nu reuşea să-şi dea seama ce anume îi scăpase din vedere. Puse dosarul alături de el şi revizui totul.

Până la sosirea lui Ali Nasser, de a doua zi dimineaţa, avea toate cărţile pe faţă. În privinţa romăncei nu putea face nimic.

La fel şi în privinţa lui Sharjaq şi a lui Bazară. Îi mai rămânea ceea ce i se părea acum cel mai important lucru: întâlnirea dintre Nasser şi românca. Intuiţia şi informaţiile avute îi spuneau că întâlnirea avea să aibă loc chiar în apartamentul Andreei.

El construise un plan de atac, dar şi în acest caz. Trebuia să aştepte până în ultima clipă ca să lovească la sigur. Altfel, sovieticii, care erau oameni prudenţi, puteau demola totul, iar complotul putea să fie reînnoit mai târziu, sub alte forme şi cu mai mulţi sorţi de izbândă...

Era foarte frustrant să stea aşa, fără să poată face ceva. Tensiunea era atât de mare, încât nu mai simţea nici foame, nici sete şi nici oboseală. Brusc, realiză că se făcuse ora şase seara. Se auzea strigătul muezinului. Avea de făcut o ultimă verificare în privinţa lui Sharjaq, prin intermediul lui Mandy Brown. Voia să ştie dacă el o revăzuse şi care era starea lui de spirit.

Atitudinea adoptată de şeful centralei CIA ameninţa cu riscuri serioase, în ciuda întâlnirii prevăzute cu preşedintele Saleh.

Americanii îl pierduseră deja pe preşedintele Sadat.

*

* *

Yehia Sharjaq nu mai ieşea de sub duşul fierbinte. Apa ce îi şiroia pe trup îl înconjura ca un cocon protector din care nu mai dorea să iasă.

De când părăsise vila lui Mokha, el se afla într-o stare ciudată. Era în acelaşi timp deconectat, dar şi extraordinar de încordat. Când se întâlnise cu Mandy Brown la *Sheraton* să ia prânzul împreună, ea îl întrebase ce-i cu el, iar el invocase că are o uşoară indigestie. Adevărul era că nu putea să înghită nici un bob de orez. Instinctul îi spunea că tânăra femeie juca un rol important în toate problemele sale.

Cu toate acestea, nu reuşea nici să o creadă, dar nici să o învinovăţească nu voia. În momentul în care Mandy se apleca înspre el, cu sânii pe trei sferturi descoperiţi, el simţea cum îl învăluie o căldură ciudată şi cum i se înfioară pântecele.

— Ai să te îneci! se auzi glasul femeii.

În cele din urmă, Sharjaq ieşi de sub duş. Nu se mai ostenise să o ducă pe Mandy în casa de întâlnire a lui Nabil. Nu mai avea importanţă. Viaţa lui era pe muchie de cuţit, iar peste două zile soarta îi va fi pecetluită.

El ieşi din baie, cu un prosop înfăşurat în jurul trupului. Mandy îl privea din pat, într-o atitudine lascivă.

Yemenitul nu mai vru să se gândească la ceea ce avea să se întâmple. De altfel, singurul lucru de care se temea acum era întâlnirea cu colonelul Bazară ce avea să aibă loc peste o oră.

*

* *

Malko părăsi hotelul *Taj Sheba* şi privi în jurul lui. Nu văzu nimic suspect. Circulaţia era intensă, ca în fiecare seară la acea oră. Se îmbrăcase cu un sacou din alpaca fină pentru a disimula Tokarev-ul vârât în centura pantalonului. Se temea de vreo tentativă din partea lui Sharjaq încercase să o sune pe Mandy la *Sheraton,* dar nu răspundea nimeni. Poate că Nabil ştia unde se află restaurantul libanezului ora însă închis. Malko urcă scara de lemn ce ducea la primul etaj. Locul mirosea îngrozitor a mucegai şi praf. Malko încercă mai multe uşi până să găsească una ce dădea într-o cămăruţă cu un birou şi cu nişte lăzi de conserve într-un colţ. În fund era o uşă din sticlă mată pe care scria: *„Private”.* El bătu. Nu primi nici un răspuns. Încercă să o deschidă, dar uşa rezistă într-un mod ciudat. Parcă era înţepenită. Malko reuşi să se strecoare cu greu. Uşa era proptită de piciorul stâng al libanezului. Acesta zăcea cu faţa în jos între birou şi uşă. Era mort. Malko îl atinse. Pielea îi era încă suplă şi caldă. În jurul gâtului avea o dungă vineţie, iar ochii îi erau ieşiţi din cap. Fusese strangulat, iar funia atârna în jurul gâtului ca o semnătură mută.

Malko se redresa. Căpitanul Sharjaq începuse să-şi plătească datoriile. El îl privi pe libanez. Bietul El Khouri…

Făcuse şi el o afacere în care fusese de o mare corectitudine, dar nu-i purtase noroc.

Reacţia lui Sharjaq era extrem de îngrijorătoare. Malko începu să se teamă pentru viaţa lui Mandy Brown. El coborî

şi se întoarse la hotel. De acolo sună din nou la *Sheraton.* Nici acum, camera lui Mandy nu răspunse. Atunci, el formă numărul lui Mokha. Se auzi o voce de femeie. Malko o recunoscu.

— Tu eşti Latifa?

— *Aiwa?*

Femeia se arătă surprinsă. Malko o întrebă dacă Mokha era acolo.

— Cred că se odihneşte.

— Vin într-acolo, spuse Malko.

Cinci minute mai târziu, el apăsa pe butonul interfonului de la vila miliardarului. Latifa veni să-i deschidă şi îl conduse imediat la stăpânul ei. Bătrânul tocmai se îndopa cu prăjiturele cu miere şi cu ceai, înconjurat de mai multe telefoane.

— El Khouri este mort, spuse Malko. Se pare că a fost asasinat de Sharjaq. Iar Mandy Brown a dispărut.

— Mandy Brown este aici, spuse Mokha. Am căutat-o acum o oră la *Sheraton,* imediat după ce s-a despărţit de Sharjaq.

— Mă îngrijorează mult moartea libanezului.

Bătrânul yemenit se strâmbă.

— Eu nu cred. El Khouri nu reprezenta nici un fel de pericol. Dacă ar fi vrut să contraatace, s-ar fi gândit la dumneavoastră, la mine sau la domnul Byrnes. Aici este vorba de pură răzbunare. Asta dovedeşte că Sharjaq are o anumită cultură...

— Cum adică? făcu Malko neînţelegând nimic.

— În timpul ocupaţiei turceşti, aşa se pedepseau paznicii de harem care nu-şi făceau datoria. Or, într-un anumit mod, El Khouri era un fel de eunuc al haremului lui Sharjaq şi ai prietenilor săi. S-a răzbunat pentru că l-a trădat...

Era clar că moartea libanezului îl lăsa pe Mokha total indiferent. Malko fu şocat de insensibilitatea acestuia, dar nu-şi arătă sentimentele. Desigur, El Khouri nu fusese un personaj prea simpatic, dar fusese un aliat fidel. Însă în lumea arabă, libanezii erau consideraţi adesea ca nişte fiinţe inferioare.

— Aş vrea să o văd pe Mandy, zise Malko.

— Cred că este în hammam cu celelalte femei, spuse Mokha. Prefer să rămână sub protecţia mea până la sfârşitul acestei afaceri.

— Sharjaq nu va mai încerca să o vadă?

— I se va spune că se află la mine şi nu va mai insista. Bătrânul sună şi Latifa apăru şi ascultă ordinul stăpânului.

Ei, Mokha căscă.

— Mâine nu mă voi mişca de aici.

Latifa îl conduse pe Malko printr-un subsol întortocheat până ajunse în dreptul unei uşi din lemn, atât de mici, încât fu nevoit să se aplece ca să poată intra. Zidurile şi duşumeaua erau din piatră întunecate, iar lumina se filtra prin două vitralii. O bătrână îl conduse până la o banchetă aflată între două fântâni cu apă fierbinte.

— Malko!

Mandy Brown era lungită pe dalele din bazalt, cu corpul uns cu un fel de cremă negricioasă... în câteva secunde, Malko îşi simţi hainele umezite de vapori. Domnea o căldură sufocantă. Bătrâna luă o găleată şi o goli pe trupul lui Mandy care scoase un ţipăt.

— Parcă sunt nebune! făcu ea. De jumătate de oră, nu face altceva decât să mă frece cu piatra ponce Nici nu-mi mai simt pielea. Zag mi-a spus că asta mă va relaxa**.**

— Ce noutăţi mai ai pentru mine?

Mandy coborî privirea cu modestie.

— Amicul meu este din ce în ce mai îndrăgostit. M-a sufocat cu dragostea lui aproape toată după-amiaza. E o adevărată bestie omul ăsta! Din fericire, gândul la tine m-a ajutat să rezist... adăugă ea cu ipocrizie.

— Sharjaq nu ţi-a spus nimic deosebit?

— Nu. Doar că mâne va fi prins toată ziua şi că ne vom putea revedea abia seara.

Era normal, a doua zi Sharjaq avea să se întâlnească cu Ali Nasser.

— Să nu te mişti de aici fără ordinul meu, spuse Malko.

Zaghlool Mokha mi-a promis că va avea grijă de tine.

— Este formidabil de simpatic, făcu visătoare Mandy. Ştii, mi-a promis că, dacă vreau să rămân în Yemen, va reconstrui pentru mine palatul reginei din Saba. Este

îndrăgostit de mine mai mult decât *Toto*[35]. Evident, nu este tot atât de tânăr.

În acele momente de tensiune, conversaţia cu Mandy era ca o ploaie de primăvară. El ieşi pe culoarul ce i se păru îngheţat. Latifa îl aştepta acolo răbdătoare.

*

* *

Yehia Sharjaq intră în biroul colonelului Bazară cu un zâmbet radios pe buze. Băuse trei coniacuri înainte să părăsească hotelul *Sheraton* şi se simţea ceva mai bine.

— Unde-ai dispărut? latră Bazară.

— Am avut treabă, făcu Sharjaq.

— L-ai contactat pe Addis?

— Da. Avionul soseşte la ora ştiută.

— Totul este pregătit?

— Da.

Cei doi tăcură. Din curte se auzeau strigătele soldaţilor. Bazară cercetă chipul subordonatului său şi observă că are ochii prea strălucitori.

— Ai mestecat qat?

— Da.

— Eşti un cretin. Mâine va trebui să ai capul limpede. Sharjaq îşi aprinse o ţigară cu un zâmbet crispat. Bazară făcu la fel. Tocmai fusese informat prin antena sa din Mareeb că au fost descoperite cadavrele a şase inşi în Wadi Adhana. În apropiere de Mareeb. Era vorba de un „accident” inexplicabil. Oricum, zarurile erau aruncate. El se hotărî să nu-i pomenească nimic lui Sharjaq ca să nu-l sperie.

Cei doi ofiţeri se ridicară în acelaşi timp. Ei se îmbrăţişară cu gândul la acelaşi lucru.

— *Bukhra...*

— *Bukhra...*

Yehia Sharjaq ieşi primul, cu inima ceva mai uşoară.

*

* *

Lungit pe patul său. Malko asculta zgomotele ce veneau

[35] Fostul ei logodnic din Abu Dhabi (n. a).

de afară, nereuşind să aţipească. Tăcerea era aproape absolută, excepţie făcând doar câteva automobile întârziate.

Sanaa era un oraş mort de la ora unsprezece noaptea până la ora patru în zori.

El rămase cu ochii deschişi aşteptând în orice moment ţăcănitul unei arme automate.

Dacă până în zori nu se întâmpla nimic, a doua zi avea să fie ziua cea mai lungă.

Capitolul XX.

Malko privea cum soarele se înalţă pe cer, gândindu-se că, peste câteva ore. Ali Nasser urma să sosească la Sanaa. Abia reuşise să doarmă câteva ore încercând să stabilească toate elementele planului făcut de el.

El coborî din hotel şi se urcă în maşina Suzuki.

Circulaţia era în continuare haotică şi asurzitoare. Cu gesturi automate, el se îndreptă către Haddah Road, după ce cercetase maşina atât în interior cât şi în exterior. Nu găsise însă nimic suspect.

Oswald Byrnes era deja la birou. Părea sincer îngrijorat.

— În noaptea asta a fost o creştere notabilă a comunicaţiilor între „Rezidentura” şi Moscova, spuse el.

— Aţi putut descifra ceva?

— Nu, nimic.

— Ce spune ambasadorul?

— Vom avea întâlnire cu Preşedintele la ora cinci şi patruzeci şi cinci. Chiar înainte de întâlnirea sa cu Ali Nasser. Dacă nu mai aflaţi nimic nou până atunci, ne vom mulţumi să-i spunem ceea ce ştim.

— Perfect, acum aş avea nevoie de prietenul dumneavoastră, Hassan.

În câteva cuvinte îi explică lui Byrnes ce avea de gând să facă. Acesta îl ascultă cu atenţie.

— Sunt de acord. Nu ne mai rămâne decât să ţinem pumnii.

*

* *

Malko aştepta în Suzuki, care staţiona în parchingul Ambasadei Japoniei. Curând apăru şi Hassan.

— Ea se află acum la spital, spuse acesta. Este de serviciu toată ziua.

— Sunteţi sigur? insistă Malko. Sunt mai multe „hakima” în acest imobil.

El îl trimisese pe omul de încredere al lui Byrnes ca să sondeze terenul în legătură cu Andreea Hassan obţinuse

informaţiile de la femeia de serviciu.

— Bine. Va trebui să o contactaţi la spital. Eu nu pot să merg acolo.

Hassan se strâmbă.

— Este foarte greu. Spitalul Revoluţiei este foarte mare. Nu ştiu dacă voi reuşi.

Malko scoase din buzunar o bancnotă de o sută de dolari, o rupse în două şi îi întinse o jumătate yemenitului.

— Eu sunt sigur că veţi reuşi. Vă voi aştepta afară peste o jumătate de oră.

În faţa unor argumente atât de directe, Hassan nu mai discută... Malko se îndreptă către Bab El Yemen, îl lăsă pe Hassan şi rulă spre Haddah Road.

Oswald Byrnes redacta un raport către Langley. Americanul era palid şi nici de băutură nu se mai atingea, semn de mare nervozitate.

— Ali Nasser tocmai a sosit, îl anunţă el pe Malko. Am vorbit cu unul din oamenii săi. Programul său nu a fost cu nimic modificat.

— Aşadar, lucrurile par să se deruleze în mod normal, spuse Malko Eu mă duc acum la Spitalul Revoluţiei. Am cuvântul dumneavoastră în ceea ce priveşte acordul nostru?

— *No problem,* afirmă americanul Avem un zbor spre Egipt la ora şase. O veţi aduce aici, iar eu o voi lua cu maşina mea. Îi voi da paşaportul soţiei mele cu fotografia ei La Cairo, oamenii noştri se vor ocupa de documente. Am primit un telex de la State Department.

Malko plecă spre centru Circulaţia era complet dementială, mai ales în direcţia bazarului. Zeci de taxiuri îi aşteptau pe turişti. El ajunse la Spitalul Revoluţiei şi gară destul de departe, astfel încât să poată supraveghea ieşirea. Nu văzu nici urmă de Hassan.

Se scurseră astfel douăzeci de minute. Soarele ardea din ce în ce mai tare.

Tânăra unguroaică îşi făcu apariţia peste alte câteva minute. Era îmbrăcată cu o bluză albă şi pe umăr ducea o geantă. În urma ei, venea Hassan radiind de bucurie.

Ea se sui în Suzuki alături de Malko.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Andreea. Acest bărbat mi-a spus că este o problemă de viaţă şi de moarte.

— Mai ales de viaţă, spuse Malko. De viaţa ta. Întâi, o întrebare. Ţi s-a cerut să împrumuţi azi apartamentul?

— Da. De ce mă întrebi?

— Ştii de ce ţi s-a interzis să mă vezi? o întrebă el fără să-i răspundă.

— Nu.

— Pentru că sunt un agent CIA şi că sovieticii ştiu asta.

— Dumnezeule! făcu ea albindu-se. Ce poate să mi se întâmple?

— Depinde de tine. Dacă nu reacţionezi s-ar putea să fi trimisă în ţara ta, unde ai putea avea ceva probleme…

În ochii fetei apărură lacrimi.

— Dar nu am făcut nimic.

Malko îi luă mâna.

— Ascultă-mă. Andreea Eu te pot ajuta să scapi cu bine. Doar în câteva ore, poţi să pleci în Statele Unite.

— Cum? În Statele Unite? Dar nu am viza şi nu mă vor lăsa niciodată să părăsesc Yemenul…

— Am aranjat lucrurile ca să primeşti viza, spuse Malko. Şi, mai mult, odată ajunsă acolo, vei primi „green card” şi bani suficienţi ca să poţi începe o viaţă nouă. Cât despre plecarea de aici. Va fi oarecum clandestină. Vei pleca într-un avion MAC[36] având identitatea unei americance. Nu este vorba de un zbor regulat.

— Dar tot ce-mi spui este o nebunie curată! De ce trebuie să plec atât de repede?

— Pentru că eşti în pericol şi pentru că ai să-mi faci un imens serviciu.

— Ce fel de serviciu?

— Am nevoie de cheia apartamentului tău.

— Cheia? Ce să faci cu ea?

— Nu pot să-ţi spun.

Andreea rămase tăcută, apoi se întoarse spre el.

— Nu înţeleg nimic. Cred că-ţi baţi joc de mine? Sau îmi întinzi o cursă…

— Nicidecum.

---

[36] Military Air Command (n.a.).

— Bine, accept. Mă duc să-mi iau lucrurile de la spital. Ea era deja cu mâna pe mânerul portierei. Malko o opri.

— Nu. Nu te mai întoarce acolo. Vei pleca imediat cu mine. Ai cheile în geantă?

— Da. Dar lucrurile mele.

— Vei avea altele. Dă-mi cheile!

Ea deschise geanta şi scoase de acolo o legătură cu două chei.

— Cea mică este de la scara dinspre parching. Nu pot să mă duc să-mi iau câteva lucruri la care ţin în mod deosebit?

— Nu, spuse Malko, dacă va fi posibil, ţi le voi trimite chiar eu ceva mai târziu.

El porni maşina imediat ce urcă şi Hassan. Andreea se uită de jur-împrejur ca pentru a-şi lua adio. Maşina se îndrepta spre sud.

— Încă o întrebare, făcu Malko. Rubaia, infirmiera sovietică, despre care mi-ai vorbit, are apartamentul aproape de al tău?

— Da. Are apartamentul vecin.

— Unde se află ea astăzi?

— La spital.

— Până la ce oră?

— Până la opt seara. Numai dacă nu se lasă şi ea răpită ca mine.

Malko atinse cheile din fundul buzunarului. Curând pătrunseră în zona în care se afla bungaloul lui Oswald Byrnes. Americanul strânse cu căldură mâna Andreei.

— Domnul Byrnes este un înalt funcţionar în State Department, explică Malko. El îţi va da un paşaport şi nu se va despărţi de tine până în clipa în care părăseşti ţara. Te previn că dacă nu-i vei da ascultare şi vei încerca să fugi, va fi foarte grav pentru tine...

Un râs nervos o scutură pe fată.

— Dar eu nu vreau să fug! Toată viaţa mea am visat să merg în America! Pur şi simplu nu-mi vine să cred că totul este aievea. Mi se pare că visez.

— Acum trebuie să te părăsesc, spuse Malko.

— Am să te mai revăd?

El zâmbi.

— Poate că da, poate că nu. *Inch Allah.*

*

* *

Malko trecu prin faţa imobilului în care se afla apartamentul Andreei, cu viteză redusă. Nu văzu nici un vehicul suspect prin preajmă.

Ali Nasser şi căpitanul Sharjaq nu sosiră încă acolo. El opri maşina în parchingul Ambasadei Japoniei. Apoi strecură revolverul Tokarev sub cămaşă şi coborî îndreptându-se către imobil.

Un singur lucru îl nedumerea. De ce împrumutau apartamentul Andreei, când ar fi putut să-l folosească pe cel al infirmierei sovietice? Exista cu siguranţă un motiv care să justifice utilizarea ambelor apartamente. Care însă?

În loc să treacă prin hol, el ocoli prin străduţa din jurul clădirii şi intră pe panta ce cobora la parchingul de la subsol. Descoperi o uşă încuiată, ce deservea scara. Cu una din chei reuşi să o deschidă.

Malko urcă până la etajul patru fără a se întâlni cu cineva. Sună la uşa infirmierei unguroaice şi i se păru că soneria se auzea la kilometri distanţă, dar nu provocă nici o reacţie. Ca să fie sigur, mai sună o dată.

Asigurat, el descuie uşa, intră şi încuie în urma sa. Apartamentul era format dintr-un living, o cameră, bucătărie şi sala de baie. Totul era funcţional, de proastă calitate, excepţie făcând aparatura Akai adusă probabil din Arabia Saudită prin contrabandă. El se concentra asupra camerei neştiind prea bine ce caută. În acea cameră, Ali Nasser urma să facă dragoste cu Elvira Ploieşteanu, cântăreaţa românca, agentă a KGB-ului.

El cercetă camera fără să găsească nimic la început. Căută prin dulapuri, în sala de baie, în pat, în lămpi. Un afiş imens reprezentând lacul Balaton era prins cu piuneze deasupra patului. El se aplecă sub noptieră şi zări ceva dedesubt. Pipăind locul, recunoscu un magnetofon miniaturizat, lipit cu scotch împreună cu o serie de microfoane minuscule. Gemetele lui Ali Nasser aveau să rămână posterităţii… Nu-l interesa treaba asta. Încercă să-şi imagineze ce anume avea să facă yemenitul când va intra

în cameră.

Cu siguranţă, va avea cu el o valiză diplomatică. O va lăsa la intrare, sau o va lua cu el? Malko se gândi că din reflex o va lua cu el şi o va pune în cameră. Unde însă?

Lângă scaunul pe care îşi va pune hainele, desigur. În timp ce Malko examina încăperea, privirea sa căzu pe o linie fină ce se vedea pe perete la cincizeci de centimetri de la sol. El se aplecă, se uită mai de aproape şi simţi că inima îi sare din piept. Pe perete era decupat un dreptunghi ce semăna cu o „uşă de vizită" din acelea care se găsesc în sălile de baie!

Malko lovi peretele cu degetul. Suna a gol. Apăsă şi simţi cum trapa se deplasează cu uşurinţă, dar nu îndrăzni să insiste. Era sigur că făcuse o descoperire extrem de importantă. El începu să studieze sistematic zidul. Apăsând uşor peste tot, auzi deodată un sunet. Panoul se deschise în plan orizontal, descoperind o cavitate întunecată.

Malko o explora cu privirea. Crezu mai întâi că e vorba de o simplă ascunzătoare. Era însă mai mult de atât.

Trapa dădea în apartamentul vecin, în fundul unui şifonier. El vârî mâna şi simţi nişte haine. Se grăbi să o retragă căci nu ştia dacă celălalt apartament este ocupat. El se uită la ceas. Trecuse deja un sfert de oră. Nu descoperise nimic special şi fiecare secundă care trecea mărea riscul. Puse totul la loc, verifică palierul şi plecă.

Coborî scările fără nici o problemă. Ajunse la subsol pe drumul pe care venise. După ce hoinări prin parching, găsi un loc întunecat şi se instala acolo. Deodată îşi aduse aminte de o frază din raportul scris de Jack Penny. Putea explica totul: atât moartea sa, cea a etiopiencelor şi tentativele de asasinat efectuate împotriva lui. Explica deasemenea şi abila minciună a căpitanului Sharjaq.

*

* *

Elvira Ploieşteanu ieşi din ascensorul hotelului *Sheraton.* Era de zile mari. O minijupă albă îi acoperea doar câţiva centimetri din interminabilele picioare bronzate, iar bluziţa îi era atât de decoltată, încât lăsa sânii mai mult pe afară. Cu mersul ţanţoş ea se urcă în maşina ce o aştepta în

exterior. Câteva minute mai târziu, apăru şi Ali Nasser care se urcă în Nissan-ul căpitanului Sharjaq. Cele două maşini coborau acum pe Ring Road.

*

* *

Malko îşi încorda auzul. Pe scări se auziră paşi. Nu îndrăzni să se mişte, de teamă că va fi văzut. Conform orei, trebuia să fie vorba de Ali Nasser şi iubita lui.

După câteva secunde, se lăsă tăcerea. Dacă Sharjaq a pus gardieni de pază, aceştia nu puteau sta decât afară, întrucât uşa de la scară se încuia cu cheia.

Se hotărî să aştepte o jumătate de oră. Timp în care Ali Nasser să-şi poată împlini fanteziile. După aceea avea să fie mai puţin agreabil.

*

* *

Ori de câte ori Ali Nasser o întâlnea pe Elvira. I se umezeau mâinile. În timp ce urca scările în urma ei. Nu reuşea să-şi dezlipească privirea de crupa ei fantastică ce se balansa ameţindu-l.

Când ea vârî cheia în broasca de la uşa apartamentului, el o îmbrăţişa pe la spate şi îi prinse sânii în căuşul palmelor. Femeia îl privi cu un surâs complice.

Îndată ce pătrunseră în încăpere, ea se lipi de el cu pântecele fremătând. Yemenitul îşi lăsă servieta-diplomat şi începu să o mângâie.

Elvira îl privi provocatoare atingându-i pantalonul peste membrul deja erect.

— Vino! Am un cadou pentru tine.

Ea vârî mâna în poşetă şi scoase de acolo un pachet destul de greu.

— Ce-i asta?

— O surpriză, zise ea.

Cum el se grăbea să deschidă pachetul, ea îl opri.

— Nu, nu-l deschide acum.

El nu-i dădu atenţie şi desfăcu hârtia satinată. Înăuntru era o scrumieră grea.

— O, îţi mulţumesc, spuse Ali.

El deschise servieta, vârî cadoul înăuntru şi o închise la

loc. Acţionând combinaţiile celor două încuietori.

Ca o femeie ordonată, Elvira îi scoase haina şi i-o aşeză frumos pe spătarul scaunului, apoi puse servieta alături, lângă peretele cu trapa. După aceea, cu gesturi drăgăstoase, începu să-i descheie cămaşa. El avea un bust adipos lipsit de virilitate. Elvira îi prinse un sfârc între degete şi începu să-l gâdile cu mişcări abile. Bărbatul se înfiora. Imediat el îi smulse bluziţa şi îi apucă sânii cu lăcomie.

Elvira se lăsă în voia lui cu un surâs pe buze. Ea îşi scoase fusta rămânând într-un slip minuscul din dantelă neagră.

În această ţinută ea începu să se frece de el ca o pisică fericită.

Ali Nasser simţi că nu mai rezistă. O împinse către pat şi o trânti în el. Apoi se prăbuşi cu un geamăt peste ea... în acest timp, Elvira îi desfăcu pantalonul.

Bărbatul purta un slip ridicol, deformat de sexul aflat în erecţie. El tresări când Elvira îl apucă în mână.

— Mă doreşti mult? îl întrebă femeia.

Era o întrebare pur retorică... De parcă nu se vedea... în loc de răspuns, el dori să o aibă pe loc. Elvira se feri râzând.

Ali simţea că explodează numai privindu-i trupul bine împlinit, cu forme generoase şi cu pântecele plat. Cu picioare lungi şi fuselate.

Elvira îl privea cu o expresie absentă. Prin ochii ei trecea din când în când o lumină ambiguă. Ea se aplecă şi îi sărută trupul acoperit de sudoare.

— Vino cu mine în baie.

Era un ritual pe care-l respectau amândoi. Îndată ce intrară în baie, ea îl excită în continuare. Cu ochii închişi, el o penetra, sub jetul de apă fierbinte.

Ali Nasser se gândi că trăia o zi minunată. Curând avea să fie primit de Preşedinte, americanii îi vor da armele şi, în plus, avea parte de cea mai frumoasă femeie dintre toate cu care făcuse dragoste.

Malko ajunse pe palierul etajului patru fără să vadă pe nimeni în cale. Un gardian staţiona în hol, iar altul, în faţa uşii de la intrare. Trecuse mai mult de jumătate de oră de

când sosise Ali Nasser şi cucerirea sa...

Cu mâna stângă, el strecură cheia în broască şi descuie uşa. Cu Tokarev-ul în mâna dreaptă, el pătrunse în cameră. Nici unul dintre cei doi nu-l auziseră intrând.

Ali Nasser stătea lungit pe spate cu ochii închişi, iar Elvira tocmai sărise din pat goală puşcă. Ea încremeni, cu ochii ţintă la Malko.

— Cine sunteţi? ţipă ea.

Nu văzuse încă arma. În clipa în care o zări, un cerc alb îi apăru în jurul gurii.

— Ce vreţi de la noi? Întrebă ea pe un ton neutru.

Ali Nasser scoase o exclamaţie, sări din pat şi se înfăşură cu cearşaful, apoi ridică mâna dreaptă în sus.

— *Please, don't...,* făcu el cu o voce rugătoare. Văzuse şi el arma.

Malko înainta până în mijlocul încăperii, cu arma îndreptată spre Elvira. Femeia era perfect stăpână pe ea.

— Ce căutaţi aici? Cum aţi intrat? întrebă ea.

— Am intrat pe uşă, spuse Malko arătându-i cheile. Văzând că arma nu este îndreptată spre el. Ali Nasser îşi recupera ţinuta demnă.

— Ce înseamnă asta? Eu sunt oaspetele Preşedintelui şi nu permit o asemenea...

— Nu vreau să vă fac nici un râu, domnule Nasser, dimpotrivă, lucrez pentru domnul Byrnes şi eu sunt cel care a procurat armele ce au fost preluate de prietenul dumneavoastră din Mareeb. Acum două zile.

Ali Nasser clipi din ochi. Nu mai ştia ce să mai creadă.

— Ce căutaţi aici, tocmai acum?

— Să vă spun că sunteţi în pericol de moarte, spuse Malko. Am venit să vă previn.

— Nu-l asculta! Minte! strigă Elvira ca arsă. Este un spion aflat în slujba americanilor. Vrea să te manipuleze.

Cât ai clipi din ochi, ea fu gata îmbrăcată. Acum stătea înfiptă în faţa lui Malko, cu ochi, scăpărând de mânie. Cum Ali Nasser nu-i răspunse, ea făcu un pas către uşă.

— Mă duc după gardieni, spuse ea.

— Nu vei pleca nicăieri, făcu Malko.

Revolverul său descrise un arc de cerc Tânăra femeie se

imobiliza, apoi reveni în mijlocul camerei.

— Ce se întâmplă? strigă Nasser.

— Este vorba de un atentat pus la cale împotriva dumneavoastră, explică Malko. Am motive să cred că această femeie joacă un rol important în această poveste.

— Eu! Dar este ridicol! obiectă Elvira.

— Mi se pare imposibil, spuse Ali Nasser. Când plec de aici, trebuie să mă întâlnesc cu Preşedintele şi dispun de o escortă importantă.

— Iar eu nu sunt înarmată, adăugă Elvira. Priviţi! Romînca îşi goli geanta pe măsuţa joasă. Pe ea se împrăştiară mai multe obiecte ce nu reprezentau nici un pericol. Cu mâinile înfipte în şolduri, femeia îl privea sfidătoare.

— Ei. Ce mai zici acum?

— Domnule Nasser. Aţi primit cumva ceva de la această femeie?

— Da.

— Aţi deschis pachetul?

— Da, este vorba de o scrumieră.

Malko oftă uşurat. Yehia Sharjaq îl minţise. Aşadar planul pe care îl reconstituise el era cel bun.

El se îndreptă către servieta-diplomat aşezata lângă scaun. Elvira nici nu mai respira.

În loc să ia servieta. Malko se aplecă şi împinse cu ambele mâini trapa din perete. Apoi îndreptă revolverul în faţa sa.

În acel moment se auzi un urlet de furie. Elvira, cu chipul crispat se arunca asupra lui cu o perie de păr. O sculă perfect inofensivă.

Într-o fracţiune de secundă, Malko observă un vârf metalic în capătul periei. Ca un fulger îi trecu prin minte cum murise Jack Penny, otrăvit cu curara.

Braţul Elvirei se întinse încercând să-l lovească pe Malko drept în faţă.

Capitolul XXI.

Cu un gest reflex, Malko prinse din zbor pumnul românceiși reuşi să devieze lovitura. Dezechilibrată, ea se rostogoli pe duşumea fără să lase din mână peria. Imediat sări însă în picioare.

Ali Nasser nu reuşea să-şi revină...

Ochii femeii erau aproape albi. Ţinea peria ca pe un pumnal, la orizontală şi se mişca de-a lungul zidului privind ţintă la revolver. Era o sportivă redutabila. I se vedeau muşchii ce-i jucau pe sub bluziţa sexy. Ca muşchii unui bărbat. O simplă zgârietură cu acul înmuiat în curara era mortală.

— Opriţi-vă! strigă Ali Nasser.

El se repezi şi vru să o apuce pe femeie de braţ. Cu o violentă lovitură de cot în plin stomac, ea reuşi să-l anihileze. Apoi, fandând ca un scrimer, viză pântecele lui Malko. Elvira avansa, tăind aerul în plan orizontal, încolţindu-l pe Malko.

Totul se derula într-o tăcere halucinantă. Deodată, Malko simţi cu degetele haina yemenitului. O luă de pe scaun şi o aruncă în capul românceiși.

Aceasta dădu înapoi, orbită, încercând să scape de haină, în acest moment. Malko reuşi să-i apuce pumnul şi îl răsuci cu toată puterea sa. Elvira scoase un urlet de durere şi dădu drumul la perie. Aceasta căzu peste laba piciorului ei gol. Apoi se rostogoli pe duşumea. Cu ochii măriţi de groază, românca îşi privea piciorul. Pe el apăruse o picătură roşie de sânge.

Elvira nu mai mişca. Era livid. Prin ochii ei spălăciţi trecu o lucire disperată. Sânii ei frumoşi îşi pierduseră parcă semeţia. La fel şi umerii ei. Ea scoase un strigăt îngrozit.

— Nu, nu vreau să mor!

Cu gesturi frenetice, ea se ghemui şi începu să-şi frece piciorul şi să-l rupă cu unghiile ca şi cum ar fi vrut să scoată otrava din el. Curând, trupul îi fu scuturat de un spasm violent şi căzu inert pe o parte.

Malko, cuprins de o cumplită senzaţie de vomă, se aplecă deasupra ei. Elvira avea ochii sticloşi şi buzele vinete. Otrava o fulgerase într-o clipă la fel ca pe nefericitul Jack Penny. El se ridică, luă revolverul de pe jos şi se întoarse către Ali Nasser.

— Ce a păţit? îl întrebă yemenitul nedumerit.

— A murit otrăvită cu curara. Priviţi această perie...

El îi arătă lui Nasser acul înfipt în perie. Acesta se dădu înapoi ca şi cum ar fi văzut un şarpe veninos. Părea absolut oripilat.

— Dar de ce? De ce? întrebă el alb la faţă.

— Vă rog să vă îmbrăcaţi. Nu avem prea mult timp. O să vă explic pe drum.

În timp ce yemenitul se îmbrăca în neştire, el îngenunche lângă trapă şi o deschise. În interiorul ei se afla o a doua servietă-diplomat, identică cu cea aşezată alături de scaun.

*

* *

Malko privea la noua sa descoperire când Ali Nasser veni lângă el. Văzând noua servietă, el scoase o exclamaţie de surpriză.

Malko îi spuse:

— De când aţi intrat în acest apartament, Elvira Ploieşteanu a avut posibilitatea să schimbe servietele între ele?

— Nu. Nu s-a despărţit nici o clipă de mine, spuse Ali.

— Ar fi avut posibilitatea să facă acest lucru? insistă Malko.

— Da, ceva mai târziu. Eu obişnuiesc întotdeauna să fac o baie după...

Pentru schimbul valizelor era nevoie de câteva secunde...

— Iată deci răspunsul. Această a doua servietă trebuie să fie burduşită cu exploziv.

El întinse braţul să o apuce, dar Nasser scoase un ţipăt.

— Sunteţi nebun? Nu vă atingeţi de ea!

— Cred că nu există nici un risc deocamdată. Ea trebuie să explodeze la deschiderea servietei sau este cu ceas.

Cu un gest delicat, el luă a doua servietă diplomat, din ascunzătoare şi o aşeză lângă servieta lui Ali Nasser. Cele

două serviete erau identice. Malko revăzu fraza din raportul lui.

Jack Penny în care menţinea că zărise în camera lui Assageth două serviete-diplomat negre, noi şi absolut identice, iată pentru ce trebuise să moară.

— Vă rog să-mi explicaţi ce se petrece aici! făcu Nasser.

— Se pregăteşte un atentat contra dumneavoastră, spuse Malko. Unul dintre responsabili este căpitanul Sharjaq. Această romăncă v-a fost prezentată tocmai în acest scop. Ea era o agentă KGB. Vă voi spune toată povestea mai târziu. Părerea mea este că servieta dumneavoastră urma să fie înlocuită cu aceasta în timp ce eraţi în baie. Când v-aţi fi întâlnit cu preşedintele Saleh, explozivul ar fi explodat omorându-vă pe amândoi.

Ali Nasser se uită la cea de a doua servietă ca la o cobră.

— Dar această servietă nu are aceeaşi combinaţie. Nu aş fi putut să o deschid...

Malko se gândi un timp. Apelând la cunoştinţele sale tehnice.

— Sunt două posibilităţi. Ori prin simpla atingere a încuietorilor este acţionată bomba, ori încuietorile au fost făcute în aşa fel ca să se deschidă, indiferent ce combinaţie este formată.

Yemenitul îşi şterse fruntea şi se lăsă să cadă pe scaun.

— Dar ce spuneţi este teribil, teribil. Sunteţi sigur de ce spuneţi? Nu este vorba de o capcană pentru a intra în posesia documentelor aflate în servieta mea?

— Nu doriţi să încercaţi să o deschideţi? îi propuse Malko zâmbind ironic.

Ali Nasser nu răspunse.

— De ce mi-a oferit acest cadou?

— Aş putea să-l văd şi eu?

Cu mâinile tremurânde. Nasser luă servieta pe genunchi formă combinaţia şi deschise capacul. În servietă se aflau teancuri de documente, un imens revolver automat şi o imensă scrumieră verde.

Malko o luă şi o cântări în mână gânditor. Deodată chipul i se lumină.

— Este vorba de greutate! Explozivul are aceeaşi

greutate! Trebuia ca ambele serviete să fie la fel de grele. Altfel aţi fi putut observa diferenţa…

— Ce vom face acum? întrebă Ali Nasser.

— Veţi pleca de aici cu servieta dumneavoastră. Vă veţi comporta de parcă nu s-a întâmplat nimic. Căpitanul Sharjaq vă va conduce la Preşedinte.

— Şi apoi?

— Îi veţi cere Preşedintelui să-l primească de urgenţă pe Oswald Byrnes, şeful centralei CIA din Sanaa. Veţi asista la întrevedere. Între timp se vor petrece anumite lucruri.

Yemenitul părea extrem de încurcat.

— Sunteţi sigur că nu mai mă paşte nici un pericol?

— Absolut sigur. Un complot nu se improvizează în câteva minute. Nu dumneavoastră eraţi principala victimă, ci Preşedintele.

— De ce nu mergem la el cu ambele valize?

Malko zâmbi ciudat.

— Pentru că trebuie ca şi Dumnezeu să hotărască, domnule Nasser. Oricum, noi avem probe destule: apartamentul, peria otrăvită, această femeie…

— Şi cu ea cum rămâne?

— O vom lăsa aici. Ca şi cum ar dormi. Vă rog, ajutaţi-mă să o aşez pe pat.

Elvira era îngrozitor de grea. Ei o aşezară şi o acoperiră cu cearşaful. Ai fi zis că este vie… După ce terminară macabra lor lucrare, Malko puse a doua valiză în ascunzătoare şi închise trapa… Ali Nasser îl privea fascinat.

Malko intră în bucătărie, scoase dintr-un dulap o sticlă de votcă şi-i turnă yemenitului într-un pahar. Acesta o bău dintr-o răsuflare… Culoarea îi reveni în obraji.

— Acum, putem pleca, spuse Malko.

El îl însoţi pe yemenit pe palier. Încuie uşa şi îl lăsă să meargă înaintea lui continuând drumul până la subsolul clădirii. Acolo rămase încă cinci minute înainte de a ieşi în străduţa laterală. Ring Road avea aspectul obişnuit.

Malko îşi recupera maşina din parchingul Ambasadei Japoniei şi se postă lângă intersecţie.

Se scurseră zece minute până când văzu sosind un Mercedes gri cu o placă CD roşie. Din el se dădu jos un

bărbat cu caschetă albă care se îndreptă calm către imobil. Era Oleg Kopecki, rezidentul KGB-ului în Sanaa.

*

* *

Malko îşi ţinu respiraţia. Până în acel moment nu ştiuse cine va veni să recupereze servieta-diplomat a lui Ali Nasser…

Rusul ieşi din imobil peste trei minute, cu servieta-diplomat în mână…

Neştiind încotro se va îndrepta acesta, Malko îl urmă la o distanţă respectuoasă. Mercedesul îl conduse până la un cadrilater în care se afla El ham El Makasi.

Malko opri şi el maşina ceva mai departe.

Până acum. Totul se desfăşurase aşa cum prevăzuse el… Oricând însă se putea produce un accident în ultimul minut. Deflagraţia îl luă prin surprindere. Explozia fu asurzitoare iar unda de şoc îi cutremură parbrizul.

Oamenii se adunară în stradă, iar maşinile se opriră. Nu se vedea nimic… Malko făcu o semiîntoarcere croindu-şi cale prin mulţime. O mulţime de militari începuseră să alerge în toate direcţiile în faţa clădirii în care se afla El ham El Makasi. Flăcări uriaşe însoţite de un fum gros şi negru ţâşneau din acoperiş.

Dumnezeu îşi arătase voia şi făcuse dreptate. Jack Penny, Amabeit şi Assageth erau răzbunaţi.

Malko intră în marşarier şi se îndreptă către locuinţa lui Oswald Byrnes.

*

* *

Un Range Rover cu fanionul prezidenţial. Încadrat de două motociclete şi o maşină de escortă, trecu de barajele ce înconjurau El ham El Makasi şi se opri în faţa intrării păzite de maşini echipate cu armament redutabil.

Malko şi Oswald Byrnes coborâră din vehicul.

Santinelele păzeau clădirea cu ferestre spulberate şi cu acoperişul distrus. Solul era acoperit de un strat de cioburi şi un miros acru de exploziv plutea în aer.

Un ofiţer cu chipul grav îi conduse prin curtea plină de soldaţi până la un birou aflat într-o stare jalnică.

Lângă uşă zăcea un trup decapitat. Era culcat pe o parte şi era chircit. Ceva mai departe, se afla un alt cadavru rupt în două, de nerecunoscut.

Încăperea era luminată din plafonul găurit. Toate mobilele erau făcute zob, calcinate şi peste tot erau răspândite hârtii.

Malko văzu o caschetă albă pătată cu sânge într-un colţ în mijlocul unor rămăşiţe umane.

— În servieta aceea erau aproape două kilograme de exploziv, spuse Oswald Byrnes. Cred că a explodat la simpla deschidere. În birou erau doar două persoane: colonelul Bazară şi rezidentul KGB. Vedeţi ce a mai rămas din ei.

Mirosul fad de sânge şi carne sfâşiată era îngrozitor de greţos. Cei doi bărbaţi fură nevoiţi să se retragă. Planul lui Malko funcţionase mai presus de orice aşteptări.

— Ce spun sovieticii? întrebă el.

— Nimic.

— Dar Sharjaq?

— A fost executat acum o jumătate de oră. El se afla încă la palat când s-a produs explozia. Ali Nasser i-a spus totul Preşedintelui care a acţionat imediat. Sharjaq a fost arestat şi a mărturisit. Pe loc a fost lipit de un zid şi împuşcat. Pe aici, lucrurile se petrec repede. La radio s-a anunţat că a avut loc o explozie accidentală şi că mai mulţi ofiţeri yemeniţi au pierit în flăcări.

Asta era versiunea oficială. Epuizat, Malko visa să facă un duş.

— Unde este Mandy Brown? întrebă el.

— Se află încă la Zaghlool Mokha. Puteţi să mergeţi după ea. Peste două ore puteţi pleca spre Ryad. Avionul prezidenţial vă va transporta pentru ca să prindeţi un zbor cu Air France. Este bine să nu mai zăboviţi mult pe aici Sovieticii ar putea să dorească să se răzbune.

*

* *

La telefon, glasul lui Mokha răsună cald şi binevoitor.

— Vă felicit din inimă, spuse el. Aţi făcut o treabă excelentă. Prietena dumneavoastră, Miss Brown este gata de plecare. O veţi întâlni la aeroport. Să nu vă surprindă

înfăţişarea ei. L-am oferit un costum tradiţional yemenit...

— Ce frumos din partea dumneavoastră, spuse Malko. Sunt dezolat că nu pot să vă mai văd...

— Eu trebuie să plec urgent la Mareeb, spuse bătrânul miliardar. Trebuie să pun la punct o afacere. Ne vom întâlni cu altă ocazie, în Europa. Într-una din zilele astea voi merge acolo.

*

* *

Interiorul aparatului prezidenţial 727 era un vis: aparatul era împărţit în trei compartimente. În spate, era un fel de sală de conferinţe cu fotolii în stil Ludovic XV aurite, cu aplice, iar apoi era o mică sală pentru servit masa. Ofiţerul yemenit care îl însoţea alături de Oswald Byrnes părea extaziat.

— Sper că veţi face o călătorie superbă...

Reactoarele intraseră în regim de lucru.

— Unde este Miss Brown? întrebă Malko.

— A sosit deja, am instalat-o în avion mai devreme. Echipajul vă stă la dispoziţie.

Oswald Byrnes îi strânse mâna.

— Ne vom revedea curând, îi spuse el lui Malko.

După ce uşile avionului fură închise. Malko deschise uşa celui de al treilea compartiment. Era o cameră aranjată feeric, încăperea era luminată indirect şi pe jos era o mochetă groasă şi moale. În mijloc, se afla un pat somptuos, acoperit cu o cuvertură de vizon bej... Un bar asortat şi o combină Akai completau mobilierul scump... Acordurile lascive ale unei melodii arăbeşti mângâiau auzul...

Rezemată într-un cot, îl aştepta Mandy Brown. Era deghizată în cadână Era complet acoperita de voaluri şi avea mâinile şi picioarele acoperite cu brăţări de argint.

Malko izbucni în râs.

— Eşti superbă, draga mea!

Fără să-i răspundă, Mandy se întinse şi începu să-şi mlădieze trupul ca o odaliscă. El se apropie şi o prinse în braţe.

După atâtea pericole şi cadavre, avea nevoie să se simtă

viu. El respiră lacom parfumul greu şi aţâţător ce învăluia trupul gol de sub voaluri.

Mâna sa îi atinse faţa şi el se opri intrigat. Din cauza decolării, fu nevoit să aştepte câteva clipe înainte de a-i ridica voalul de pe faţă.

Malko rămase încremenit de stupefacţie.

Latifa îi adresă un surâs languros şi îl întrebă timidă:

— Nu sunteţi supărat pe mine, nu?

*

* *

În acelaşi timp. Femeia se lipi de el cu tot trupul. Unde dispăruse oare înţeleaptă secretară în impermeabil cenuşiu? Gura fetei îi atinse buzele, iar limba ei agilă şi suplă ca un şarpe începu să-i exploreze gura. În vreme ce degetele ei îl dezbrăcau.

Când Malko rămase gol. Ea se înclină deasupra lui şi începu să îl salute pe fiecare centimetru de trup. Răscolindu-i simţurile. Apoi Latifa ieşi ca un fluture din cocon, lăsând alături de ea voalurile multe. Cu o privire timidă, ea şopti abia auzit:

— Mă vrei?

Fata citi răspunsul în ochii lui şi cu un gest docil, se culcă pe blana de vizon, oferindu-se ca o floare deschisă, în momentul când Malko o penetra. Latifa îi şopti:

— Sunt încă virgină.

Malko nu mai avu timp să se mire. Era deja în ea. Uitase toate atrocităţile pe care le trăise. Acum respira cu lăcomie parfumul acelui trup cald şi se afunda între sânii duri.

Latifa aşteptă ca el să se calmeze, apoi. Se lipi din nou de trup.

— Cum de ai reuşit să rămâi virgină? o întrebă Malko. Ea zâmbi.

— Când Zaghlool Mokha s-a căsătorit cu mine. Nu aveam decât doisprezece ani. El nu a vrut să-mi facă rău şi s-a mulţumit numai cu mângâierile mele. Este un obicei des întâlnit în ţara noastră…

Malko o întrebă brusc:

— Şi acum câţi ani ai?

— Cincisprezece ani, spuse fata. Sunt deja bătrână.

Zaghlool număra zilele aşteptând cu nerăbdare să devin femeia lui adevărată... Cred că aşteptarea asta îi făcea plăcere. Deodată însă s-a hotărât să mă dea ţie... Eşti mulţumit?

— Nu mulţumit, ci extrem de bucuros. Ce vei face însă în continuare?

— Va trebui să hotărăşti tu pentru mine. Mă păstrezi sau mă trimiţi înapoi în Sanaa.

Ea se înclină deasupra lui, atingându-i pieptul cu sfârcurile sânilor grei.

— Vino.

Undeva, deasupra marelui deşert Rub El Khali, care se întinde între Marea Roşie şi Irak. Malko o penetra din nou pe frumoasa Latifa. De astă dată nu se grăbi să ajungă la climax.

După ce explodă în pântecele ei cald şi primitor, fata îi şopti ca o adiere:

— Sper să am un copil cu tine.

*

* *

Avionul se pregătea de aterizare. Latifa scoase din veşmântul ei o scrisoare pe care i-o dădu lui Malko.

— Este de la prietena ta.

Malko deschise scrisoarea. Erau câteva rânduri cu scrisul dezordonat şi mare al lui Mandy Brown.

„Darling, nu fii supărat că te părăsesc. Zag este nebun după mine. Vom pleca la Mareeb îndată ce pleci. Are de gând să reconstruiască palatul reginei din Saba şi să mi-l dăruiască. Este ceva ce nu pot refuza. Love!”

Iată că lovitura de stat făcuse pe cineva fericit. Mandy avea să se reîntoarcă din acea aventură cu ceva mai mulţi dolari şi cu ceva mai puţine visuri.

Era Mandy, indestructibila.

*

* *

Latifa îşi acoperise chipul cu *marmouk-ul.* Vălul opac cerut de religia musulmană.

Nu făcuse nici o obiecţie când Malko îi ceruse să se întoarcă în Sanaa cu avionul Preşedintelui.

Căpitanul bătu la uşă şi intră cu un telex în mână. Malko citi textul scurt ce venise din Aden, din Yemenul de Sud.

„Preşedintele Yemenului de Nord a dejucat in extremis un complot al CIA-ei, destinat să îl asasineze. Mai mulţi ofiţeri au fost ucişi în decursul confruntării. În Sanaa, a fost declarată starea de urgenţă. Ambasadorul Uniunii Sovietice l-a asigurat pe preşedintele Abdallah Saleh de sprijinul său şi a declarat că Uniunea Sovietică nu va permite destabilizarea unei ţărişoare paşnice ca Yemenul de Nord.”

Malko împături telexul şi îl strecură în buzunar. Avea de gând să-l pună în ramă şi să-l agate în biblioteca din Castelul său.

SFÂRŞIT.